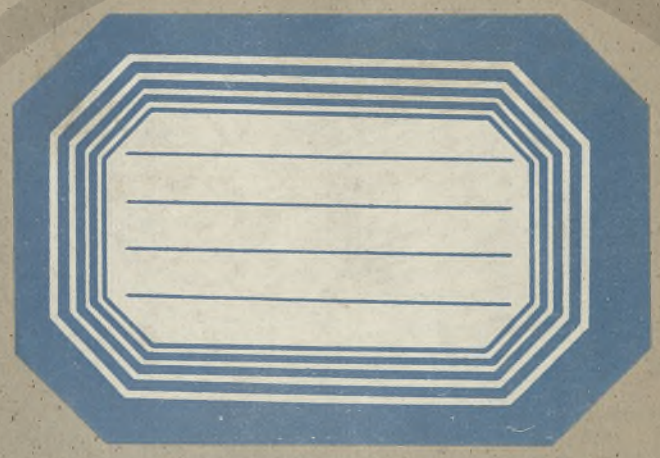

АННОТИКН ВІВАНІОН
АННОТИКН ВІВАНІОН

13345

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αρ. βιβλ. 13333
Χρονολ. Εισαγ. 6.3.1961
Είδος Δικαιώ
Αρ. Φ. 343.259 / ANT

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ ΦΕΡΗΤ ΑΓΑΖΑΔΕ

ΚΑΤΑ

ΙΒΡΑΧΗΜ ΥΙΟΥ ΦΕΪΖΗ ΔΗΘΕΝ ΣΑΚΗΡ ΑΓΑΖΑΔΕ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΧΑΝΙΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
1864 - 1938

2433

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Ἐοῦς χήρας Φερήτ βέη Ἀγαζαδὲ δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλικίων ὀρφανῶν πατρὸς τέκνων τῆς Χατιζῆς καὶ Βεηηζῆς τέκνων Φερήτ βέη Ἀγαζαδὲ κατοίκου Λατίων. 2) Σειχῆς τὸ γένος Φερήτ βέη Ἀγαζαδὲ συζύγου Ἀλῆ βέη Τοισκάκη κατοίκου Χανίων. 3) Σακήη Ἀγαζαδὲ κατοίκου Χανίων, προσωρινῶς δὲ διαμένουσα ἐν Πορσίσις καὶ σπουδαίου, ἀπάντων ὡς κληρονόμων ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου καὶ πατρὸς αὐτῶν Φερήτ βέη Ἀγαζαδὲ ἢ Σακηρβεηζαδὲ.

Κατὰ

Ἰβραήμ δῆθεν υἱοῦ Φερήτ βέη Ἀγαζαδὲ ἢ Σακηρβεηζαδὲ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως, πράγματι δὲ υἱοῦ τῆς Ζεκηγῆς Κοιταδεροπούλας καὶ ἀγνώστου πατρὸς

Ἐνώπιον τοῦ Ἐφέτειου Χανίων

Ἐπειδὴ τὰ ζητήματα τὰ νομικά, τὰ ὁποῖα τίθενται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου οὗς εἶνε τὰ ἀκόλουθα.

1) Παρὰ τῷ Ὀθωμανικῷ δικαίῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος;

2) Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγνώρισις τέκνου γεννηθέντος οὐνεπίσθεν ἀδεμίτων σχέσεων μετ' ἐλευθερίων ἡθῶν γυναικός;

Α' Νομικὸν μέρος

1ον) Πλάνη δικαστικὴ

Ἐπειδὴ πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν προσαγωγὴν γνωμῶν ἀδελφικῶν πρὸς λύσιν τῶν ζητημάτων τούτων, ἀναγκαῖον θεωροῦμεν ν' ἀναγνώσωμεν μίαν φανερὰν πλάνην τοῦ Πρωτοδικίου δικαστηρίου, πλάνην ἀσυγχώρητον, διότι τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται εἶναι τόσοον σαφές, ὥστε ἀληθῶς εἶναι ἄπορον, πῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἤχησεν εἰς τοιαύτην πλάνην.

Κατὰ τοῦτο (Droit Musulman Eug. Clavel tome I page 286 § 403. «La paternité, la filiation, la parenté naturelle ou légale s'établissent par le témoignage.

ἡ πατρότης, ἡ σχέσις πατρὸς καὶ μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα, ἡ φυσικὴ καὶ νόμιμος συγγένεια ἀποδεικνύονται διὰ τῆς μαρτυρίας». Ἀπλῆ ἀνάγνωσις τοῦ κειμένου καταδεικνύει ὅτι ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδείξεως τῆς νομίμως ὑφισταμένης πατρότητος, τῆς οἰκογενειακῆς συγγενείας καὶ τῆς νομίμου καὶ φυσικῆς συγγενείας. Οὐδεὶς δ' ἄγνοεὶ ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα ἀπόδειξις ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ δικαίῳ εἶναι ἡ μαρτυρικὴ καὶ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τάσσει πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω θεμάτων. Ἀλλὰ πόσον βεβαίως διαφέρει ὁ τρόπος τῆς ἀποδείξεως ἐνὸς θέματος ἀπὸ τῆς νομικῆς θέσιν τοῦ θέματος τούτου ἐν τῷ δικαίῳ καὶ πόσον διαφέρει ἡ ἀπόδειξις τῆς νομίμως ὑφισταμένης πατρότητος, εἶναι βεβαίως περιττόν, ἐντελῶς περιττόν ν' ἀναπτύξωμεν.

2) Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναζήτησις πατρότητος παρὰ τῷ Ὀθωμανικῷ δικαίῳ;

Ἐπειδὴ κατ' αἰτῶν τὸν Clavel, τὸν ὁποῖον τόσοον ἀσπλάγγως παρηρημέυσε τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἢ τοιαύτη ἀναζήτησις δὲν ἐπιτρέπεται. Ἐν ἀριθμ. 380 σελ. 269 ἐπιφέρει «L' enfant a pour père le mari, lorsqu' il a été conçu pendant le mariage. C' est là un principe du droit naturel qui se retrouve dans toutes les législations». « Τὸ τέκνον ἔχει πατέρα τὸν σύζυγον, ὅταν ἐκνοσηρήθῃ οὐνεπίσθεν τοῦ γάμου. Ἡ τοιαύτη ἀρχὴ τοῦ φυσικοῦ δικαίου εὐρίσκειται εἰς ὅλας τὰς νομοθεσίας». Κατὰ τὸν νομοδιδάσκαλον τούτον τὸ Ὀθωμανικὸν δίκαιον, ὁ μόνον δὲν ἀπομακρύνεται τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου, ὅπερ διὰ τοῦ Παύλου ἀνέγραψεν «ὁ πατήρ ἀπὸ τῶν γάμων δεῖκνυται», ἀλλὰ τὸ ἀντιγράφει κατὰ λέξιν καὶ πρῶτον τῶν λοιπῶν νομοθεσιῶν, διότι αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι, αἱ ὁποῖαι ἐλήσαν τὸν αὐτὸν κανόνα, εἶναι πολὺ μεταγενέστεραι τοῦ ἱεροῦ δικαίου τῶν Μουσοουλμάνων.

Ἐπειδὴ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ὅπερ ἐπηγγέρευσε ἀνωτέρα ἡθικὴ, τὸ τηροῦσιν ἀπαρεγκλίτως οἱ ἀληθεῖς μύθοι τοῦ ἱεροῦ δικαίου, ἀποκλείοντες αὐτοηθῶς τὴν εἰς τὴν κληρονομίαν ὑπεισέλεον καὶ αὐτῶν τῶν τέκνων τῶν γεννηθέντων ἐκ μὴ νομίμου γάμου, διὰ μεγαλύτερον δὲ λόγον εἰς ἰσχυρότερον τῶν τέκνων τῶν γεννηθέντων ἐκ φυσικῶν σχέσεων. Ὁ I. Δ. Luciani ἐν σελ. 44 § 71 τοῦ συγγράμματός του «Περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου τῶν Μουσοουλμάνων» ἐπιφέρει τὰ ἑξῆς: Four que le mariage confère la qualité d' héritier, il doit être contracté régulièrement et valablement. Contracté régulièrement c' est à dire que les relations sexuelles d' un homme avec son esclave, ou avec une femme substituée par erreur à celle qu' il a épousée, bien que l' enfant né de ces relations ait, en droit musulman, la qualité d' enfant légitime, ne donnent pas naissance au droit d' héritage. Il en est de même des relations hors mariage, désignées en arabe par le mot zina (fornication) . . .

Κατὰ ταῦτα δὲν ἀρκεῖ ὁ γάμος, ἀλλ' ἀνάγκη ὁ γάμος νὰ εἶναι νόμιμος καὶ διὰ τοῦτο αἱ γεννητικαὶ σχέσεις μετὰ δούλης ἢ κατὰ πλάνην συζύγου, ἂν καὶ τὸ ἐκ τούτων τέκνον κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν δίκαιον ἔχει τὰ προσόντα τοῦ νομίμου τέκνου, ἐν τούτοις δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ γάμου σχέσεων χαρακτηριζομένων ἐν τῇ ἀραβικῇ διὰ τῆς λέξεως ζινά (πορνείας). Τὰ τέκνα τὰ φέροντα τὸν τύπον τοῦ οἰονεὶ νομίμου τέκνου, τὰ γεννηθέντα ἐν μὴ νομίμῳ γάμῳ μετὰ δούλης ἢ παρὰ νομιζομένης συζύγου δὲν ἔχουσι κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ διὰ περισσοτέρους λόγους δὲν ἔχουσι κληρονομικὰ δικαιώματα τὰ πορνογέννητα καὶ τὰ ἐκ πύσης ἄλλης ἐκτὸς τοῦ γάμου σχέσεως γεννηθέντα. Διὰ τῆς πλήρους κύρους ταύτης γνώμης τὸ ἀσποχολοῦν ἡμᾶς ζήτημα λύεται ad hoc. Ὁ I. Δ. Luciani ἐρμηνεύων τὸ κληρονομικὸν δίκαιον τῶν μουσοουλμάνων ἀποφαίνεται κα-

πληροματικῶς καὶ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, ὅτι τὰ πορογέννητα τέκνα δὲν ἔχουσι κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς.

Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς παρακατιῶν ἐν σελ. 105 ἀριθμ. 141 τὸ ζήτημα τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς τὸ λέγει σαφέστερον καὶ χωρὶς τῆς ἐγκαταλείπη οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν. Κατὰ τοῦτον «La loi musulmane exclut de la succession du père l'enfant naturel» et cite el Asnouni qui dit «L'enfant de la femme non mariée n'a pas et ne peut pas avoir de père aux yeux de la loi». Ἐν σελίδι 107 ἀριθμ. 142 ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐπιφέρει «L'enfant naturel n'hérite donc jamais de son père : mais à l'égard de la succession de la mère il exerce les mêmes droits qu'un enfant légitime».

Ὁ δὲ συγγραφεὺς Zaihs ἐν τόμῳ 2ῳ § 436 γράφει τὰ ἑξῆς : La condition juridique de l'enfant est d'une simplicité extrême. Tout enfant né de parents unis par un mariage valable, ou au moins réputé tel, est légitime.

Tout autre enfant qu'un enfant d'un concubinage, d'un adultère, d'une union au degré prohibé, est illégitime, on l'appelle enfant de la fornication. Or la fornication est un crime, ou un délit, suivant les circonstances; il n'est donc pas admissible, que l'auteur d'un acte de ce genre s'en fasse un titre pour réclamer la paternité d'un enfant né dans de pareilles conditions.

En supposant même qu'un fornicateur la réclame, elle lui sera refusée, car suivant l'expression arabe l'enfant illégitime est annexé à la mère.

L'aveu de la paternité ne s'applique donc qu'à l'enfant légitime....

Ὁ αὐτὸς δὲ συγγραφεὺς Ζεῖς ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ καὶ παραγράφῳ §439 γράφει τὰ ἐπόμενα ; quant à l'enfant lui-même il ne lui est jamais permis de contester l'aveu de paternité dont il est l'objet d'où cette conséquence que la recherche de la paternité n'est pas admise en droit musulman.

Κατόπιν τῶν σαφειστῶν τούτων γνωμῶν, ἐν αἷς σαφέστατα διατυποῦνται, ὅτι τὸ φυσικὸν τέκνον ἐνώπιον τοῦ νόμου δὲν ἔχει πατέρα καὶ ὅτι οὐδέποτε κληρονομεῖ τὸν φυσικὸν τοῦ πατέρα, δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν ἀμφιβολία, ὅτι ἢ καθ' ἑμῶν ἀγωγή τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἔχη κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς μας.

Ἐπειδὴ πρὸς πληρεστέραν ἐνίσχυσιν τῆς γνώμης ἣν ὑποστηρίζομεν, ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἀβδουρραχμᾶν Ἐλ Ἀϊδαρῆ, κατὰ τὸν ὅποιον ὡς ἔκτος λόγος ἀποκλείων τινὰ νὰ κληρονομήσῃ εἶναι «Lastupure, c'est-à-dire les relations sexuelles illégitimes (en arabe zina scorton)». Ἡ γνώμη αὕτη ἀναφέρεται ἐν

σελ. 133 ἀριθμ. 169 τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Πρὸς τὴν γνώμην ταύτην τίσσεται καὶ ὁ ἕτερος νομοδιδάσκαλος Ἐλ Χαουφῆ, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν λόγων τῶν ἀποκλειόντων τινὰ τῆς κληρονομίας ἀναφέρει καὶ τὰς relations sexuelles illicites. (ἀριθμ. 171 τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως). Ἐν ἀριθμῷ δὲ 175 ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει «La fornication ou stupure ne sont pas des causes d'indignité, parce que dans ces deux cas la qualité d'héritier n'existe pas». Τὰ ἐκ πορνείας καὶ σχέσεων παρανόμων γενόμενα τέκνα δὲν πύσχουσι ἀνικανότητα νὰ κληρονομήσωσιν, ἀλλὰ στεροῦνται παντελῶς τοῦ δικαιώματος τοῦ κληρονομεῖν. Ἐν ἀριθμῷ δὲ 272 τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως Luciani ἀναφέρεται «Les enfants naturels du mari n'empêchent pas la femme de prendre le quart, parce que la loi musulmane ne reconnaît aucun lien de parenté entre l'enfant naturel et son père».

Κατὰ τούτα οὐδεμίαν σχέσιν νομικῆς συγγενείας ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ φυσικοῦ τέκνου καὶ τοῦ πατρὸς του, ἄρα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν δίκαιον καὶ ἡ ὑπεσιέλευσις εἰς τὴν κληρονομίαν. Ἐν ἀριθμ. 380 καὶ 377 ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀποκλειστέων τῆς κληρονομίας καὶ περὶ τῶν ἀποκλειομένων, οἵτινες κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν μεριδίων δὲν ὑπολογίζονται ποσῶς.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ αἱ ἀνωτέρω γνωμῆς διακεκριμένων συγγραφέων λύουσι κατηγορηματικῶς τὸ ζήτημα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀναζήτησεως τῆς πατρότητος καὶ ὑπὲρ τοῦ ὅτι τὸ φυσικὸν τέκνον δὲν ἔχει οὐδὲν κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ φυσικοῦ πατρὸς, ἐν τούτοις δὲν ἐθεωρήσαμεν ἄσκοπον νὰ ἀποτανθῶμεν καὶ εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς ἐπισήμους νομοδιδασκάλους, ἐπισημάνομεν δ' ὅδε δύο γνωμοδοτήσεις τοῦ Μουφτῆ Χαρίων τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1326 καὶ τῆς 26 Τζεμάζιου 1329 καὶ μίαν γνωμοδοτήσιν τοῦ Σεῖχ Οὐλ Ἰσλάμη τῆς Τένιδος, δι' ὧν κυροῦται ἡ γνώμη τοῦ κειμένου τῶν εἰρημένων συγγραφέων. Ἐπὶ πλέον καὶ ὡς τελευταίαν κατακλιδα τοῦ ἀβασίμου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου ἐπικαλούμεθα τὴν συνημμένην ὅδε γνωμοδοτήσιν τοῦ Πρωτάνεως τῆς νομικῆς σχολῆς Ἀλγερίου τῆς 19 Ἰουλίου 1911 κ. M. Morand, καθ' ἣν «La loi Musulmane n'admet pas qu'un enfant puisse faire juger qu'il est né, en dehors du mariage, des relations d'un musulman et d'une femme musulmane libre. En consequence la filiation d'un enfant ne pourrait être établie à l'égard de son père, en sorte que cet enfant ne peut en qualité d'enfant revendiquer la succession de son père naturel».

Διὰ ταύτης καὶ πάλιν ἐπιβεβαιοῦται ὅτι ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ δικαίῳ.

3ον Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγνώρισις τέκνου γεννηθέντος συνεπείᾳ ἀθεμίτων σχέσεων μετ' ἐλευθερίων ἡθῶν γυναικός;

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν τοῦ ἀντιδίκου ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, διότι οὐ-

δὲν οὗτος ἀπέδειξεν, ἐν τούτοις ὁ ἀντίδικος ὡς ἀντιστάθμι-
σμα κατὰ τῆς ἐφέσεώς μας, ἐξεκάλεσε τὴν πρωτόδικον ἀ-
πόφασιν καὶ κατὰ συνέπειαν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἐξε-
τάσωμεν καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις ἐνὸς τέκνου κατὰ τὸ ὀθωμανι-
κὸν δίκαιον, ἡ λεγομένη **καμπούλ** λαμβάνει χώραν
κυρίως ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν γεννηθέντων **ἐν νομίμῳ**
γάμῳ, ἀλλ' εἰς ἐποχὴν τοιαύτην ἢ ὁποία ἐχορήγει τὸ
δικαίωμα εἰς τὸν πατέρα νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν νομιμότητά
των. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἀναγνώρισεως ταύτης ὑπάρχει ἡ ἀνα-
γνώρισις **τοῦ πολιτικοῦ δικαίου** καὶ περὶ ταύτης
πρόκειται ἑνταῦθα.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ λάβῃ χώραν ἀναγνώρισις κατὰ τὸ ὀθωμαν-
ικὸν πολιτικὸν δίκαιον ὑπ' ἀνδρὸς ἐνὸς τέκνου, πρῶτος καὶ
οὐσιώδης ὄρος ἀπαιτεῖται «ἡ γέννησις τοῦ τέκνου νὰ εἶναι
ἄγνωστος» (Clavel page 282 ἀριθμ. 393)

«Un homme peut reconnaître pour enfant un indivi-
du garçon ou fille dont la naissance est inconnue.....
... (Il faut de plus que la naissance de l' individu
reconnu soit inconnue». Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην τέκνον
τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις εἶνε γνωστὴ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου,
δὲν δύναται ν' ἀναγνωρισθῇ. Τὸ γνωστὸν δὲ τῆς γεννή-
σεως ταύτης τὸ ὁμολογεῖ καὶ τὸ παραδέχεται ὁ ἐνάγων ἐν τῇ
ἀγωγῇ του, ἀναφέρων ὅτι «εἶναι φυσικὸς υἱὸς τοῦ
δυζόγου καὶ πατρός μας γεννηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ
καὶ τῆς μετὰ τῆς μητρὸς του Ζεκηγιῆς χανοῦμ Κο-
ταδεροπούλας σονουσίας».

Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις παρανόμου τέκνου, φυσικοῦ τέκ-
νου, εἶναι ἄγνωστος ἐν τῷ Ὄθωμ. δικαίῳ. Κατὰ δὲ τὸν
Zeys (traité élémentaire de droit musulman Τομ. Π,
28 σελ. 105 de Luciani). «I n' y a, en droit musulman,
aucun moyen de légitimer un enfant qui n' est pas né
légitime; s' il est illégitime, la tâche est indélébile».
Τῇ γνώμῃ ταύτῃ ἐπόμενον τὸ Πρωτοδικεῖον Μασκαρά τῆς
Ἀλγερίας ἐξέδοτο τὴν ἀπόφασίν του τῆς 28 Ἰανουαρίου
1889, δι' ἧς πρὸς ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως περὶ ἀναγνώ-
ρισεως φυσικοῦ τέκνου σκέπτεται ὡς ἑξῆς Qu' il ne faut
pas confondre, ainsi que semble la faire le demandeur
dans ses conclusions, la reconnaissance de paternité
autorisée par la loi musulmane avec la reconnaissance
d' un enfant naturel. Que la première exercée dans
certaines conditions déterminées produit tous les effets
d' une paternité naturelle, tandis que la seconde ignorée
de la loi musulmane ne produirait, si elle était
admise, aucun effet légal et serait pour l' enfant reconnu
comme si elle n' existait pas». Ἡ ἀπόφασις αὕτη δι' ἧς
λύεται κατηγορηματικῶς τὸ ζήτημα ὅτι ἡ ἀναγνώρισις φυ-
σικοῦ τέκνου ἄγνωστος ἐν τῷ ὀθωμανικῷ δικαίῳ δὲν δύ-
νεται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν νομικὴν συνέπειαν, εἶνε δ' ἐντελῶς
ἄκυρος, ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου Ἀλγερίας. Τὴν αὐ-
τὴν δὲ γνώμην ἐπιφέρει καὶ ὁ μναμονευθεὶς πρῶτανις τῆς
νομικῆς σχολῆς Ἀλγερίου. «L' enfant né, en dehors du
mariage, des relations qui ont existé entre un musulman
et une femme musulmane libre, ne peut être reconnu
par son père.

Ἐπειδὴ πλὴν τῶν ἀνωτέρω, δι' ὧν καταδεικνύεται τὸ

νόμῳ ἀβάσιμον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν
ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων γνωμῶν τῶν εἰρημένων συγγραφέων
δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν Κο-
ράνιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ βῆσις καὶ ἡ πηγὴ τοῦ ἱεροῦ δικαίου
τῶν Μουσουλμάνων.

Δι' αὐτοῦ ὁ προφήτης Μωάμεθ οὐ μόνον δὲν ἀνεγνώ-
ρισε τὴν σχέσιν τῆς παλλακείας, ὡς ἀνακριβῶς ὑπεστήριξε
πρωτοδικῶς ὁ ἀντίδικος, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὰς σχέσεις πορ-
νείας ἢ μοιχείας, ἀλλὰ καὶ τὰς κατεδίκασεν, ἀποδεικνύεται
ἐξ ἐπιεικῶν αὐτοῦ διατάξεων ἐν τῷ Κοράνιῳ ἀπαν-
τωσῶν, καθ' ὃ παρήγγειλεν, ὅτι μόνον μετὰ τῶν νομίμων
γυναικῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀργυρωνήτων δούλων των ἢ
αἰχμαλώτων ἐπιτρέπεται νὰ συνέρχονται οἱ πιστοὶ καὶ καθ'
ὃ συνέστησε τὴν ἐγκράτειαν ὡς θεάρεστον ἔργον ἀπαγγελίας
καὶ ποινὰς διὰ τὴν μοιχείαν.

Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω καταθέτομεν εἰς τὸ δι-
καστήριόν σας τὴν ὑπὸ τοῦ Γερασίουμ Πεντάκη γενομένην
μετάφρασιν τοῦ Ἱεροῦ Κοράνιου Ἑλληνιστὶ καὶ ἐπικαλου-
μεθα περὶ αὐτῶν, ὅτι δηλ. μόνον μετὰ τῶν νομίμων αὐ-
τῶν γυναικῶν ἢ τῶν ἀργυρωνήτων δούλων ἢ αἰχμαλώτων
ἐπιτρέπεται νὰ συνέρχονται οἱ πιστοὶ καὶ περὶ τῆς ἐγκρα-
τείας τὰς ἑξῆς διατάξεις αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ κεφαλαίου Ο ὑπὸ
τὸν τίτλον «**Αἱ βαθμίδες**» τὰς διατάξεις 29, 30 καὶ 31
ἐχούσας οὕτω.

Οἱ ζῶντες ἐν ἐγκρατεία καὶ οἱ ἔχοντες σχέσεις μετὰ τῶν
γυναικῶν των καὶ τῶν ἀργυρωνήτων δούλων των δὲν εἶνε
ἄξιοι μομφῆς, καθὼς καὶ οἱ καταβάλλοντες τὰς ἐπιθυμίας
των μὴ γινόμενοι παραβάται.»

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου ΚΓ. ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ Πιστοὶ**»
τὰς διατάξεις 5, 6 καὶ 7 ἐχούσας οὕτως «εὐδαίμονες
οἱ καταβάλλοντες τὰ σαρκικὰ αὐτῶν πάθη. Οἱ περιορίζον-
τες τὰς τέρψεις αὐτῶν εἰς μόνας τὰς γυναῖκας των καὶ εἰς
τὰς ἀποκτηθείσας διὰ τῆς δεξιᾶς αὐτῶν (ἐννοεῖ τὰς δούλας
καὶ τὰς αἰχμαλώτους), εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν
ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν. Ὅστις ὁμως
ἐπεκτείνει τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ θεωρεῖται **παραβάτης.**

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου ΚΔ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ Φῶς**»
τὰς διατάξεις 30 καὶ 31 ἐχούσας οὕτω.

Ἐνετείλατο τοῖς εὐσεβέσι καταβιβάζοντες τὰ ἐαντῶν βλέμ-
ματα νὰ τηρῶσιν ἐγκράτειαν εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη
Καὶ ἐνετείλατο ταῖς εὐσεβέσι ἵνα καταβιβάζωσι τὰ βλέμ-
ματα αὐτῶν οὐσαι ἐγκρατεῖς»

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου ΔΓ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ Ὁμό-
σπονδοὶ**» τὴν διάταξιν 35 ἐχουσαν οὕτως. «Οἱ ἐγκρα-
τεῖς καὶ αἱ ἐγκρατεῖς ἔξουσιν ὅλους τοὺς ἐξιλα-
σμοὺς τοῦ Κυρίου καὶ ἀμοιβὴν ἐξαιρετον.

Ἀλλὰ πρὸ τοιούτων διατάξεων δι' ὧν δίδονται τοιαῦτα
παραγγέλματα ἀσθηρᾶς ἐγκρατείας καὶ περιορισμοῦ τῶν
πιστῶν εἰς μόνας τὰς νομίμους γυναῖκας των καὶ τὰς ἀρ-
γυρωνήτους δούλας ἢ αἰχμαλώτους, εἶναι δυνατόν νὰ ὑπο-
τεθῇ, ὅτι ἀναγνωρίζει ἢ ἐννοεῖ κἄν τὸ Κοράνιον τὰς ἄλλας
σαρκικὰς μίξεις μετὰ πορνῶν ἢ παλλακῶν καὶ μέχρι τοι-
ούτου μάλιστα σημείου, ὥστε νὰ χορηγῇ καὶ κληρονομικὰ

δικαιώματα εἰς τὰ πορνογέννητα τέκνα ἢ καὶ τὰ ἐκ παλλακείας τοιαῦτα; *Οχι βεβαίως.

*Ὅτι δὲ οὗτοι ἔχουσι τὰ πράγματα, ἀποδεικνύουσι καὶ αἱ ἐξῆς διατάξεις αὐτοῦ, δι' ὧν κανονίζονται τὰ τῆς κληρονομίας. Αἱ τοῦ κεφαλαίου Δ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Αἱ γυναῖκες**» διατάξεις 8, 12, 13, 14, 15, 16, 25, 37, καὶ 175 (ἄς ἴδε), δι' ὧν οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ χορηγήσεως κληρονομικοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας εἰς τὰ φρονικά τέκνα, οὐδ' ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἀναζήτησις τῆς πατρότητος, ἐν ᾧ, ἂν ἤθελε γὰρ χορηγήσῃ τὰ τοιαῦτα δικαιώματα ἢ γὰρ ἐπιτρέψῃ τὴν τοιαύτην ἀναζήτησιν, ρητῶς θὰ τὸ ἐμνημόνευε. Ἄλλα τὸ ὅτι κατεδίκασε τὰς ἀθεμίτους σαρκικὰς σχέσεις ἀποδεικνύουσι καὶ αἱ περὶ μοιχείας καὶ ἀσελγείας διατάξεις τοῦ Ἱεροῦ Κορανίου, δι' ὧν ἐπεβλήθησαν καὶ ποινὰ κατὰ τῶν μοιχῶν ἢ μοιχαλίδων καὶ αἱ ὅποια διατάξεις ἀπαντῶνται εἰς τὰ ἐξῆς κεφάλαια. Κεφάλαιον ΙΖ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ νυκτερινὴ ὁδοπορία**» διατάξεις 34. Κεφάλαιον ΚΔ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ Φῶς**» διατάξεις 2, 3, 4, 5, 6 καὶ 7 καὶ κεφάλαιον ΔΓ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ Ὀμοσπόνδιοι**» διατάξεις 30 (ἄς ἴδε).

*Ἄλλα καὶ δι' οἰωνόηποτε ἄλλων διατάξεων ἐθίξεν ὁ προφήτης Μωάμεθ τοιαῦτα ζητήματα κληρονομίας, γάμου διαζυγίων, ἠθικῆς καὶ τὰ τοιαῦτα, δυνάμενα δηλ. νὰ σχετισθῶσι πρὸς τὰ θέματα τῶν ἀνωτέρω παραγγελλμάτων καὶ αἱ ὅποια τοιαῦτα διατάξεις ἀπαντῶνται ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ Κορανίῳ εἰς τὰ ἐξῆς μόνον μέρη αὐτοῦ. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ Β' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ Βουῆς**» διατάξεις 220, 222, 223, 226, 227, 228, 229, 230, 232, 236, 337 καὶ 238. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ Δ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Αἱ γυναῖκες**» εἰς τὰς διατάξεις 24, 25, 66, 27, 28 καὶ 29. Ἐν τῷ κεφ. ΤΒ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἰωσήφ**», εἰς τὰς διατάξεις 23, 24, 25 καὶ ἐπόμενα. Ἐν τῷ κεφ. ΚΑ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ Φῶς**» εἰς τὰς διατάξεις 31, 32 καὶ 33. Ἐν τῷ κεφ. ΑΓ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ Ὀμοσπόνδιοι**» εἰς τὰς διατάξεις 37, 48, 49 καὶ 52. Ἐν τῷ κεφ. Ε' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ Δοκιμασία**» εἰς τὰς διατάξεις 10, 11 καὶ 12. Ἐν τῷ κεφ. ΞΕ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ Διαζύγιον**» εἰς τὰς διατάξεις 1, 2, 4 καὶ 6. Ἐν τῷ κεφ. ΞΣΤ' ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡ Ἀπαγόρευσις**» εἰς τὰς διατάξεις 1 καὶ 5 (ἄς ἴδε), δι' οὐδεμιᾶς ἐξ αὐτῶν παρεξέκλινε τῶν ὡς ἄνω τιθεμένων ἀρχῶν, ὡς δύναται νὰ πεισθῇ τὸ Δικαστήριόν σας, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν διατάξεων τούτων. καὶ ἄς πρὸς τὸν σκοπὸν μόνον τοῦτον ἐπικαλούμεθα, ἵνα δηλ. διὰ τῆς ἀναγνώσεώς των βεβαιωθῇ τὸ Δικαστήριόν σας, ὅτι δὲν ὑπάρχει διάταξις ἐν τῷ Κορανίῳ ἀντίθετα τῶν ἀνωτέρω ὀρίζουσα ἔστω ἢ καὶ τοιαῦτα, ὥστε νὰ κλονίζουσι τὰ ἀνωτέρω, ἢ ἔστω καὶ νὰ γεννῶσι περὶ αὐτῶν ἀμφιβολίας.

Τὰ ἀνωτέρω δὲ ἠθικὰ παραγγέλματα εἶναι καὶ τὰ ὑπὸ τῶν προηγουμένων τῆς Μουσουλμανικῆς Θερησκείων Χριστιανικῆς καὶ Ἰουδαϊκῆς θεοπισθέντα. Ὅπως δὲ δι' ἐκείνων κατεδικάσθη ἡ πορνεία, ἡ παλλακεία καὶ ἡ μοιχεία, οὕτω καὶ δι' αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἱερὸν δίκαιον τῶν Μουσουλμάνων ἐβασίσθη ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ἱεροῦ Κορανίου, ἐφ' ὅσον τοῦτο κατεδίκασε τὰς σχέσεις ταύτας, δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς προστατεύσῃ καὶ τὸ ἱερὸν δίκαιον τῶν Μου-

σουλμάνων καὶ ν' ἀναγνωρῆσθῃ κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας εἰς τὰ πορνογέννητα, ἐκ παλλακείας καὶ ἐκ μοιχείας τέκνα, ὅπως καὶ δὲν τὰς ἐπροστίτευσεν καὶ δὲν τὰ ἀνεγνώρισεν. Κατὰ τὸ μόνον δὲ κατὰ τὸ ὅποιον ἐκαινοτόμησε τὸ Ἱερὸν Κοράνιον εἶναι, ὡς πρὸς τὸν γάμον καθ' ὃ ἀνεχθὲν τὴν πολυγαμίαν, οὐχὶ ὅμως ὡς συνιστωμένην, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἀνεκτὴν, καὶ ὅτι ἐσυγχώρησε τὴν συνουσίαν μετὰ τῶν ἀργυρωνήτων δούλων ἢ αἰχμαλώτων, καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὰ διαζύγια παρεχώρησεν εὐκολίας. Ἄλλα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ θέματα τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

*Ἄρα κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ στηρίζει τὰ δῆθεν κληρονομικὰ δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ τοῦ ὅτι εἶναι φρονικὸν δῆθεν τέκνον τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ ὅτι ὡς τοιοῦτον ἀνεγνωρίσθη δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ, δηλαδὴ ἐπὶ σχέσεων ἀπολύτως καταδικαζομένων, ὑπὸ τοῦ ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ ἱερὸν δίκαιον τῶν Μουσουλμάνων Ἱεροῦ Κορανίου ἀντιτίθεται εἰς τὸν Νόμον καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ ἀγωγὴ αὕτη ὡς νόμος ἀβάσιμος εἶναι ἀπορριπτέα ὡς τοιαύτη ἄνευ ἄλλης ἐξετάσεως.

Βον Πραγματικὸν μέρος

*Ἐπειδὴ μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἐξέτασις τοῦ πραγματικοῦ μέρους ἐντελῶς περιτεύει, ὅπως δ' ἐπιβοηθητικῶς ἐπιλαμβανόμεθα τούτου, διότι κατεδείχθη δι' ἀκαταμαχίτων ρομικῶν ἀναμφισβητήτων κύρους γνωμῶν, ὅτι οὐδὲν νόμικόν ἔρεισμα ἔχει ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου, ἐν τούτοις τυπικὸν καθῆκον ἐκπληροῦντες προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνάληψιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκου δικαστοῦ, δι' ἧς θὰ καταδειχθῇ ὅτι ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀντιδίκου εἶναι προῖον συνεταρισμοῦ μετὰ τὸν τούτου καὶ τῶν μαρτύρων του, διὰ νὰ ὑπειέλθωσιν εἰς τὴν πατρικὴν μας κληρονομίαν.

Καίτοι εἶναι ἀπολύτως παραδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἐναπόκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ, ἐν τούτοις εἶναι ἐπίσης παραδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνθαίρετος, ἀλλ' ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ τὴν πεφωτισμένην λογικὴν, τὴν πείραν καὶ τὰ ἐκ ταύτης συμπεράσματα. Ἡ κρίσις καὶ ἐκτίμησις τοῦ δικαστοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνοισι τὰ ὄρια τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀπολύτως δυνατοῦ, διότι τότε ἀποβαίνοισιν ἀνθαίρετοι, ἀντὶ δὲ νὰ πειθῶσι, γεννῶσι τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν μείωσιν τοῦ κύρους τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπον πρὸς ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ν' ἀντιγράψωμεν τὸν κανόνα, τὸν ὅποιον αὐτὸς ὁ Προφήτης ἐθίξε πρὸς ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων τῶν προσαγομένων, ὅπως ἀποδείχθη ἡ ιδιότης τοῦ κληρονόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ. Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι, ὅπως τὸν ἀναφέρει ὁ Ἀβδουραχμάν Λακδαρή κατὰ τὸν Luciani «**On n' herite pas en cas de doute**» (Σελ. 122 ἀριθμ. 159). Ὁ αὐτὸς δὲ συγγραφεὺς ἐν ἀριθμ. 161 ἀναφέρει «**Lorsque la parenté de l' heritier avec le de cujus n' est pas prouvée d' une manière absolument certaine, l' heritier est frappé d' incapacité. La moindre incertitude**

suffit pour créer l'incapacité et l'on ne doit pas se contenter de probabilités, quelque sérieuses quelles soient Se contenter de deux déclarations c'est rester bien au-dessous de la règle édictée par le Prophète et de celle qui a été formulée par waley «nul ne doit hériter à moins de certitude complète». Κατά τούς κανόνες τούτους πρέπει να επικρατήσει **πλήρους βεβαιότητας** εκ των προσαχθεισών αποδείξεων, διά να αναγνωρισθῆ τις κληρονομός. Ἀλλά τοιαύτας αποδείξεις προσήγαγεν ὁ ἀντιδίκος; Θά τὸ δείξῃ ἡ κατωτέρω ἀνάλυσις.

Ἀλλὰ πρὸ ταύτης ἀνάγκη εἶναι νὰ κάμωμεν εἰδικὸν λόγον τῆς ποιότητος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' ἡμῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν τοῦ ἀντιδίκου τοιοῦτων.

Οἱ παρ' ἡμῶν ἐξετασθέντες μάρτυρες ἀνέρχονται εἰς 17 τὸν ἀριθμὸν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶναι οἱ ἐξῆς 1) Μεχμέτ βέης Κασημζοδές, ἡ Χαμητβεηζαδές, πληρεξούσιος τοῦ νομοῦ Χανίων, ἄλλοτε Σύμβουλος τοῦ Ἡγεμόνος καὶ Δήμαρχος Χανίων. 2) Καδρῆ Δερβισβεηζαδές μεγαλοκτηματίας. 3) Ζεκῆ βέης Σουρουζαδές μεγαλοκτηματίας καὶ μεγαλέμπορος Σύμβουλος τῆς Τραπεζῆς Κρήτης. 4) Νεοῖπ Σεφικεφεντιζαδές μεγαλέμπορος καὶ πρῶν Δήμαρχος Χανίων. 5) Ἀλῆς Σκουμπειζαδές πρῶν δημόσιος ὑπάλληλος καὶ νῦν συνταξιούχος τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας. 6) Χουσεῖν Νεμηβεηζαδές πολιτευτῆς τοῦ νομοῦ Χανίων καὶ μεγαλοκτηματίας. 7) Χατζῆ Μεχμέτ Μεμπρουκζαδές μεγαλέμπορος. 8) Ἀλῆ Φαρφουράκης δικηγόρος, 9) Χασάν Μεμπρουκζαδές μεγαλέμπορος. 10) Χασάν Μπεγλιαννάκης ἔμπορος. 11) Ἀχμέτ Τζεβὰτ Κουντουρζαδές μεγαλοκτηματίας καὶ ἄλλοτε πληρεξούσιος τοῦ νομοῦ Χανίων καὶ 12) Ἰμβραχῆμ Κουντουρζαδές μεγαλοκτηματίας.

Ἐν ᾧ οἱ τοῦ ἀντιδίκου μάρτυρες ἀνέρχονται εἰς ἑννέα καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι οἱ ἐξῆς. 1) Μεχμέτ Τσέντογλου τοῦ ὁποῦ τὴν ἀκρίβειαν τῆς καταθέσεως καὶ πρὸ τῆς ἐξετάσεώς του ἠμφισβητήσαμεν καὶ νῦν ἀμφισβητοῦμεν καὶ διὰ τὸν ὁποῖον προσάγομεν νῦν τὸ συνημμένον ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 429 τοῦ 1903 ἀποφ. τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογεροντίας Χανίων, δι' ἧς οὗτος, πρῶτος Μουεζίνης ὢν τοῦ Ἱεροῦ Τεμένους Χασεκῆ Μεχμέτ Ἀγὰ παύεται τῆς θέσεως ταύτης ἐπὶ ἀναρμόστῳ διαγωγῇ, ἵνα κριθῆ ἡ ἀξιοπιστία του. 2) Χαμηντὲ Μυσιρολοπούλα σύζυγος Μουσταφᾶ Μπιστολάκη ἀνεγνωρισμένη προαγωγός καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐζητήσαμεν πρὸ πάσης ἐξετάσεώς της τὴν σιδήμιον τῆς καταθέσεώς της, καὶ ἡ ὁποία ἐξετασμένη τὴν τοιαύτην ἰδιότητά της ὁμολογεῖ ἐν τῇ καταθέσει της (ἢν ἴδε) καταθέτουσα «ὅτι ἦτο τραγουδίστρια καὶ ἐπῆγαιναν οἱ βέηδες εἰς τὸ σπῆτι της. 3) Σείτ Σακαδοπούλα σύζυγος Σαλῆ Μπουξιοξιάκη προαγωγός ἐπίσης. 4) Χουσαῖμ Νουροτεφεντιάκης δημόσιος ὑπάλληλος ἐν Χουνταβεντικῶν τοῦ Ἱκονίου τῆς Τουρκίας, ὁ ὁποῖος εἶναι δημιουργός τῆς προκειμένης δίκης, καθ' ἃ περὶ τούτου καταθέτουσιν οἱ μάρτυρες Χασάν Μπεγλιαννάκης, Ἀχμέτ Τζεβὰτ Κουντουρζαδές καὶ Ἰμβραχῆμ Κουντουρζαδές (ὢν τὰς καταθέσεις ἴδε), καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐδυσκολευθῆ ποσῶς καὶ ταξείδιον ἐβδομάδων πολυδάπανον καὶ κοπιῶδες νὰ κάμῃ ἀπὸ τὸ

Χουνταβεντικῶν ὅπου ἐληφείει εἰς Χανία χάριν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, καὶ τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ νὰ κριθῆ τὸ Δικαστήριόν σας, κατὰ πόσον ἐνδιαφέρεται ἢ οὐ οὗτος διὰ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ὥστε νὰ σταθμίση προπόντως τὴν κατάθεσίν του. 5) Χαλῆμ Χασάκης ψαρῶς καὶ τέσσαρα ἄλλα πρόσωπα, ὢν αἱ δύο γυναῖκες, πάντα ἐντελῶς ἀγνωστα πρόσωπα καὶ τῆς τελευταίας ὑποστάθμης.

Ἦδη δὲ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἀνάλυσιν ταύτην.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1620 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, εἶχεν ὑποχρεωθῆ ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ τὰ ἐξῆς δύο θέματα. 1) ὅτι εἶνε φυσικὸν τέκνον τοῦ Φερῆτ Ἀγαζαδὲ γεννηθεὶς ἐκ τῶν σχέσεων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζεκηγῆς Κονταδεροπούλας καὶ 2) ὅτι τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τοιοῦτον, ὅτι ὢν 35 περίπου ἐτῶν συνέζησε μετὰ τῆς μητρὸς του ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον κατὰ τὸ ἔτος 1879—1880, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸν ἀνεγνώρισε τέκνον του ὁ μολογήσας ἐπὶ τοιοῦτω σκοπῷ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Χουσαῖμ Νουροτεφεντιάκη, τοῦ Μεχμέτ Τσέντογλου καὶ τῆς τροφῶς του Πεμπές.

Α') Ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1ον θέμα ὅτι εἶνε φυσικὸν τέκνον τοῦ Φερῆτ Ἀγαζαδὲ γεννηθεὶς ἐκ τῶν σχέσεων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζεκηγῆς Κονταδεροπούλας καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πλειοψηφίαν ἐκρίθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὡς δῆθεν ἀποδεικνύμενον.

Οὐδὲν ἄλλο ἀπεδείχθη ὡς πρὸς αὐτὸ, ἢ ὅτι ὁ Φερῆτ Ἀγαζαδές εἶχε ποτὲ ἀθέμιτους σχέσεις μετὰ τῆς Ζεκηγῆς Κονταδεροπούλας ἐπὶ μικρὸν τι διάστημα, καὶ ὅτι ἡ Ζεκηγὲ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀντιδίκου ἔλεγεν ὅτι αὐτὸ εἶναι παιδί τοῦ Φερῆτ. Ἀλλ' οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἕτερον ἀποδεικνύουσι τὴν πατρότητα τοῦ πατρὸς ἡμῶν Φερῆτ.

Ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, διότι αἱ τοιαῦται σχέσεις, ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι ἀποκλειστικαὶ καὶ δὲν ἐκτείνονται, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐγένετο ἡ σύλληψις τοῦ γεννηθέντος ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν ἐπακριβῶς νὰ προσδιορισθῆ, διότι γνωστὸν εἶναι, ὅτι κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης παραθεσθέντα τὸ τῆς συλλήψεως διάστημα ποικίλλει ἀπὸ 180 μέχρι 300 ἡμερῶν καὶ, τούτου οὕτως, ἔχοντος πρέπει αἱ σχέσεις νὰ ἦσαν ἀποκλειστικαὶ τοῦλάχιστον διὰ τοὺς πρώτους ἐξ μῆνας τοῦ διαστήματος τῶν 300 ἡμερῶν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ὅταν, λέγομεν, δὲν εἶναι ἀποκλειστικαὶ αἱ τοιαῦται σχέσεις καὶ δὲν ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτὸ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδείξωσι τὴν τοιαύτην πατρότητα. Κάθε ἄλλο δὲ ἢ ἀποκλειστικαὶ ἦσαν αἱ ἀθέμιτοι αὐταὶ σχέσεις τοῦ Φερῆτ μετὰ τῆς Ζεκηγῆς καὶ εἰς σχέσιν πάλαιας μετ' αὐτῆς, καθ' ὅλον τὸ ὡς ἄνω διάστημα, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπομένων καταθέσεων.

Α') τῆς τοῦ μάρτυρος Μεχμέτ Χαμητβεηζαδὲ καταθέτοντος σχετικῶς ἐπὶ λέξεσι τὰ ἐξῆς.

Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἠξεύρω ὅτι τὴν ἐποχὴν ὅπου ἐσύχναζεν ὁ Φερῆτ βέης εἰς τὸ σπῆτι αὐτῆς τῆς γυναίκος, ἐπήγαγον καὶ ἄλλοι καὶ ὅτι, ἂν ὁ Φερῆτ βέης τὴν εἶχε κλεισμένην, δὲν θά ἄρην νὰ πηγαίνουν ἄλλοι. Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει δὲ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐνάγοντος, πῶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἠξεύρῃ, ὁ μάρτυς ἀπαντᾷ. Καὶ ἐγὼ ἐπήγαγον εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀπὸ μετ' ἀναγκάζετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ.

Β') τῆς τοῦ μάρτυρος Καδρῆ Δερβισβεηζαδὲ καταθέτοντος σχετικῶς ἐπὶ λέξεσι τὰ ἐξῆς. «Ὅταν ἐκαθῆτο αὐτὴ ἡ γυναῖκα (ἡ μήτηρ τοῦ ἐνάγοντος) εἰς τὸ Ἀράπ Τζαμί, ἐπήγαγεν ὁ κα-

θείς, διότι ή το δημόσια, μάάλιστα δέ και έγω ό ίδιος . . . και παρακατιών. "Ηκουσα ότι πρό έμου έπήγαινε εις την Ζακηνέν ό Φερήτ βέης, ώς ήκουσα, ότι και έπήγαιναν και άλλοι», και ότι αν ό Φερήτ βέης την είχε κλεισμένα δέν θά άφινε νά πηγαίνουν άλλοι. 'Επί τή έρωτήσει δέ του πληρεξουσίου του έναγοντος, πώς είναι εις θέσιν τό ήξεύρω, ό μάρτυς άπαντή. Καί έγω έπήγαινα εις αυτήν την γυνούκα, άφού με αναγκάζετε νά σάς τό είπώ.

Β) τής του μάρτυρος Καζή Δερβιτθεζαδέ καταθέτοντος σχετικώς επί λέξει τα εξής. «Όταν έκάθητο αυτή ή γυναίκα (ή μήτηρ του έναγοντος εις τό 'Αράπ Τζαλί, έπήγαινον ό καθείς, διότι ή το δημόσια, μάάλιστα δέ και έγω ό ίδιος. . . και παρακατιών. "Ηκουσα ότι πρό έμου έπήγαινε εις την Ζακηνέν ό Φερήτ βέης, ώς ήκουσα, ότι και έπήγαινον και άλλοι.

Γ) τής του μάρτυρος Νεσήπ Σεφκεφεντζαδέ, ό οποίος καταθέτει όμοια προς τούς προηγούμενους, αλλά και ότι μετέδωκε και βλανόρροιν ή Ζακηνέ εις τόν σύζυγον και πατέρα μας Φερήτ βέην καταθέτοντος επί λέξει τα εξής.

'Ηξεύρω ότι αυτή ή Ζακηνέ (ή μήτηρ του έναγοντος) ήτο εις μία Ρουστέμενα, ή όποια ήτο Ρουτιόνα, αυτήν την έμπορεύατο ή Ρουστέμενα. "Οχι μόνον ό Φερήτ βέης, αλλά και πολλοί έπήγαιναν. 'Εγω ήμουνε κατά την έποχήν εκείνην και μέχρι του θανάτου του Φερήτ πολύ στενός φίλος, άρκαντάσης, εις όλα τά κρουά και φανερά, 'Εξακολευθούσε καθώς και άλλοι πολλοί και έπήγαινε εις την γυνούκα αυτήν, εις αυτήν την έποχήν έπήρεν από την γυνούκα μίαν άσθενείαν (σκουλαμέντο) και ύπέφερεν άρκετό διάστημα και (έτραθήχτηκεν) έντελώς από γυναίκα. 'Αμα έπέρασεν ένας ήμισυς χρόνος μου είπεν ό Φερήτ βέης, ότι αυτή ή δημόσια έκαμεν ένα παιδί και έπήγα εις τής αδελφής μου και του αδελφού μου και τών είπε πώς είναι δικό μου, έγω δέ του είπα καλαροζίκικο και εκείνος μου άπήνητησεν «εις την τιμήν μου, τό παιδί δέν είναι ιδικό μου, διότι τώρα είναι ένας ήμισυς χρόνος, άρ' ότου έπήρα την άσθενείαν και δέ έπήγα μαζί της, δηλ. δέν την έπλησίασα. . . .

Και παρακατιών επί έρωτήσει του εισηγητού πώς γνωρίζει, ότι καθ' ήν έποχήν ό Φερήτ είχε σχέσεις μετά τής γυναικός αυτής εισήρχοντο και άλλοι πλην του Φερήτ ό μάρτυς άπαντά «ότι αυτός ό Φερήτ βέης του είπεν, ότι είδε ήμέραν τινα τόν Χαζή Τοκατλήν έξερχόμενον εκ του οίκου της, συνεπέρανε δέ εκ τούτου, ότι είχε σχέσεις και μετά του Χατζή Τοκατλή. Μου είπε δέ τότε μετ' αγαπητικέως αυτός ό Φερήτ βέης ότι φαντασθήτε αυτόν τόν έξευτελισμόν τής γυναικός αυτής, ώστε νά καταδεχθή νά βάλη εις το σπήτι της αυτόν τόν βρωμίον, τό βρωμίον».

"Ότι δέ ή κατάθεσις αυτή είναι φυσική και ειλικρινής άποδεικνύεται, εκτός του ότι προέρχεται εκ προσώπων άξίας πάσης πίστεως και άνωτέρω πάτης ύπονοίας, και εκ του ότι συμφωνεί προς τάς άλλας καταθέσεις τών μαρτύρων, ότι ή Ζακηνέ ήτο μία πόρνη και έν μέρει προς αυτήν την κατάθεσιν του μάρτυρος του και δημιουργού τής δικής Χουσάμ Νουσερεφεντάκη, όστις και ούτος καταθέτει, ότι την Ζακηνέν έγνώρισεν ό Φερήτ βέης διά τής Ρουστέμενας τής προαγωγού. Καί όμως εις την κατάθεσιν ταύτην την τόσφ φυσικήν, σαφή και πειστικήν, ό αντίδικος πρωτοδικώς ύπεστήριξεν, ότι παράτηρούνται αντίφάσεις. 'Αδυνάτωμεν άληθώς νά τόν παρακολουθήσωμεν εις τάς σκέψεις και τούς συλλογισμούς του, προς άνεύρεσιν τών τοιούτων αντίφάσεων, αί όποιαι ούδαμώ διαφαίνονται, και άφίνομεν τό Δικαστήριον σας νά έλέγξη αυτήν μετά τής μεγαλύτερας άυστηρότητος και τότε θά πεισθή και τούτο μεθ' ήμών, ότι ούδεμία τοιαύτη αντίφάσις παρατηρείται.

Δ) τής του μάρτυρος Χουσέιν Νχημβεζαδέ καταθέτοντος σχετικώς επί λέξει τα εξής.

«'Εγω ήκουσα, ότι ή Ζακηνέ Κονταδεροπούλα έδέχετο και έπήγαιναν πολλοί εις τό σπήτι της και έπήγαινε και ό Φερήτ 'Αγαζαδές».

Ε) τής του μάρτυρος Χαζή Μεχμέτ Μεμπρουκζαδέ καταθέτοντος σχετικώς επί λέξει «Διά την Ζακηνέ Κονταδεροπούλαν ήκουσα, ότι ήτο ύπανδρευμένη με ένα Χαλήμ Τσαούση και έκανεν άπιστίας».

ΣΤ) τής του μάρτυρος 'Αχμέτ Δζεβάτ Κουντουρζαδέ καταθέτοντος σχετικώς επί λέξει τα εξής.

«Τώρα ύστερα άφούτου ήρχισεν αυτή ή δίκη και ήλθεν έδω ό Χουτάμ με τόν Μεχμέτ 'Αγά Πλάτανον ήκουσα τόν Μεχμέτ βέην Χαμητθεζαδέν και διηγείτο εις τό Συντριβάνι (Σελμπιχανέ) ένώπιον πολλών άλλων, περι αυτής, τής ύποθέσεως και προτίθετε «περίεργον πρᾶγμα, πολύ περίεργον μου φαίνεται νά ακούω, ότι ό θεύνα κνεινταδᾶ τών παιδιών του Φερήτ βέη, ότι είναι και εκείνος μπκαταρδος υίος, άφοϋ ή το που τ άνα (δηλ. ή μητέρα του έναγοντος), όχι μόνον ό ένας και ό άλλος, αλλά και έγω ό ίδιος έπήγαιναμεν και πώς είνε δυνατόν νά είναι παιδί του, άφού και πριν γαστριωθή και γαστρωμένη και ξεγαστρωμένη, έπήγαιναμεν».

Περί τών υπό του μάρτυρος τούτου κατατιθεμένων, ως λεχθέντων επί παρουσία του και άλλων υπό του Μεχμέτ βέη Χαμητθεζαδέ εις τόν Σελπηχανέ θά ήδυνάμεθα και διά πολλών άλλων μαρτύρων Χριστιανών και Μουσουλμάνων παρευρεθέντων κατά την συνομιλίαν αυτήν (εις Σελπιχανέ) νά τά άποδείξωμεν, εάν έγίνετο προς τούτο άνάγκη και μάς έπετρέπετο, διότι ταύτα ήκουσαν πολλοί μεταξύ τών όποίων αναφέρομεν και τούς 'Ιωάννην Α. 'Αντωνιάκην δικηγόρον και Νικόλαον Ι. Γεμενάκην έμπορον παρευρεθέντας τότε εκεί και Ζ') τής του μάρτυρος 'Ιμβραχήμ Κουντουρζαδέ καταθέτοντος σχετικώς επί λέξει τα εξής.

«Τώρα ύστερα όπου ήλθεν έδω ό Χουτάμ και ήρχισεν αυτή ή δίκη, ήκουσα εις τά καρνεύα εις τά παλαιά κασάπικα ότι δέν την είχε κουρτισμένην την μητέρα του έναγοντος ό Φερήτ, αλλά την αγαπούσε και έπήγαινε και εκείνος, όπως και ό Χουτάμ και ένεις Τσαούσης. . . .»

Κατά τών άνω μαρτύρων ούδεμίαν προέβαλεν ένσταση ό αντίδικος πρό τής έξετασεώς των, πλην μόνον κατά του μάρτυρος Νεσήπ Σεφκεφεντζαδέ, του όποιου την όποιαν την έξαιρεσιν έζήτησεν, ως δευτέρου έξαδέλφρου ήμών εξ άγχιστείας, και ήν ένσταση παραδόξως τό πρωτόδικον Δικαστήριον έδέξατο, όλως ήμαρτημένως και δέν έλαβεν ύπ' όψει την κατάθεσιν του ταύτην, δι' ό και παραπονούμεθα, ένθ' ως γνωστόν, παρά τοίς Μουσουλμάνους κατά τόν 'Ιερών Νόμον συγγένεια εξ άγχιστείας δέν ύπάρχει και ως εκ τούτου άφού έπρόκειτο περί μάρτυρος Μουσουλμάνου ή ένσταση ήτο νόμω άβάσιμος. 'Επομένως πᾶσαι αὐται αί μαρτυρίαί άποδεικνύουσιν πειστικώτατα, ότι ή μητηρ του έναγοντος, δέν ήτο ή άπλή πόρνη δεχομένη τόν έν και τόν άλλον προς συνουσίαν, και κατ' αυτήν την έποχήν έδέχετο και τόν Φερήτ, κατόπιν δέ τών τοιούτων και τοσούτων σαρκικών σχέσεων αυτής μετά διαφόρων δέν δύναται ν' άποδειχθή τίς είναι ό πατήρ του παρ' αυτής γεννηθέντος τέκνου και νά κριθή, ότι είναι τοιοϋτος ό Φερήτ βέης. Ούδ' έξασθενούσι τάς άνωτέρω μαρτυρίας παντάσιν αί καταθέσεις τών μαρτύρων τής άποδείξεως, διότι τά μὲν παρά του μάρτυρος Χουσάμ Νουσερεφεντάκη, δέν έχουσιν ούδεμίαν άξίαν, ως μάρτυρος έντελώς αναξιοπίστου κρινομένου ως τούτου λόγω του μεγάλου ένδιαφέροντος αυτού διά την προκειμένην δίκην, καθ' ό δημιουργού αυτής, καθ' ή καταθέτουσιν οι μάρτυρες Χασάν Μπεγιανιάκη, 'Αχμέτ Τζεβάτ Κουντουρζαδές και 'Ιμβραχήμ Κουντουρζαδές,

καί περί οὗ καί ἀνωτέρω διελάβομεν. Ὁ δὲ ὅλως ἀναξιόπιστος μάρτυς λόγῳ τῆς δι' ἐπίσημου ἐγγράφου πιστοποιουμένης κακῆς διαγωγῆς του Μεχμέτ Τζεντογλάκης, μεθ' ὅλην τὴν ἀναξιόπιστιαν του, οὐδὲν ἄλλο καταθέτει σχετικῶν, ἢ ὅτι ἐβλεπε μὲ τὰ μάτια του τὸν Φερήτ νὰ μπαϊνοβγαίνει εἰς τὸ σπήτι τῆς Ζεκηνγῆς. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ ὁ πατήρ του ἀντιδίκου εἶναι ὁ Φερήτ βέης; Ἀπαγε. Τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος κατατιθέμενον, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὰ Χανιά καὶ ἡ γειτονία ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ζεκηνγὲ ἐγαστρώθηκε μετὸν Φερήτ, δὲν συμβιβάζονται παντάπασιν πρὸς τὰ ὑπὸ πάντων τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθέμενα, ὅτι δὲν ἤκουσαν ποτὲ νὰ ἔχη ἄλλο παιδί ὁ Φερήτ βέης, ἐκτὸς τῶν ἐκ νομίμου γάμου τοιούτων, καὶ ὅτι εἰς κοινωνίαν μικρὰν ὡς εἶναι ἡ τῶν Χανίων, δὲν εἶναι δυνατόν, ἢ ἂν ἐλέγετο, νὰ τὸ ἤκουον (ἴδε πάσας τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως.) Περί δὲ τῶν ἄλλων μύθων οὓς ὁ αὐτὸς μάρτυς ἀρηγεῖται ὅτι δηλ. συνήτησε, καθ' ὅσον τὸν Φερήτ καὶ τοῦ ἔκαμε «Τεμενά» καὶ τοῦ εἶπε καλοροϊζικο νὰ σοῦ ζήση ὁ υἱὸς καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπήνητησεν «εὐχαριστῶ», αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἀρηγήσεως τοῦ μάρτυρος τούτου, ὡς καὶ τῶν περαιτέρω τῆς καταθέσεώς του περί συνομιλιῶν καὶ μεσολαβήσεων του παρὰ τῷ Φερήτ, ἀποδεικνύει τὸ ἀναληθές καὶ ἀσύστατον αὐτοῦ, ἄνθρωπος ὁ ὅποιος, καθ' ἃ ὁ ἴδιος καταθέτει, ἐγνώριζε τὸν Φερήτ βέην καὶ τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐκεῖνος, διότι ἦτο ψάλτης εἰς τὸ ἰζαμί τοῦ Μελιγκούνη, ὅπου ἐπροσκύνα ὁ Γέρω Σακὴρ βέης, (καὶ τοῦτο καταθέτει διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν γνωριμίαν του, ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀποστάσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Φερήτ βέη) καὶ ὁποῖος καθ' ἃ κατωτέρω καταθέτει ἐπὶ λέξεσι «μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγέννησεν ἡ Ζεκηνγὲ καὶ τότε ἀπήνητησε καθ' ἔδον τὸν Φερήτ βέην καὶ τοῦ ἔκαμεν ἕνα τεμενά [χαίρετισμὸν μετὰ σεβασμοῦ]. ὅστις ἐπίσης φανερώνει τὴν χωρίζουσαν αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνου κοινωνικὴν ἀπόστασιν (ἥτις γνωστὸν εἶναι πόσον μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων τηρεῖται), εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ πιστευτὸν, ὅτι ἀφοῦ τόση μεταξὺ τῶν ὑπῆρχε κοινωνικὴ ἀπόστασις καὶ τοιοῦτον τοῦ ἀπένεμε σεβασμὸν, ὅτι ἠδύνατο νὰ σταματήσει, καθ' ὅσον τὸν Φερήτ βέην τὸν τόσο σεβασμοῦ ἄξιον καὶ κατ' αὐτὴν τὴν καταθεσὶν του καὶ νὰ τοῦ εὐχρηθῇ διὰ νόθον υἱόν, τὸν ὅποιον δῆθεν ἀπέκτα καὶ ἐκεῖνος νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ «εὐχαριστῶ»;

Ἄξι βεβαίως.

Αὐτὸ μόνον τὸ περιστατικὸν ὑποδεικνύει τὸ μυθικὸν τῆς καταθέσεώς του.

Τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων Χαμηντῆς Μισιρλοπούλας κατατιθέμενα ὅτι τὴν εἶχε σπητωμένην ὁ Φερήτ πολλὰ χρόνια καὶ ἦτο πολὺ φυλαγμένην, οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν λόγῳ τοῦ ὅτι προέρχονται ἐκ τοιαύτης ποιότητος μαρτύρων ἀνεγνωρισμένων προαγωγῶν, καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθέμενα.

Τὸ ὑπὸ τῆς μάρτυρος Ζεϊντῆς Χερκαδοπούλας κατατιθέμενον σχετικῶς, ὅτι γνωρίζει, ὅτι ὁ Φερήτ βέης εἶχε καμωμένον ἕνα παιδί Ἰμβραήμ μετὴν Ζεκηνγῆ, καὶ τὸ γνωρίζει, διότι ἐπήγαινε εἰς τῆς Ζεκηνγῆς τὸ σπήτι καὶ ἦτο τιμια γυναῖκα, ἐφ' ὅσον τοιοῦτον λόγον γνώδως προβάλλει οὐδεμίαν ἐπίσης ἔχει ἀξίαν.

Ἡ μάρτυς Ζελχὰ Ζουναλοπούλα οὐδὲν ἀπολύτως σχετικῶν καταθέτει, ἐπίσης καὶ ὁ μάρτυς Χαλῆμ Χασάκης, διότι αὐτὸς σχετικῶς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ θέμα καταθέτει ὅτι αὐὶ γείτονες ἔλεγον, ὅτι καθὼς λέγει ἡ μητέρα

τοῦ παιδιοῦ τὸν ἔκαμε μετὸν Φερήτ βέην, ἀπὸ ἄλλους δὲν ἤκουσα τίποιε».

Ὁ μάρτυς Μουσταφῆς Νταγκατουσάκης οὐδὲν ἀπολύτως σχετικῶν καταθέτει, ἢ δὲ καταθέσεις του εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀφορᾷ ἢ ὅτι εἰς τι κωφενοῖον ὁ Χατζῆ Μουράτ ἀπεκάλει τὸν ἀντιδικὸν ἄγοιτα ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν, διότι ἦτο ζωηρὸς καὶ τὸν ἀνησυχεῖ, ἐν τῇ ἀγανακτικῇ του, διὰ τὰς ἀταξίας του, «βελεντοῦλ χαράμ» (μπάσταρδον) τοῦ Φερήτ. Ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη, ἐξεληθεύσα ποτὲ τοῦ στόματος τοῦ εἰρημένου Χατζῆ Μουράτ ἐν τῇ ἀγανακτικῇ του, ἀποτελεῖ καὶ ἀποδείξιν ὅτι ὁ ἀντιδικὸς εἶναι φυσικὸς υἱὸς τοῦ Φερήτ; Καὶ ὁμοίως ὁ ἀντιδικὸς μακρὸν κάμνει λόγον ἐν ταῖς πρωτοδικαῖς προτιμασί του περὶ αὐτοῦ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντλεῖ ἐπιχειρήματα δῆθεν περὶ τῆς τοικύτης ἀποδείξεως!!! Τόσον σαθρὰ εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα, ὥστε οὐδὲ ἀνσκειυῆς ἐπιδέχονται. Παραδόξως ὁμοίως καὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς ἀπαράσεως μνημονεύει καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὡς πειθὸν δηλ. διὰ τὴν τοικύτην ἀπόδειξιν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις.

Ἀφοῦ ἡ Ζεκηνγὲ ἐν τῷ συμφέροντί της, ὅπως ἐκμειαλλευθῇ τὸν πλούσιον Φερήτ βέην μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε ποτὲ ἀθμιτοὺς σχέσεις, ὡς καὶ μετὰ πολλῶν ἄλλων, καὶ λόγῳ προσωπικῆς της ἀξιοπρεπειᾶς, διότι δῆθεν εἶχε σχέσεις μετὰ τοὺς καλύτερους βέηδες, ἔλεγεν, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτῆς γεννηθεὶς νόθος υἱὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Φερήτ, ἠδύνατο νὰ εἶχε περιέλθει τοῦτο εἰς τὰς ἀκοὰς καὶ τοῦ εἰρημένου Χατζῆ Μουράτ καὶ ἐν στιγμῇ ἀγανακτικῆσεως διὰ τὰς ἀταξίας του νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ οὗτος «νόθον τοῦ Φερήτ», χωρὶς τοῦτο ν' ἀπατελῇ καὶ ἀποδείξιν περὶ τῆς πατρότητός του.

Ὁ δὲ μάρτυς τῆς ἀποδείξεως Χασάν Γενεραλάκης οὐδὲν σχετικῶς καταθέτει, διότι σχετικῶς λέγει μόνον, ὅτι ὅταν τὸ παιδί ἦγεν ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἤκουσε ἀπὸ κάποιου τὸν ὁποῖον δὲν ἐνθυμεῖται, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι μπαστάρδι τοῦ Φερήτ, τὸ ὅποσον οὕτω κατατιθέμενον ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ μηδὲν.

Οὐδεμίαν δὲ ἄλλη μαρτυρίαν περὶ τοῦ θέματος τούτου προσήχη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, αἱ δὲ προσαχθεῖσαι τῶν μαρτύρων μόνον Χουσάμ Νουρετεφεντάκη, Χαμηντῆς Μισιρλοπούλας καὶ Ζεϊντῆς Σακκαδοπούλας, διότι αἱ ἄλλαι οὐδὲν σχετικῶν περιέχουσι, οὐδ' ὁμοίως διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐξασθενουσι τὰ ὑπὸ τῶν τοιαύτης περιωπῆς μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ἀνωτέρω κατατιθέμενα σαφῆ καὶ ὠρισμένα.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ ἀντιδίκου ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς εἶναι παιδί τοῦ Φερήτ, οὐδαμῶς τοῦτο ἀποδεικνύει τὴν τοιαύτην πατρότητα, διότι ὡς καταθέτει καὶ ὁ μάρτυς Χουσεῖν Νεημβεηζαδῆς ὑπάρχει συνήθεια, ὅταν μία γυναῖκα δημόδια κάμῃ κανένα παιδί νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὸ εἶναι παιδί τοῦ καλλιτέρου ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπισκέπτονται εἶναι δὲ πολὺ φυσικὸν τοῦτο, διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ καὶ τὴν προσωπικὴν της φιλοτιμίαν νομίζει, ὅτι περισφύζει ἢ τοιαύτη κοινὴ γυνή, ὅτι δηλ. καὶ ἂν συνήλθεν εἰς ἀθμιτοὺς σχέσεις, δὲν τὸ ἔπραξε μετὰ τοῦ τυ-

χόντος, ἀλλὰ μετὰ καλοῦ προσώπου, καὶ διότι, ὅταν τοῦτο τυ-
χάνῃ νάειναι καί πλούσιον ὡς ὁ Φερῆτ βέης, δύναται νά γεννηθῇ
αὐτῷ καὶ ἡ ἐλπίς ἐπιτυχίας καὶ ὑλικῶν ὠφελειῶν δι'
ἐκδοσμοῦ διότι εὐλογον εἶναι νά γεννηθῇ αὐτῇ ἡ σκέψις
ὅτι, ὅταν πρόκειται περὶ τοιοῦτου προσώπου, ὅτι δύνατον
εἶναι νά θελήσῃ τοῦτο τὴν ἀποσιώπῃσιν τοῦ ἀδίκως ἀνα-
μνηνομένου ὀνόματός του εἰς τοιαύτην πατρότητα
καὶ νά ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποσιώπῃσεως ταύτης
διὰ τῆς καταβολῆς χρημάτων, καὶ τότε ἐπιτυγχάνεται
ὁ παρ' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενος σκοπός, Ἄλλως τε ἡ τοιαύτη
παρὰ τῆς μητρὸς ὀνομασία ἐνός ὡς πατρὸς φυσικοῦ τέκνου
δύνατον εἶναι νά παρέχῃ καὶ ἀπόδειξιν ἢ καὶ πιθανολόγη-
σιν περὶ τῆς τοιαύτης πατρότητος; Ὁχι. βεβαίως. Πολύ δέ
περισσότερον ἐν προκειμένῳ, ὅπου ὁ πρῶτος ἀποδεικνύμενος, ὡς
δῆθεν πατὴρ ὑπὸ τῆς Ζεκηνγῆς Φερῆτ βέης ρητῶς καὶ κατη-
γορηματικῶς ἀπέκρουε τὴν τοιαύτην πατρότητα, ὡς κατα-
θέτουσιν πάντες οἱ μάρτυρες τῆς ἀναποδείξεως καὶ ἰδίᾳ
οἱ μάρτυρες 1) Μεχμέτ Χκιμητβεζζαδῆς, ὅστις καταθέτει,
ὅτι, καθ' ἃ ἔμαθε παρὰ τῆς νύμφης του ἀδελφῆς τοῦ Φε-
ρητ βέη, οὗτος εἰς παρακίνησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰβραήμ,
ὅτι ἂν εἶναι βεβαίως πῶς τὸ παιδί εἶναι ἰδικόν του, πρέπει
νά τὸ πάρουν, ὁ Φερῆτ βέης ἀπήντησε «πῶς εἶναι δύνατον
νά δεχθῶ πῶς εἶναι παιδί μου αὐτό, ὅπου αὐτῇ ἡ γυναίκα
ἔχει σχέσεις μὲ πολλοὺς; καὶ 2) Νεσῆπ Σερικεφεντζαδῆς
ὅστις καταθέτει, ὅτι, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλεν ἐπὶ λέξει ὁ Φε-
ρητ «ὅτι αὐτῇ ἡ **δημόδια** ἔκαμεν ἕνα παιδί καὶ τὸ ἐπῆ-
γεν εἰς τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅτι εἶναι
ἰδικόν του, ὁ μάρτυς τοῦ εἶπε «καλοροῦζίζηκα νά τὸ χαρῆς»
καὶ ὁ Φερῆτ τοῦ ἀπήντησεν αἰεὶ τὴν τιμὴν μου δὲν εἶναι
ἰδικόν μου, διότι τώρα εἶναι 1) 2) ἡρόνος, ἀρ' ὅτου ἐπῆ-
ρα τὴν **ἀσθένειαν** καὶ δὲν ἐπῆγα μὲζύ της».

Ἄλλως τε καὶ ἂν εἴη ὑποτεθῆ, ὡς ἀληθῆς, ὅτι ἐντός
τοῦ διαστήματος, καθ' ὃ ἦτο δύνατον νά συλλάβῃ ἡ
Ζεκηνγῆ συνουσιάσθῃ αὐτῇ μετὰ διαφόρων, ἐν οἷς καὶ μετὰ
τοῦ Φερῆτ, ὅπερ ὁμοῦς ἐντελῶς ἀρνούμεθα, διότι πολὺ προ-
ηγουμένως εἶχε παύσει ὁ Φερῆτ νά συνέρχεται μετ' αὐτῆς
εἶναι δύνατον λέγομεν ἐκ τούτου καὶ μόνου ν' ἀποδεικνύ-
ηται ὅτι εἰς τούτον ἐκ τῶν πολλῶν μετ' αὐτῆς συνερο-
μένων ἀνήκει τὸ γεννηθὲν τέκνον; Διατί εἰς αὐτὸν καὶ ὄχι
εἰς τινὰ τῶν ἄλλων; Πῶς δύναται νά ἐξκριθῆσθῃ ἡ στιγ-
μὴ τῆς συλλήψεως καὶ ν' ἀποδειχθῇ ὁ γεννήτωρ;

Ἄρα καὶ ἡ τοιαύτη διακήρυξις ὑπὸ τῆς Ζεκηνγῆς, ὡς
πατὴρ δῆθεν τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ Φερῆτ, οὐδὲν ἀπολύτως
ἀποδεικνύει.

Ἄλλ' ἡ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις καταλήγουσα
κατὰ πλειοψηφίαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δῆθεν εἶναι ἀπο-
δεικνύμενον ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶναι φυσικὸς υἱὸς τοῦ Φερῆτ
βέη δέχεται διὰ νά καταλήξῃ εἰς αὐτὸ, ὅτι ἐκ τῶν διε-
ξυχθεῖσων ἀποδείξεων ἀπεδείχθησαν δῆθεν καὶ τὰ ἐξῆς πε-
ριστατικά.

1) Ὅτι ὁ Φερῆτ βέης ἀμα τῇ γεννήσει τοῦ ἀντιδίκου
διώρισεν ἰδιαιτέραν τροφὸν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ τὴν Πεμπὲ
Ἀμπτηαγάδεναν, ἣν καὶ ἐπλήρωνεν ὁ ἴδιος, δὲ παρέλαβε δὲ
μεθ' ἑαυτοῦ τὸ παιδίον, διότι ἐφ' ὅσον μὲν ἦτο ἄγκυμος δὲν
εἶχε καταλλήλον πρόσωπον διὰ τὴν ἀντροφὴν αὐτοῦ, μετὰ
δὲ τὸν γάμον του, διότι ἡ σύζυγός του δὲν τὸν ἐδέχετο.

2) Ὅτι ἐπὶ ἓν περίπου ἔτος ὁ Φερῆτ ἔστειλλε τρόφιμα εἰς
τῆς Ζεκηνγῆς διακόψας αὐτὰ μετὰ ἓνα περίπου μῆνα μετὰ
τὸν τοκετὸν καὶ

3) Ὅτι ἔστειλλαν αὐτὸ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐδωρεῖτο αὐτῷ
χρήματα.

Ἄλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν οὐ-
δαμῶς ἀπεδείχθη, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ τοιοῦτου ποιοῦ, οἷον
ἐν ἀρχῇ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πραγματικοῦ μέρους ἐν ταῖς
πρῶταις μὲς κατεδείχθησαν μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως τοι-
ούτου τι δὲν καταθέτουσι. Διότι ὁ μὲν Χουσαμ Νουσε-
τερεντζακῆς, καταθέτει ὅτι οὐχὶ αὐτὸς ὁ Φερῆτ διώρισε τὴν
τροφὸν, ἀλλ' ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ ἀντιδίκου ἔδωκε τὸ παιδί
εἰς τὴν Ἀμπτηαγάδεναν κατὰ διαταγὴν δῆθεν τοῦ Φερῆτ.
Τὰ αὐτὰ δὲ καταθέτει καὶ ἡ Χκιμητβέ Μισιροπούλα «ὅτι
διέταξε δῆθεν τὴν Ζεκηνγῆ ὁ Φερῆτ νά πάρῃ βυζάστρα καὶ
ἐπῆρε τοιαύτην».

Ἡ δὲ Σιντὲ Χιρκαδζαπούλα, ὅτι τὸ παιδί τὸ ἔδωκεν εἰς
βυζάστραν ἢ ἰδίᾳ Ζεκηνγῆ χωρὶς μάλιστα νά μνημονεύῃ καὶ
ὅτι κατὰ διαταγὴν δῆθεν τοῦ Φερῆτ.

Ἡ δὲ Σεῖτ Σκκκδοπούλα ἐπίσης ὅτι ἡ ἰδίᾳ ἡ Ζεκηνγῆ
ἔδωκε τὸ παιδί εἰς βυζάστραν ἀνευ ἐπίσης μνείας τῆς δῆθεν
διαταγῆς τοῦ Φερῆτ.

Ἡ δὲ Ζελχὰ Ζουνλοπούλα χήρα Σουλεϊμὰν Φλόκο κα-
ταθέτει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Ἐγὼ ἤμην πρὸ 3 ἐτῶν περί-
που γειτόνισσα μὲ τὴν Ἀμπτηαγάδεναν Πεμπὲ εἰς τὴν
ὅποιον ἔφρεν ἡ Ζεκηνγῆ ἡ μάνα τοῦ ἐνάγοντος τὸ παιδί της
διὰ νά τὸ βυζάξῃ καὶ τὴν ἤκουσα καὶ τῆς ἔλεγε νά τὸ
περιποιεῖται καλὰ, διότι εἶναι τοῦ Φερῆτ.»

Ὁ δὲ Χαλλῆλ Χουσακῆς καταθέτει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Ἐγὼ
πρὸ 30 ἐτῶν περίπου ἤκουσα μίαν γυναίκα καὶ ἔλεγεν εἰς
τὴν γειτόνισσάν μου τὴν Πεμπὲ Ἀμπτηαγὰ νά τῆς βυζάνῃ
τὸ παιδί της καὶ ἐκείνη θῆ τὴν εὐχρησθήσει.»

Ὅθεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων σχετικῶν περικο-
πῶν αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἀντιδίκου ἀποδεικνύεται
ἀνεκλήθως τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὅπερ βεβαίως ἢ ἐκκαλου-
μένη ἀπόφασις, ὅτι δῆθεν ἀπεδείχθη.

Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ περιστατικοῦ τούτου,
τόσον οὐσιωδῶς ἠλλοιώθη ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμου δικαστη-
ρίου, τί νά εἴπωμεν διὰ τὸ δεύτερον μέρος; ὅτι δηλ. ἐφ'
ὅσον μὲν ἦτο ἄγκυμος ὁ Φερῆτ βέης, δὲν παρέλαβε μεθ' ἑαυ-
τοῦ τὸ παιδίον, διότι δὲν εἶχε καταλλήλον πρόσωπον διὰ
τὴν ἀντροφὴν του. μετὰ δὲ τὸν γάμον του, διότι ἡ σύ-
ζυγός του δὲν τὸ ἐδέχετο». Τοῦτο μόνον διὰ τῆς φαντα-
σίας τῆς πλειοψηφίας τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου ἠδύνατο
νά θεωρηθῇ ἀποδεικνύμενον, ἀφοῦ περὶ αὐτοῦ πλείστοι
σχέδον μάρτυρες βεβαίους, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς
καθ' ἣν ἡ Ζεκηνγῆ ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶναι υἱὸς
τοῦ Φερῆτ. οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ τὸν παρεκίνησαν νά τὸ παρα-
λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ἀνατρέψῃ, ἂν ἦτο βεβαίως πῶς
ἦτο ἰδικόν του καὶ ἐκείνος διαρρήδην τὸ ἀπέκρουε καὶ ἐβε-
βαίως, ὅτι δὲν ἦτο ἰδικόν του. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ
περιστατικοῦ τούτου τὸ ἀποδεικνύθην δῆθεν κατὰ τὴν ἀπό-
φασιν καὶ τὸ ὅποιον τόσον ἀφίσταται τῆς ἀληθείας καὶ τό-
σον μακρὰν εἶναι καὶ τῆς νεωτέρας λογικῆς, λαμβανομένου
ὑπὲρ ὅψις τοῦ πλοῦτου τοῦ Φερῆτ καὶ τῆς θέσεώς του,

είναι τὸ ὅτι πρὸ τοῦ γάμου τοῦ ὁ Φερὴτ δὲν εἶχε δῆθεν κατάλληλον πρόσωπον διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀντιδίκου.

Ὡς ἂν μὴ ἠδύνατο ὁ ὅσον οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος ἄνθρωπος μὲ μέγαρα καὶ μετόχια, εἰς ἓν ἐκ τῶν κτημάτων τοῦ αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τῶν οἰκειῶν του νὰ ἐγκλισησθῆσιν τροφόν, ἐὰν δὲν εἶχε κατάλληλον ἰδικόν του πρόσωπον καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὸ τέκνον του, ἀλλὰ θὰ τὸ ἄφινε εἰς χεῖρας τῆς Πεμπῆς Ἀμπτηγαζτένας!! ὅπως ἀνεπιβλεπτον!

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ β) περιστατικόν, ὅτι δῆθεν ἐπὶ ἐπιπέπου ἔτος ὁ Φερὴτ ἔστειλε τρόφιμα εἰς τὴν Ζεκηγὴν διακόψας αὐτὰ μετὰ ἓνα περίπου μῆνα μετὰ τὸν τοκετόν. Ἀπορον τῆ ἀληθεία, πῶς ἠδυνήθη ἡ πλειοψηφία τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου νὰ ἐξέυρη τὸ χρονικὸν τοῦτο δίκον καὶ νὰ τὸ προσδιορίσῃ καὶ μέχρις ἑνὸς μηνὸς μετὰ τὸν τοκετόν, διότι ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ εὐρωμεν τοικύτην κατάθεσιν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ περιστατικὸν τῆς ἀποστολῆς τροφίμων ὑπὸ τοῦ Φερὴτ εἰς τὴν Ζεκηγὴν, ἐφ' ὅσοι δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου χρονικοῦ προσδιορισμοῦ, ἐξ οὗ νὰ δύναται νὰ συναχθῆ, ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα διήρκεσαν καὶ αἱ ἀθέμιτοι σχέσεις, καὶ ἂν τοῦτο ὑποτεθῆ ἀληθές, οὐδεμίαν ἀσκει ἐπιρροὴν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πατρότητος. Διότι προκειμένου περὶ ἀνθρώπου πλουσίου συννεχομένου μετὰ κληνῆς γυναικὸς, εἶναι εὐλογον καὶ φυσικόν, ὅτι ὁ τοιοῦτος πλούσιος θὰ ἐδαπάνη εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ ἴσως νὰ τῆς ἔστειλε καὶ τρόφιμα, ὅθεν οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν τὸ περιστατικὸν τοῦτο καὶ ἀληθές ὑποτιθέμενον.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ τρίτον τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν ὅτι δηλ. ὁ Φερὴτ ἔστειλε τὸ παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐδώρει αὐτῷ χρήματα. Περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου μόνη μάρτυς καταθέτουσα εἶναι ἡ προαγωγὸς Σεῖτ Σακκαδοπούλα, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς καταθέσεως τῆς ὑπάρχει ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος Μεχμέτ Χαμητθεζαδὲ θεβαιούντος « ὅτι γνωρίζει ὅτι ὁ ἐνάγων ἐστάλη νὰ σπουδάσῃ εἰς Κων(πολιν), ὅπως καὶ τὰ ἄλλα πτωχὰ παιδιὰ δι' ἐξόδων τῆς Μουσουλμανικῆς Κοινοτήτος» καὶ ὅτι ἂν ἦτο ἰδικόν του παιδί, «δὲν ἠδύνατο ὁ Φερὴτ βέης μετὰ τὸν γάμον τῆς μητρὸς του νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τοὺς δρόμους νὰ γυρίζῃ.

Ἀπέναντι δὲ τῆς καταθέσεως τοῦ τοιοῦτου μάρτυρος Μεχμέτ Χαμητθεζαδὲ, δὲν εἶνε δυνατόν θεβαιῶς νὰ καισχύσῃ ἡ κατάθεσις τῆς προαγωγῆς μάρτυρος Σεῖτ Σακκαδοπούλας.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς κατακλείδα διὰ τὸ πρῶτον τοῦτο θέμα τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ εἰλικρινές εἰμὴ τῆς καταθέσεως τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Χουσάμ Νουστρεφεντάκη τοῦ καὶ δημιουργοῦ τῆς προκειμένης δίκης καὶ κυριωτέρου μάρτυρος τοῦ ἀντιδίκου καὶ ὡς πρὸς τὸ ἠθικόν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου σας ἐπὶ τῶν ἐξῆς.

1) Ἐπὶ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Χασάν Γενεραλάκη ὁ ὅποιος εἶνε ἐκ τῶν τοῦ ἀντιδίκου τοιοῦτων καὶ ὁ ὅποιος καταθέτει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς.

«Δὲν τὸ ἤξεύρω νὰ εἶχον μεγάλας σχέσεις ὁ Χουσάμ

Νουστρεφεντάκης μὲ τὸν Φερὴτ Ἀγτζαδὲν.»

2) Ἐπὶ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Χασάν Μπαχταδάκη καταθέτοντος ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς «Πρὸ 2 ἢ τριῶν μηνῶν πρὶν ἀρχίσῃ ὁ νταβᾶς, μοῦ εἶπεν ὁ Μουσταφᾶς Μπιστολάκης, τὸν ὁποῖον ἔβαλεν ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἐνάγοντος ὁ Πλάτανος, νὰ μοῦ δώσῃ 30 ναπολεόνια μετρητὰ καὶ νὰ μοῦ κάρουν συμβόλαιον διὰ 200 ναπολεόνια, ἐὰν κερδήσῃ τὸν νταβᾶν νὰ μαρτυρήσω λέγει, ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι παιδί τοῦ Φερὴτ Ἀγτζαδὲ, διότι ἔκαμα σούμπκων τοῦ Σακὴρ βέη 40 χρόνια καὶ θὰ πειασθῆ ἡ μαρτυρία μου» καὶ

3) Ἐπὶ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Ἰμβραχὴμ Κουντουρζαδὲ καταθέτοντος ἐπὶ λέξει τὰδε «Πρὸ τινος χρόνου μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς δίκης διερχόμενος ἀπὸ τὸ Καλεκαπισῆ εἶδα εἰς τοῦ Νταγκατουσάκη τὸ κερνεῖον, ἓνα σούμπκων τῶν Σακὴρ βέηδων ὀνόματι Χασάν Μαχταδάκης ὁ ὁποῖος ὑπηρετήσε καμμιά 30εὶα χρόνια, αὐτὸν δὲ τὸν εἶχον εἰς τὸ μέσον ὁ Χουσάμ ἐφ. καὶ ὁ Πλάτανος καὶ τοῦ ὠμίλου.

«Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας διερχόμενος ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ Μουλά Μερτζάν Σπαθαρᾶκη εἰς τὸ Ἀγᾶ Τζαμί εἶδα τὸν Χασάν Ἀγᾶ Μπαχταδάκη καὶ ἐκάθητο μὲ ἄλλους, ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀλῆ βέην γαμβρὸν τοῦ Φερὴτ, ἐπλησίασα καὶ τὸν ἠρώτησα τί τοῦ ἔλεγον τὴν προηγουμένην οἱ Χουσάμ καὶ ὁ Πλάτανος, καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν, ὅτι τὸν ἠρώτων ἂν ἤξευρη πόσα ἀρσενικὰ παιδιὰ ἔχει ὁ Φερὴτ. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησεν ὅτι τώρα καὶ 30 χρόνια ποῦ ἦτο μαζὶ του δὲν ἤξευρε ἄλλον ἀπὸ τὸν Σακὴρ βέην. Τὸν ἠρώτησε πῶς δὲν ἤξευρε ὅτι τώρα καὶ 30 χρόνια ἔχει ἓνα υἱόν, ὅστις εὐρίσκειται εἰς τὴν Κ(πολιν), αὐτὸς δὲ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἤξευρε τέτοιον παῖγμα. Κατόπιν τοῦ εἶπαν νὰ εἶπῃ, ὅτι ὁ Φερὴτ βέης τοῦ εἶχεν πομὲνον ὅτι ἔχει παιδί, δηλ. τὸν ἐνάγοντα καὶ νὰ τοῦ δώσουν 30 λίρας, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθη. Ταῦτα ἐγὼ εἶπα εἰς τοὺς παρισταμένους οὐστᾶ Μεχμέτ Στιβανᾶν καὶ Μουλά Μερτζάν Σπαθαρᾶκη νὰ εἶναι μάρτυρες, ὅτι ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χασάν Ἀγᾶ καὶ ὅτι τοῦ ἐπρότεινε 30 λίρας γιὰ νὰ εἶπῃ πῶς ὁ ἐνάγων εἶναι παιδί τοῦ Φερὴτ.»

Ἐπειδὴ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω οὐδὲ πόρρωθεν ἀπεδείχθη ἢ καὶ ἐπιθανολογήθη τὸ α' θέμα τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὅτι δηλ. ὁ ἀντίδικος εἶναι φυσικόν τέκνον τοῦ Φερὴτ βέη, ὅπως δὲ ἡ μαρτυρῆσις ἡ πλειοψηφία τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως ἐδέχθη τὰ ἐναντίον.

4) Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ 2ον θέμα τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθμ. 1620 τοῦ 1908 προδ. ἀποφ. ὅτι δηλ. ὁ Φερὴτ βέης ἀνεγνωρίσε τὸν ἀντίδικον, ὡς τέκνον αὐτοῦ, ὅτι ὢν 35 περίπου ἐτῶν συνέζησε μετὰ τῆς μητρὸς του ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον κατὰ τὸ ἔτος 1879—1880 καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὸν ἀνεγνωρίσε τέκνον του, ὁμολογῆσας ἐπὶ τοιοῦτω σκοπῷ τοῦτο ἐνωπίον τοῦ Χουσάμ Νουστρεφεντάκη τοῦ Μεχμέτ Πεντόγλου καὶ τῆς τροφῆς του Πεμπῆς.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ πλειοψηφία τοῦ πρωτοβάθμου δικαστηρίου, ἡ ὁποῖα τοσοῦτον καταφῶρος ἐπλανήθη κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν μαρτυριῶν ἐπὶ τοῦ α' θέματος καὶ αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ θεωρησῆ ἀποδεδειγμένον τὸ θέμα τοῦτο, κατόπιν τῶν σαφῶν περὶ τοῦ ἐναντίου μαρτυ-

φρών, ὄχι μόνον τῶν μαρτύρων ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν τοῦ ἀντιδίκου τοιοῦτων.

Ὡς ἐκ τούτου, ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἔχομεν ἢ ὀλίγη μόνον νὰ εἴπωμεν καὶ ταῦτα διὰ τὸ πλήρες τῆς ὑπερσπίσεώς μας κατόπιν τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἀντιδίκου.

Ἐξ ὅλων τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως, ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο ἀπεδείχθησαν τὰ ἑξῆς.

α') ὅτι παρὰ Μουσουλμάνοις ἐνταῦθα καὶ ἰδιαίτατα ἀνθρώποις τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως (ὡς τοῦ Φερήτ βέη) ὄχι μόνον δὲν θεωρεῖται προσβλητικὸν νὰ ἀναγνωρίσωσι φυσικὸν τέκνον, ἐκτὸς νομίμου γάμου γεννηθὲν, ἀλλὰ τὸ ἄναγον θεωρεῖται καθήκον καὶ τὸ καθήκον τοῦτο ἐκτελοῦσι ἀναγνωρίσαντες βέηδες πρωτίστης τάξεως καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν τοιαῦτα τέκνα, κατὰ νομὸν παρὰ τῶν μαρτύρων Μεχμέτ Χαμητβεηζαδέ, Ζεκὴ Σουρουρζαδέ, Καδρὴ Δερβισβεηζαδέ καὶ ἄλλων.

β') ὅτι ὁ Φερήτ βέης ἦτο ἀνθρώπος τίμιος καὶ ἰσχυρᾶς θελήσεως, ὅστις ἂν ὄντες ὁ ἀντίδικος ἦτο φυσικὸν τέκνον τοῦ θὰ ἔσπευδε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ δηλ. νὰ τὸν κάμῃ **καμπούλ** (καταθέσεως Χαμητ βεηζαδέ, Δερβισβεηζαδέ, Σουρουρζαδέ Νεημβεηζαδέ, καὶ λοιπῶν· εἰδικώτερον δὲ τῶν μαρτύρων Χουσεῖν Σαλάκη καὶ Ἰμβραχὴμ Κουτουρζαδέ, οἱ ὅποιοι καταθέτουσιν, ὅτι καὶ ἂν ἀπὸ μαῦρην ἀράπισσαν εἶχε καμωμένον παιδί, ὁ Φερήτ θὰ τὸ ἀναγνώριζε καὶ θὰ τὸ ἔπερνε εἰς τὸ σπῆτι, τοῦ ὁ δὲ τελευταῖος προσθέτει, ὅτι αὐτὸ θὰ τὸ ἔκρινεν καὶ ἂν ἀκόμη ὁ πατέρας τοῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν τάφον διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

γ') ὅτι ἂν ἀναγνώριζεν ὁ Φερήτ τὸν ἀντίδικον, ὡς υἱὸν τοῦ, θὰ τὸν εἶχε μαζὺ τοῦ καὶ θὰ τὸν ἐσπούδαζεν, καὶ ὅπερ δὲν συνέβη ὡς πρὸς ἀμφότερα ἐν προκειμένῳ. Περὶ τούτου δὲ καταθέτουσιν ὄχι μόνον οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως, ἀλλὰ καὶ τινες τῶν τῆς ἀποδείξεως (Χασάν Γενεραλακῆς κατὰ θέσιν μάρτυρος τῆς ἀποδείξεως.)

δ') Ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Φερήτ βέη, ὄχι μόνον δὲν θὰ τὸν ἐμποδίζον, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἀναγνωρίσῃ παιδί τοῦ ἐκτὸς γάμου γεννηθὲν, ἂν ὄντως τοιοῦτον ὑπῆρχε (καταθέσεις Χαμητβεηζαδέ, Δερβισβεηζαδέ καὶ ἄλλων.

ε') Ὅχι μόνον ὁ Φερήτ βέης οὐδέποτε ἀναγνώρισε τὸν ἀντίδικον, ὡς υἱὸν τοῦ, ἀλλὰ ρητῶς τὸν ἀπέκρουε (καταθέσεις Χαμητβεηζαδέ καὶ Σεφικεφεντιζαδέ.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως κατατιθεμένων καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως κατατιθέμενα καὶ ἀληθῆ ἔτι ὑποτιθέμενα οὐδαμῶς ἀποδεικνύουσι τοιαύτην ἀναγνώρισιν.

Διότι διὰ νὰ ὑπάρχῃ τοιαύτη ἀναγνώρισιν ἀπαιτεῖται δῆλωσις ἢ πράξις τοῦ ἀναγνωρίζοντος, γενόμενα πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγνωρίσεως ἀβιάστως καὶ ἐκούσιως.

Ἄλλὰ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως κατατιθέμενα περιστατικὰ καὶ ἀληθῆ ἔτι ὑποτιθέμενα ἀποτελοῦσιν τοιαύτην ἀναγνώρισιν ;

Τίποτε ἄλλο καὶ καταθέσεις τῶν αὐτῶν δὲν ἀποδεικνύουσιν ἢ ὅτι θέλων ὁ Φερήτ βέης νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἐνοχλήσεις καὶ πιέσεις τῆς Ζεκυγῆς, ἀξιούσης ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀντί-

δικον καὶ νὰ παραλάβῃ αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ πότε διὰ τῆς μιᾶς προφάσεως, ὅτι θὰ τὸν διατρέφῃ, καὶ πότε διὰ τῆς ἄλλης ὅτι τί τὴν μέλλει, ἀφροῦ τὸ παιδί εἶναι ἰδικὸν τοῦ καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον καὶ θὰ τοῦ στέλλῃ τὴν διατροφὴν τοῦ, ὑπεξέφευγε τὰς πιέσεις ταύτας. Ποτὲ ὅμως δὲν ἠθέλησε πραγματικῶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, οὐδὲ τὸν ἀνεγνώρισεν, οὔτε τὸν παρελάβε μεθ' ἑαυτοῦ, οὔτε τὸν ἐσπούδασε, ἀλλὰ τὸν ἀπέκρουε καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἐνοχλήσεις καὶ ἀνευεοῦντο ἐκάστοτε. Ταῦτα ὑποτιθέμενα ὡς ἀληθῶν τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συμβαίνει.

Ὅθεν καὶ ὡς πρὸς τὸ λὸν τοῦτο θέμα οὐδαμῶς τοῦτο ἀπεδείχθη καὶ καλῶς κατὰ τοῦτο ἔκρινε ἢ ἐκκλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις καὶ ἀποριπτέα ἢ ἔφεσις τοῦ ἀντιδίκου.

Μετὰ τὰνωτέρω οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν, ἢ ὅτι τὴν ἐν ταῖς παρούσαις μακρὰν ἀνάπτουσιν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκάμαμεν, λόγῳ, τοῦ ὅτι ὑπὸ τὸ εὐτελὲς ἐπίδικον ἀντικειμένον λαμβάνει ὀλόκληρος ἡ κληρονομικὴ περιουσία μας, ἀνερχομένη εἰς ἱκανὰς δεκάδας χιλιάδων λιρῶν, ὧν ἱκανὸν μέρος ζητεῖ διὰ τῆς δίκης ταύτης ὁ ἀγνώστου πατρὸς νόθος υἱὸς τῆς πόρνης Ζεκηγῆς νὰ ἀρπάσῃ παρ' ἡμῶν καὶ κρίνεται διὰ τῆς δίκης ταύτης ἡ τύχη τῆς εἰρημένης κληρονομικῆς περιουσίας μας· καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι διὰ τῆς δίκης ταύτης ζητεῖ συγχρόνως ὁ ἀντίδικος νὰ ὑπεισέλθῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας μας ὡς μέλος αὐτῆς, ὁ υἱὸς ἐπαναλαμβανόμενος τῆς πόρνης Ζεκηγῆς, διότι ἔτυχέ ποτε νὰ συννευρεθῇ μετ' αὐτῆς, ὡς τοιαύτης, ὁ σύζυγός καὶ πατὴρ μας Φερήτ, ὡς καὶ ἀναριθμητοὶ ἄλλοι, προκειμένου δὲ περὶ τόσον σοβαρᾶς ὑποθέσεως διὰ τοὺς δύο τοιοῦτους λόγους ἠθελήσαμεν διὰ τῆς τοιαύτης μακρᾶς ἀναπτύξεως νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου σας, ὅπως μὴ ὑποπέσῃ εἰς ἃ ἀσυγχώρητα ἀμυρτήματα ἀπὸ τενομικῆς καὶ πραγματικῆς ἀπόψεως ὑπέπεσε τὸ πρωτόκλητον. Ἄν καὶ τὸκατὰ τὸν τελευταῖον βελθὸν δικάζον Δικαστήριόν σας, εἰς τὴν πεφωτισμένην κρίσιν καὶ προσοχὴν, τοῦ ὁποίου ἔχομεν πεποιθήσιν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ δώσῃ, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν προσήκουσαν προσοχὴν, ἄνευ τῆς ἐπιστήσεως ἐκ μέρους μας ταύτης καὶ νὰ μὴ θέσῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προσήκουσαν νομικὴν θέσιν καὶ νὰ μὴ ἐκτιμήσῃ πρεπόντως τὰς ἀποδείξεις, ὅτε ἀσφαλῶς θ' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν, ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμον καὶ τοῦτο ἀπεδεχόμεθα παρ' αὐτοῦ...

Ἐπειδὴ δὲ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἀποβιβάζει δεκτὴ μὲν ἡ ἔφεσις ἡμῶν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἀπορριπτέα δὲ ἡ ἀντέφεσις τοῦ ἀντιδίκου καθ' ἡμῶν.

Ἐπειδὴ ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὰς προτοδικὰς προτάσεις μας, ὧν ἐπίσημα ἀντίγραφα ἐπισυνάπτουμεν.

Διὰ ταῦτα

Καὶ ἀρνούμενο· πάντα ἐν γένει ἰσχυρισμὸν, ἐνστάσιν ἢ πρότασιν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ἀποκρούοντες πάντα νέον τοιοῦτον μὴ προταθέντα κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς προτοδικῆς δίκης τῶ λόγῳ τούτῳ καὶ ὡς ἀπαράδεκτον.

Αἰτούμεθα

Τὴν περὶ τὴν μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν αἰτήσεων τῆς ἀπὸ 27 Μαΐου 1911 ἐφέσεώς μας κατὰ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τῶν

ὕπ' ἀριθ. 1629 τοῦ 1908, 454 τοῦ 1909 καὶ 592 τοῦ 1911 ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων.

Τὴν ἀπόρριψιν τῆς 25 Ἰουνίου 1911 ἀντεφέσιως τοῦ ἀντιδικοῦ καθ' ἡμῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 502 τοῦ 1911 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, καὶ τὴν καταδίκην του εἰς τὰ διὰ τὴν κατ' ἀντέφεσιν δίκην δαπανήματα.

Οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν Προτεινόντων.

Κυριάκος Κ. Μυδοτάκης
Χαράλαμπος Πωλογεώργης
Ἰωάννης Α. Ἀντωνάκης
Κλέαρχος Σ. Μαρκαντωνάκης

Συμπληρωματικαὶ προτάσεις

1) Ἐσνάς χήρας Φερήτ Βέη Ἀγαζαδὲ δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς Ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων ὄρφανῶν πατρὸς τέκνων τῆς Χατιτζῆς καὶ Βαχρητζῆς τέκνων Φερήτ Βέη Ἀγαζαδὲ κατοικοῦ Χανίων 2) Σενηχᾶς τὸ γένος Φερήτ Βέη Ἀγαζαδὲ συζύγου Ἀλλῆ Βέη Τσισκάκη κατοικοῦ Χανίων. καὶ 3) Σακῆρ Ἀγαζαδὲ κατοικοῦ Χανίων προσωρινῶς δὲ διαμένοντος ἐν Παρισίοις ὡς σπουδαστοῦ ἀπάντων ὡς κληρονόμου ἐξ ἀδιαθέτου τοῦ ἀποθνήσκοντος συζύγου καὶ πατρὸς αὐτῶν Φερήτ Βέη Ἀγαζαδὲ ἢ Σακρηβεζαδὲ.

Κατὰ

Ἰμβραχίμ δῆθεν υἱοῦ Φερήτ Βέη Ἀγαζαδὲ κατοικοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐνώπιον τοῦ Ἐφέτειου Χανίων

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ Νομικὸν μέρος.

Διὰ νὰ μὴ καταλειφθῇ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τοῦ νόμου ἀβασίμου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὡς πρὸς ἀμοτέρας τὰς βάσεις τῆς, ἐπικαλούμεθα, πλὴν τῶν ἄλλων αὐθεντικῶν γνωμῶν, ἅς ἐν ταῖς ὡς ἄνω κυρίαις προτάσεσί μας μνημονεύομεν, καὶ τὰς ἐξῆς.

Πρῶτον τὰς γνώμας ἐκείνων ἐστὶ τῶν συγγραφέων οὓς αὐτὸς ὁ ἀντίδικος ἐπικαλέσθη πρωτοδίκως ἦτοι τῶν gatteschi καὶ D' Hosson καὶ οἱ ὅποιοι ὅλως τὸ ἀντίθετον ὑποστηρίζουσι τῶν ὧν ἐπικαλούμενος τὰς γνώμας τῶν ὁ ἀντίδικος πρωτοδίκως ὑπεστήριξε, διότι ὁ μὲν Gatteschi ἐν τῷ συγγράμματι του ὑπὸ τὸν τίτλον *Manuale di Diritto pubblico privato Ottomano* ἀναγράφει ἐν σελίδει 399 ἐν ἀρθρῷ 71 ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς.

«Ogni figlio nato da un commercio illegittimo se considera come bastardo e il padre non puo legittimarlo» ἦτοι.

Πᾶν τέκνον γεννώμενον ἐκ μὴ νομίμου σχέσεως θεωρεῖται ὡς νόθος καὶ ὁ πατὴρ δὲν δύναται νὰ τὸ νομιμοποιήσῃ εἰμὴ νυμφευόμενος τὴν μητέρα.

Ὁ δὲ saint Joseph ἐν τῷ συγγράμματι του, ἐν ᾧ ἀναφέρονται αἰγνώματι τοῦ Δ' Hosson ὑπὸ τὸν τίτλον «Concordance entre les codes civils étrangers et le code Napoleon» ἐν τόμῳ 4ῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Turquie» ἀναγράφει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς.

«Les tribunaux prononcent la légitimité d' un enfant, sur la déclaration faite par deux témoins, que le père vivant ou mort leur a dit qu' il avait épousé la mère et reconnu son fruit» ὅχι ἐπομένως ὅτι ἀναγνωρίζουσι τὰ δικαστήρια τὴν νομιμοποίησιν ἐπὶ τῇ θάσει μωρυτίας γενομένης ὑπὸ μαρτύρων ὅτι ὁ πατὴρ ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον του, ὡς παρέθηκε τὴν διάταξιν ταύτην ὁ ἀντίδικος ἐν ταῖς ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1908 πρωτοδίκως προτάσεσί του, ἀλλ' ὅτι ἀναγνωρίζουσι τὴν νομιμοποίησιν ἐπὶ τῇ διακηρῶν δὺς μαρτύρων ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα καὶ ἀνεγνώρισε τὸν καρπὸν» ὁπότε ἔχομεν νομιμοποίησιν ἐπὶ νομίμου γάμου ὅλως διάφορον τοῦ πρώτου.

Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς saint Joseph ἀρούμενος πάντοτε ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς (τοῦ Δ' Hosson) ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι του ἐν σελίδει 432 ἀναγράφει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς.

«Tout enfant né d' un commerce illegitime est réputé bâtard et le père ne peut le legitimer qu' eu épousant sa mère».

Ἄλλ' ἐν προκειμένῳ βᾶσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς εἶνε ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶνε φυσικὸν δῆθεν τέκνον τοῦ Φερήτ καὶ ὅτι ἀνεγνώρισθη ὑπ' αὐτοῦ δῆθεν χωρὶς νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐνυμφεύθη ποτὲ τὴν γυναῖκα ἐξ ἧς οὗτος, ἀλλὰ τούναντίον ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν, ἀλλ' ἡ βᾶσις αὕτη, ἄνευ τοῦ ἀπαραιτήτου τούτου στοιχείου τῆς τελέσεως νομίμου γάμου μετὰ τῆς μητρὸς καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη, ὅπερ ἀρνούμεθα, ἀντικεῖται εἰς τὸ ἱερὸν Δίκαιον καὶ τοὺς εἰρημένους συγγραφεῖς καὶ ἐπομένως ἡ ἀγωγή αὕτη ὡς νέμω ἀστηρικτος εἶνε ἀπορριπτέα.

Ἄλλ' ὡς νὰ μὴ ἤρχουν πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω γνώμαι ἐπικαλούμεθα καὶ τὰς γνώμας τῶν ἐξῆς.

Α) Τοῦ διακεκριμένου νομομαθοῦς καὶ συγγραφέως Luciani Συμβούλου τοῦ Νομοῦ Ἀλγερίας.

Β) Τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας καθηγητοῦ τοῦ Ἰνδικοῦ Δικαίου Trevelyan

Γ) Τοῦ ἐν Σμύρνῃ τῆς Τουρκίας διακεκριμένου δικηγόρου καὶ νομομαθοῦς Λαζάρου Σταματιάδου μέλλοντος Καθηγητοῦ τοῦ Μουσουλμανικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἑλλάδος.

Δ) Τοῦ Καθηγητοῦ τῶν ζωσῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν Παρισίοις Houdas

Ε) Τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Νομικῆς Σχολῆς καὶ μέλους τῆς Γερουσίας Ἰσμαήλ Χακῆ — ὦν, ἀπάντων, γνωμοδοτήσεις συμφώνους πρὸς τὰ ἀνωτέρω παρ' ἡμῶν ὑποστηριζόμενα ἐπισυνάπτομεν.

Πᾶσαι δὲ αὐταὶ αἱ γνωμοδοτήσεις εἶναι ἐκδεδομένα ἐπὶ τῇ βίασει τῶν διαφόρων Σχολῶν καθ' ἃς ἐρμηνεύεται τὸ Ἱερὸν Δίκαιον εἰς τὰς διαφόρους Μουσουλμανικὰς χώρας, μεταξύ δ' αὐτῶν εἶναι καὶ γνωμοδοτήσεις τῆς Χανεφικτικῆς Σχολῆς, ἧς ὁπαδοὶ εἶνε οἱ ἐν Κρήτῃ καὶ Τουρκίᾳ Μουσουλμάνοι, ὡς πασίγνωστον καὶ ὡς ἰσχυρίζεται καὶ ὁ ἀντίδικος.

Τὰ ἀνωτέρω ἐν σχέσει πρὸς τὴν χανεφικτικὴν Σχολὴν μνημονεύομεν διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τυχὸν ὁ ἀντίδικος ἤθελεν ὑποστηρίξει ὅτι ἄλλη δῆθεν εἶνε ἡ διδομένη ἐρμηνεία ἐπὶ τῇ βίασει τῆς Α Σχολῆς καὶ ἄλλη ἐπὶ τῇ βίασει ἄλλης. Διότι ὡς πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς θέμα πᾶσαι αἱ Σχολαὶ συμφωνοῦσι δίδουσαι ὁμοιομόρφως τὴν λύσιν ὅτι «νόθον τέκνον δὲν κληρονομεῖ τὸν ὑποτιθέμενον φυσικὸν πατέρα του» καὶ ὅτι «νόθον ἐπίσης τέκνον δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ ὑποτιθεμένου φυσικοῦ πατρός του».

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐπισυνάπτομεν καὶ διαφόρους γνωμοδοτήσεις (φετβάδες) τῶν κατὰ τὰς διαφόρους Μωαμεθανικὰς χώρας, ὧν ἐκάστη καὶ διάφορον ἀκολουθεῖ Σχολὴν, θρησκευτικῶν Ἀρχηγῶν καὶ Ἱεροδικῶν, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται τὸ ὁμοιόμορφον τῆς διδομένης ὡς ἀνωτέρω λύσεως ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ἡμᾶς θέματος.

Αἱ διάφοροι δὲ αὐταὶ γνωμοδοτήσεις (φετβάδες) ἐν πρωτοτύποις φέρουσι τὰς νομίμους ἐπικυρώσεις μετὰ τῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπισήμων μεταφράσεών των καὶ εἶνε αἱ ἐξῆς.

1) Φετβάς τοῦ ἐν Τύνιδι Σείχ—Οὐλ—Ἰσλαμάτου ὑπ' ἀριθμ. 8225 μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα Μεταφραστικοῦ Γραφείου.

2) 2 Φετβάδες τοῦ Μουφτῆ Χανίων ὑπ' ἀριθμ. 8219 καὶ 8274 μεταφράσεων τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου.

3) Φετβάς τοῦ αὐτοῦ Μουφτῆ Χανίων ὑπ' ἀριθμὸν 1326 μεταφράσεως.

4) Δύο Φετβάδες τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σείχ—Οὐλ—Ἰσλαμάτου μεταπεπρασμένοι καὶ ἐπικεκυρωμένοι ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.

5) Φετβάς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπίσης Σείχ—Οὐλ—Ἰσλαμάτου πρὸς τὸν Μουφτῆν Χανίων ὑπ' ἀριθμ. 8308 μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ Γραφείου.

6) Φετβάς τοῦ Μουφτῆ Χανίων ὑπ' ἀριθμ. 8310 μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου.

7) Φετβάς τοῦ αὐτοῦ Μουφτῆ Χανίων ὑπ' ἀριθμὸν 8312 μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου.

8) Φετβάς τοῦ Μουφτῆ Σμύρνης ὑπ' ἀριθμ. 8309

μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου.

9) Φετβάς τοῦ Μουφτῆ Ρεθύμνης ὑπ' ἀριθμ. 8327 μεταφράσεως τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου.

10) Φετβάς τοῦ Μουφτῆ Ἡρακλείου ὑπ' ἀριθμὸν 8328 μεταφράσεως καὶ

11) Φετβάς τοῦ Μουφτῆ Αἰγύπτου.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐπικαλούμεθα καὶ διαφόρους ἄλλας γνωμοδοτήσεις μετὰ τῶν μεταφράσεών των ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἃς ἀποφεύγομεν νὰ μνημονεύσωμεν εἰδικῶς νῦν, συντομίας χάριν, καὶ τὰ ὅποια περιλαμβάνονται εἰς τὸν παρὰ πόδας τῶν παρουσῶν ἐπακολουθούντα πίνακα ὅστις περιέχει πάντα τὰ ἔγγραφα καὶ συγγράμματα ἅτινα καταθέτομεν, καὶ τοῦτο πρὸς εὐκολίαν τοῦ Δικαστηρίου σας.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ πραγματικὸν μέρος

Ἐπισυνάπτομεν ἐπίσημον ἀπόσπασμα τοῦ Μητρώου ἀρρένων τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς Τουρκίας Ἰπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀντίδικον ὡς ἀξιωματικὸν Μηχανικὸν τοῦ Ναυτικοῦ μεταπεπρασμένον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα μεταφραστικοῦ γραφείου ὑπ' ἀριθμ. 8351 μεταφράσεως ἐν ᾧ ἀποσπάσματι ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξει ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀντίδικον «Ἰβραχῆμ τὸ γένος Φεϊζῆ λοχαγὸς μηχανικὸς υἱὸς τοῦ ἀποδιώσαντος Φεϊζῆ Ἀγαῖ κατοικοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 34 μαγαζεῖφ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀσμά Ἀλτῆ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν συνοικίαν Δζάλ—Ὀγλοῦ Ἀλαεδδὶν πλησίον τοῦ Ἀλατᾶ Χαμάμι. Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1295, εἰσῆχθη εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῆ 18 Ἀπριλίου 1312, Διωρίσθη τῆ 26 Ἰουλίου 1324. Ἀριθμὸς μητρώου ἀξιωματικοῦ 5053»

Ὅθεν ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀντίδικος ἔχει ὁμολογήσει κατὰ τὴν ἐν τῷ Ναυτικῷ τῆς Τουρκίας κατάταξίν του ὡς Ἀξιωματικὸν τὸν ἑαυτὸν του ὡς τέκνον τοῦ Φεϊζῆ Ἀγαῖ, ἐνῶ, ἂν ὄντως ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἰδέα τότε, ὅτι ὁ ἀντίδικος πατέρα εἶχε τὸν Φερῆτ Βέην Ἀγαζαδὲν, βεβαίως θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς περιστάσεως νὰ φέρῃ ἐν Κ)πόλει τὸ ὄνομα πατρός, κατέχοντος τοιαύτην κοινωνικὴν ἐν Κρήτῃ θέσιν, οἷος ὁ Φερῆτ, ὅπερ προδήλως τὰ μέγιστα θὰ συνετέλει εἰς τὴν πρόσδον αὐτοῦ καὶ θὰ τῷ ἐξησφάλιζε τελεσφόρον προστασίαν καὶ προαγωγὴν.

Ἐξ αὐτοῦ ἄρα τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου ἐκδεδομένου παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἐν Κ)πόλει Ἀρχῆς καὶ ἀπειθυνομένου πρὸς τὸν Μουφτῆν Χανίων (ἐπισήμου θρησκευτικῆς τοῦ τόπου ἀρχῆς) καὶ παρ' αὐτοῦ ἐπικεκυρωμένου ἀποδεικνύεται τὸ ἀδύσιμον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τοῦ ἰσχυριζομένου δι' αὐτῆς ὅτι δῆθεν εἶναι φυσικὸς υἱὸς τοῦ Φερῆτ.

Ἄλλ' ἐξ αὐτοῦ πλὴν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει καὶ ἐν ἑτερον οὐσιωδέστατον ὅτι ὁ ἀντίδικος εἰσῆχθη εἰς ἐρ-

στάσιον και εξ αυτού εξήλθεν ως Μηχανικός και κατετάχθη ως αξιωματικός Μηχανικός εις τὸ Τουρκικόν Ναυτικόν.

Ἄρα ἀποδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ τὸ ψευδές τῆς καταθέσεως μάρτυρός τινος τῆς ἀποδείξεως καταθετούσης ὅτι ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φερῆτ εἰς Κ)πολιν διὰ νὰ σπουδάσῃ και ἐκεῖ ἐσπούδαζεν, ἐνῶ δὲν ἐσπούδαζεν, ἀλλ' ἐμάθηνε τέχνην.

Περὶ τὸν περὶ αὐτοῦ νὰ αναφέρωμεν ἄλλο τι ἢ ὅτι τὸ δῆθεν τέκνον τοῦ Φερῆτ τοῦ πλουσίου και πρώτης κοινωνικῆς τάξεως τῶν Χανίων ἐστάλη εἰς Κ)πολιν δῆθεν ὑπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μάθῃ τέχνην!!!! τοῦτο μόνον ἀρκεῖ.

Διὰ ταῦτα

Και ἀρνούμενοι πάντα ἐν γένει ἰσχυρισμόν, ἔντασιν και πρότασιν τοῦ ἀντιδίκου και ἀποκρούοντες ὡς ἀπαράδεκτον πάντα τοιοῦτον τὸ πρῶτον νῦν προτεινόμενον και μὴ προταθέντα πρωτοδίκως.

Αὐώμεθα

Τὴν καθ' ὅλου παραδοχὴν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως μας, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀντεφέσεως τοῦ ἀντιδίκου καθ' ἡμῶν και τὴν καταδίκην τοῦ ἀντι-δίκου εἰς τὰς δαπάνας μας.

Ἐν Χανίοις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1912.

Οἱ τῶν προτεινόντων πληρεξούσιοι Δικηγόροι

- I. Ἀντωνακάκης
- Κυριαῖκος Μητσότάκης
- X. Πωλογεώργης

ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1) Ἐσνάς χήρας Φερῆτ Ἀγαζαδὲ βδι' ἑαυτὴν και ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλικίων τέκνων τῆς Χατιτζῆς και Βεχνητῆς.

2) Σενηχᾶς τὸ γένος Φερῆτ Ἀγαζαδὲ συζήγου Ἀλῆ Τσισκάκι και

3) Σακήρ Ἀγαζαδὲ πάντων κατοίκων Χανίων.

Κατὰ

Ἰβραῆμ δῆθεν υἱοῦ Φερῆτ Ἀγαζαδὲ κατοίκου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐνώπιον

τοῦ Ἐφετείου Χανίων

Πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν κατ' ἔφεσιν προτάσεων τοῦ ἀντιδίκου ὑποβάλλομεν και τὰ ἐξῆς :

Ὁ ἀντίδικος κατανοήσας τὸ ὅλως ἀβάσιμον τῆς ἐπιδίκου ἀγωγῆς του ἀγωνίζεται ἤδη πῶς νὰ παρελκύσῃ τὴν δίκην και ἀφοῦ κατὰ τὴν πρὸ τεσσάρων μηνῶν προτέραν δικάσιμον τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἡμεῖς προθύμως τῷ παρέσχομεν τότε πρὸ ἐβδομάδος ὅλης τὰς ἐγγράφους προτάσεις μας και τετράμηνον ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ὅπως πλήρη τὴν ἀκίνδυνον δι' ἡμᾶς ὑπεράσπισιν του παρασκευάσῃ, ἤδη αὐτὸς ἀναβάλλει και μὲν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὀλίγον ἔτι μετὰ μεσημβρίαν τῆς σήμερον Παρασκευῆς, κατατίθῃσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου τὰς ἐγγράφους προτάσεις του, δι' ὧν στερούμενος σοβαρῶν ὑπὲρ τῆς ἀγωγῆς του ἐπιχειρημάτων, ἀπλῶς και μόνον τὴν παρέλκυσιν τῆς δίκης και τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως ἐπιδιώκει.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως αἰτήσεις τοῦ ἀντιδίκου Νόμφ ἀστήρικτος τυγχάνει, οὐδενὸς ἀπολύτως νομίμου πρὸς τσῦτο λόγου συντρέχοντος.

Ἡ προβαλλομένη ἔνστασις ὅτι δῆθεν αἱ διὰ τῆς ἐπιτροπῆς μητρὸς των παρεστάμεναι δύο ἀνήλικοι Χατιτζῆ και Βεχνητῆ ἄγουσιν ἤδη τὴν νόμιμον ἡλικίαν και συνεπῶς ἀνευ δικαιώματος παρίσταται δι' αὐτὰς ἡ μνησθεῖσα ἐπιτροπὸς, ἡ ἔνστασις αὕτη εἶνε ὅλως ἀναληθῆς, διότι ὡς ἀποδεικνύεται και ἐκ τοῦ συνημμένου πιστοποιητικοῦ τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογερουσίας Χανίων, ἀμφότεροι εἶνε ἀνήλικοι τελοῦσαι ὑπὸ τὴν ἐπιτροπίαν τῆς μητρὸς των.

Ἄλλ' ἂν τὸ Δικαστήριον δὲν ἤθελεν ἀρκεσθῆ εἰς τὴν διὰ τοῦ ἐγγράφου πιστοποιητικοῦ τούτου ἀμέσως ἀποδεικνυομένην ἀνηλικιότητα αὐτῶν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡμεῖς πάντες οἱ λοιποὶ ἐνήλικοι διάδικοι, καθ' ὧν δὲν ἐσκέφθη ὁ ἀντίδικος παραπλησῆν τινὰ ἔνστασιν νὰ ὑποβάλλῃ, ἔχοντες σπουδαῖον συμφέρον εἰς τὴν ταχίστην ἀποπεράτωσιν τῆς δίκης και δικαιούμενοι εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ Νόμου, αἰτούμεθα τὸν χωρισμόν τῆς δίκης ταύτης ὡς πρὸς τὰς δύο ἀνηλικούς, δι' ἧς ἐπιβληθῆσονται ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀνηλικιότητός των, και τὴν συζητήσιν κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον τῆς τε ἐφέσεως και ἀντεφέσεως, διότι οὐδεὶς ἀπολύτως νόμιμος λόγος συντρέχει ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως ὡς πρὸς ἡμᾶς.

Ἐπειδὴ ἀναληθῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἀντίδικος ὅτι δὲν κατετέθησαν ἐμπροθέσμως τὰ τῆς δίκης ἐγγράφα, ἐνῶ ταῦτα, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς σχετικῆς πράξεως τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου κατετέθησαν ἀπὸ τῆς προχθῆς Πέμτης, μολονότι κατὰ τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 478 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μόνον πρὸ 24 ὡ-

ρῶν εἶχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ καταθέσωμεν.

Οὐδὲ πρόκειται περὶ ἀποδεικτικῶν τῆς δίκης ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα νὰ εἶχομεν τὴν ὑποχρέωσιν ἐκ ρητῆς διατάξεως τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ τὰ καταθέσωμεν ὠρισμένον χρόνον πρὸ τῆς συζητήσεως, ἀλλὰ περὶ γνωμοδοτήσεων Ἱεροδιδασκάλων καὶ Νομοδιδασκάλων εἰς ἐρμηνείαν Νόμων, οἵτινες θεωροῦνται γνωστοὶ εἰς τὸν Δικαστὴν καὶ εἰς τοὺς ἀντιδίκους.

Τὰς γνωμοδοτήσεις ταύτας πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν νομικῶν ἐπιχειρημάτων ἡμῶν ἐπικαλούμεθα, τὰ δὲ συγγράμματα τὰ ὁποῖα ἐπικαλούμενοι σπεύδομεν καὶ νὰ προσκομίσωμεν εἰς τὸ Δικαστήριον οὐδεμίαν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ Νόμου εἶχομεν, διότι: εἰ δικασταὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχουσι πλήρη τὴν ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος πρὸς μελέτην ἐπισταμένως τῶν ἐν πάσῃ δίκῃ ἐγειρομένων νομικῶν ζητημάτων καὶ ἤθελον καταφύγειν εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν, μελέτην ἣν ἡμεῖς διευκολύνομεν πλουτίζοντας τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Δικαστηρίου διὰ πάντων τῶν σοβαρῶν συγγραμμάτων ἐπὶ τῶν σχετικῶν νομικῶν ζητημάτων.

Ἐπειδὴ ὅλως ἀορίστως ὅσον καὶ ἀναληθῶς ἐνίσταται ὁ ἀντίδικος ὅτι ὑποβάλλομεν ἤδη τὸ πρῶτον τὸν ἐνώπιον τοῦ Ἐρετείου ἐνστάσεις ἢ αἰτήσεις ἐπὶ πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, μὴ προταθέντων δῆθεν πρωτοδικῶς. Μὴ καθοριζομένου ποσῶς τοιοῦτου τινος ὡς δῆθεν τὸ πρῶτον ἦρη κατ' ἔφεσιν προβαλλομένου πραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀδυνατοῦμεν εἰδικώτερον ν' ἀναίρῶμεν αὐτόν, ἀρκούμενοι γενικῶς ν' ἀποκρούσωμεν τὴν σχετικὴν ἐνστασιν ὡς ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς τε ἀπολογίας ἡμῶν καὶ τῶν πρωτοδικῶν προτάσεων μας ἀμέσως ἀποδεικνύεται τὸ ὅλως ἀβάσιμον καὶ ἀναληθές τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου μας περὶ δῆθεν ὁμολογίας ἐκ μέρους ἡμῶν τῆς ἐτέρας τῶν βασεων τῆς ἀγωγῆς του. Ἄλλ' ὡς φαίνεται ἡ ἀνακριβὴς αὕτη ἐνστασις ἐχρειάζετο εἰς τὸν ἀντίδικον, ὅπως ἐπὶ ταύτης καὶ νέαν ἀβάσιμότεραν προβάλλῃ αἰτησιν ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως διὰ δῆθεν μὴ κατάθεσιν παρ' ἡμῶν τῶν πρωτοδικῶν ἐγγράφων, ὧν πλήρη ἔχει γνῶσιν ἀπὸ τῆς πρωτοδικῆς δίκης καὶ ὧν ἡ κατάθεσις ἐπίσης ἐγένετο, μολονότι τὰ διάφορα ἀντίγραφα τῆς πρωτοδικῆς διαδικασίας οὐδεμίαν ἐκ τοῦ Νόμου ὑποχρέωσιν εἶχομεν νὰ καταθέσωμεν πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως.

Ἐπειδὴ φαντασιώδης ὅλως εἶνε καὶ ἀνακριβὴς ἡ καθυστέρησις γνωμοδοτήσεως, ἥτις ἀφ' ἧς ἠγείρετο ἡ ἀγωγή ἂν μὴ κατὰ τὸ ἐξάμηνον καὶ πλέον διαρρεῦσαν χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης ἠδύνατο κάλλιστα νὰ εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ ἀντιδίκου, οὐδ' εἶνε λόγος νόμιμος ἢ ἀναβολῆ τῆς δίκης πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν.

Ἄν ὄντως ὁ ἀντίδικος ἠλπίζεν ὅτι οἰουδήποτε Ἱεροδίκου ἢ Σειχουλίσλαμη γνωμοδοτήσεις (φετβάς) ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ὅλως ἀστηρικτοὺς ἀξιώσεις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς θὰ κατέφευγε πρωτίστως ἐνώπιον τῶν ἐν Κρήτῃ Ἱεροδικῶν ἢ Μουφτήδων καὶ θὰ ἐπρομηθεύετο τοιοῦτους, ἀλλ' ἡ ἐξακριβωσις τῆς ἀληθείας θὰ τῷ ἦτο καταστρεπτικὴ.

Ἄφου ὅμως ὁ ἀντίδικος, πολὺ ὀρθῶς μεγίστην ἀποδοιδεὶ σημασίαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου μελέτην φετβάδων τοῦ Σειχουλίσλαμη καὶ τῶν Ἱεροδικῶν ἡμεῖς σπεύδομεν νὰ τὸν καθυσηχάσωμεν φροντίσαντες ἐγκαίρως νὰ προμηθευθῶμεν καὶ ἐγκύρως μεταφράσωμεν τοὺς οὗς καὶ ἐπικαλέσθημεν ἐν τῇ δικογραφίᾳ κατατεθειμένους φετβάδες (γνωμοδοτήσεις), οὐ μόνον τοῦ Σειχουλίσλαμη καὶ πάντων τῶν ἐν Κρήτῃ Ἱεροδικῶν, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου μετὰ κύρους δυναμένου ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος τὸ δικαστήριον ζητήματος.

Ἐπειδὴ πληρέστατα συμφωνοῦμεν μὲ τὸν ἀντίδικον περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ χανεφικοῦ δόγματος ὡς διέποντος τὰς οἰκογενειακὰς καὶ κληρονομικὰς σχέσεις τῶν Μουσουλμάνων τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Κρήτης τὰς διατάξεις δὲ τοῦ δόγματος τούτου καὶ ἡμεῖς ἐπικαλούμεθα διαφωνοῦντες μόνον ὡς πρὸς τὰ ὅλως ἀστηρικτὰ συμπεράσματα εἰς ἃ ἐκεῖνος καταλήγει καὶ περὶ ὧν θέλει κρίνει τὸ Δικαστήριον τοῦτο μετὰ μελέτην τῶν τιθεμένων ἀπλουστάτων ζητημάτων,

Ἄγαθὴ τύχη ὁ ἀντίδικος ἐπικαλεῖται τὸ Τουρκικὸν βιβλίον «φετβὰ Ἄλῃ» ὅλως ἀνακριβῆ κείμενα δῆθεν αὐτοῦ ἐρανιζόμενος, χωρὶς ποσῶς καὶ νὰ ὀρίξῃ τὰς σελλίδας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν. Ἡμεῖς προθύμως βοηθοῦντες αὐτὸν σπεύδομεν νὰ καταθέσωμεν καὶ τὸ βιβλίον τοῦτο, σημειοῦντες ὅτι ἐν σελλίδι 107 σαφῶς, κατηγορηματικῶς καὶ ρητῶς εἰς τὸ ἐρώτημα «ἂν ὁ Β ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι εἶνε τέκνον ἢ νόμιμον τοῦ Α τότε κληρονομεῖ αὐτόν;» δίδεται ἡ ἀρνητικὴ ἀπάντησις «ὄχι».

Τὰ ἀντιγραφόμενα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ζητήματα μολονότι ρητῶς ἀρνούμεθα τὴν ἀκριβείαν αὐτῶν δὲν ἔχουσιν ἄλλως τε σχέσιν μὲ τὸ ἐπίμαχον ζήτημα. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει πᾶσα ἀντίθετος τυχὸν, πρὸς τὰ ὑφ' ὑφ' ἡμῶν διὰ τῶν προτάσεων μας ὑποστηριζόμενα, γνώμη τοῦ «Φετβά Ἄλῃ» ἀνατρέπεται ὑπὸ τῶν γνωμοδοτήσεων καὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν οὗς ἐπικαλούμεθα λοιπῶν σοφῶν Σειχουλίσλαμη, Ἱεροδικῶν, Νομοδιδασκάλων καὶ λοιπῶν περὶ ὧν ἐγένετο ἤδη λόγος.

Ἐπειδὴ κατακλείς τῶν ὑπὲρ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου εἶνε καὶ ἡ περὶ δῆθεν ἐμπιστευτικῆς συμφωνίας γενομένης τῆς μεσολαβήσῃ ὑψηλοῦ, ἴσως, προσώπου, ἀφοῦ θέλωμ νὰ μείνῃ ἄγνωστον

τὸ ὄνομά του, ὡς πολλῶν μετριοφρόνων Ἐθνικῶν Εὐεργεσιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔνστασις αὕτη ἦν ρητῶς ἀρνούμεθα, εἶνε τόσον προδήλως ἀναληθῆς γενομένη στρεψοδικῶς πρὸς παρέλκυσιν τῆς δίκης. ὥστε νὰ προκαλῆ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κατὰ τῶν ὑποβαλλόντων στρεψοδικούς ἐνστάσεις.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ περὶ τοῦ νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ μέρους τῆς ἐπιδίκου ὑποθέσεως ὧν τὴν βασιμότητα ἀποκροβόμεν καὶ ἀρνούμεθα καὶ ἀναφερόμεθα εἰς ὅσα διὰ μακρῶν εἰς τὰς σχετικὰς προτάσεις μας πρωτοδικῶς καὶ κατ' ἔφεσιν ὑποβάλλομεν.

Ἡ ἐπιδίκος ἀγωγὴ, ὡς ἀνεπτύξαμεν, ἀρ' ἐαυτῆς ἀμέσως καταπίπτει ὡς Νόμῳ ἀβάσιμος διότι βάσις αὐτῆς εἶνε τὸ ὅτι ὁ ἀντιδίκος εἶνε φυσικὸν τέκνον γεννηθὲν ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως μετὰ ξένης γυναίκης, εἰς τοιαῦτα δὲ τέκνα οὐδὲν κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὑποτιθεμένου φυσικοῦ πατρὸς ἀναγνωρίζει ὁ Μουσουλμανικὸς Ἱερὸς Νόμος, οὐδὲ δικαίωμα ἀναζητήσεως τῆς πατρότητος.

Τὸ ζήτημα μετὰ πάσης τῆς ἐπιστημονικῆς σοβαρότητος ἐξετάζει καὶ ἀναλύει ὁ διαπρεπὴς Νομομαθὴς καὶ δικηγόρος ἐν Σμύρνη κ. Λάζαρος Σταματιάδης ἐν τῇ σχετικῇ γνωμοδοτήσει του, ἣν κατεθήκαμεν καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τοὺς λόγους ρητῶς ἐπικαλούμεθα, θεωροῦντες ἄσκοπον νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν καὶ αὖθις τὰ αὐτὰ, ἀφοῦ μεριμνήσαντες νὰ ἐκτυπώσωμεν καὶ τὸ κείμενον τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης νομίμως κεκυρωμένης καθιστῶμεν εἰς πάντας τοὺς κ. κ. δικαστὰς εὐκολωτέραν τὴν μελέτην αὐτῆς ἀποτελούσης ἀξιόλογον μονογραφίαν ἐπιστημονικωτάτην περὶ τοῦ ἐπιμάχου νομικοῦ ζητήματος.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ἄλλων εἰδικώτερον ἐπικαλούμεθα καὶ τὴν γνωμοδοτήσιν τοῦ ἐν Λαρίσση Μουφτῆ Χασιὰν Χατζῆ Μήτη ρητῶς καὶ ἀπερφράστως δι' ἐγκύρου φετῶ ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου συνταχθέντος καὶ νομίμως κεκυρωμένου, ἀποφαινομένου ὅτι τὸ ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως γεννηθὲν τέκνον δὲν κληρονομεῖ καὶ ὅτι τοιοῦτον μόνον τῆς μητρὸς τὸ γένος ἔχει κλπ.

Ἐπειδὴ οἱ κ. κ. δικαστὰι εἶνε κάλλιστα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῆσωσι τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιστημονικῶν κορυφῶν καὶ θρησκευτικῶν λειτουργῶν τῶν ὑπογραψάντων τὰς ἐν τῇ δικογραφίᾳ σχετικὰς γνωμοδοτήσεις ὡς καὶ τὸ κῶρος τῶν συγγραφέων οὓς ἐπικαλούμεθα. Ἀπλῶς μόνον ἀναφίρομεν ὅτι πρόκειται περὶ Luciani Συμβούλου τῆς Ἐπιτροπείας, Διευθυντοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀλγερίας, συγγραφέως πλείστων συγγραμμάτων Houdas Καθηγητοῦ τῆς ἐν Παρισίοις Ecole Libre des Sciences Politiques, συγγραφέως πλείστων συγγραμμάτων σχετικῶν. Morand. Πρωτάνεως καὶ κα-

θηγητοῦ τῆς νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀγγερίου μέλους καὶ ἐταίρου τοῦ Ἰδιωτικοῦ Ἀποικιακοῦ Ἰνστιτούτου, συγγραφέως τῆς γνωστῆς περὶ Μουσουλμανικοῦ δικαίου μελέτης, Trevelyan Καθηγητοῦ τοῦ Ἰνδικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης, Jsmail Haki Monastirli Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς ἐν Κων)πόλει Γερουσιᾶστοῦ, γνωστοῦ συγγραφέως πλείστων συγγραμμάτων ἐπὶ τοῦ Μουσουλμανικοῦ Δικαίου.

Ἐπειδὴ ὅλως ἀνακριβῶς ἰσχυρίζεται ὁ ἀντιδίκος ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς θέματος ἀντίθετον πρὸ τρίτιος γνωμοδοτήσιν ἔδωκεν ὁ διαπρεπὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει δικηγόρος κ. Μ. Καραβοκυρὸς καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπέφυγε καὶ νὰ κατὰθήσῃ ἀντιδίκος ταύτην.

Ἄλλως τε ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων εὐρυτέρα ἐπιστημανικὴ μελέτη ἐπιβάλλει πολλάκις εἰς πάντα σεβόμενον ἑαυτὸν ἐπιστήμονα νὰ μεταβάλῃ τὴν ἣν ἄλλοτε δυνατόν νὰ εἶχεν ἐσφαλμένην ἐπιστημονικὴν γνώμην.

Ἐπειδὴ ἀπλουστάτη ἀνάγνωσις τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων Βέηδων ἀποδεικνύει ὅτι ἀναληθῶς ἐνίσταται ὁ ἀντιδίκος ὅτι δῆθεν ἐμαρτύρησαν περιπτώσεις ἀναγνωρίσεως φυσικῶν τέκνων τῶν, ὅφ' ἄς περιπτώσεις ὁ ἀντιδίκος ἀξιοῖ. Τὸ μόνον ἀληθές εἶναι ὅτι συγγενεῖς ὠρισμένων προσώπων τελείως πεπεισμένοι περὶ τῆς γνησιότητος τέκνων ὠρισμένων, ζώντων ἔτι συγγενῶν, τῶν τέκνων γεννηθέντων ἐκτὸς νομίμου γάμου, φιλανθρωπῶς πρέλαβον ταῦτα παρ' αὐτῆς καὶ ἀνέθρεψαν ἐξωτερικεύσαντες διὰ τοῦ καταδηλοτέρου τρόπου τὴν ἀναγνώρισιν συγγενείας, χωρὶς ὅμως ν' ἀνασέρεται οὐδὲν ἀπολύτως περιστατικὸν συμμετοχῆς εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ δῆθεν πατρὸς τῶν, Ἀπλῶς καὶ μόνον ἐν ζωῇ οἱ συγγενεῖς διέθρεψαν αὐτὰ καὶ συνετήρησαν.

Ἐπειδὴ τολμηρῶς ὑβριστικὸς εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς ὡς ἀσυστύλων καταθέσεων, τῶν μαρτυριῶν προσώπων γνωστοτάτων ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ καὶ τυγχανόντων ἀμερίστου τιμῆς καὶ ὑπολήψεως. Τὸ Δικαστήριον ἐν τῷ κυριαρχικῷ δικαίωματί του θέλει κρίνει περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν προσώπων τούτων.

Ἐπειδὴ ἀκατανόητος δι' ἡμᾶς εἶναι ὁ ἰσχωρισμὸς τοῦ ἀντιδίκου περὶ τῆς ἀξίας τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων του περὶ τῆς γεννήσεώς του. Ποσῶς ἡμεῖς δὲν ἐραντάσθημεν ν' ἀμφισβητήσωμεν φυσικώτατον γεγονός, τὸν τοκετὸν. ὁμολογοῦμεν δὲ καὶ διακηρύττομεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης ὅ,τι εἶνε δυνατόν νὰ διακηρύξωσι καὶ οἱ αὐτόπται μάρτυρες τοῦ ὅτι δηλαδὴ ἡ μήτηρ τοῦ ἀντιδίκου ἔτεκεν αὐτόν, ἀδυνατοῦμεν ὅμως νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν ἀντιδίκον εἰς ἄλλην τινα ἔννοιαν αὐτόπτου μάρτυρος.

Ἐπειδὴ τὸ ἀξιοπίστον τοῦ περιφήμου μάρτυρος τοῦ ἀντιδίκου Χουσσάμ Νουσουρετερεντάκη καταφαίνεται καὶ

ἐκ τῆς βεβαιώσεώς του ὅτι δῆθεν ὁ Φερήτ βέης ἐφοβεῖτο τὴν νόμιμον συζυγίαν του μήπως τὸν διαζευχθῆ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἂν ἐδέχετο ὡς ἰδικόν του τὸ παιδί, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων κατὰ δόλον εἶναι ὅτι ὁ Φερήτ βέης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἄγαμος καὶ πολλὰ ἔτη μετὰ ταῦτα ἐνυμφεύθη τὴν σημερινὴν σύζυγον του.

Ἐπειδὴ ἀνευλάβεια πρὸς τὸ Δικαστήριον θά ἦτο ν' ἀναιρέσωμεν τὴν κατὰ τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ ἀληθῶς εὐπατρίδου μάρτυρος Μεχμέτ Βέη Χαμητβεγάκη ἐπίθεσιν τοῦ ἀντιδίκου. Τοῦτο μόνον σημειοῦμεν ὅτι ὁ μάρτυς ἐξετάσθη τὴν 10 Φεβρουαρίου 1909 ὁπότε οὐδὲ ἀκέφισ ὑπῆρχε περὶ συνοικεσίου τοῦ εἰς Γαλλίαν τότε σπουδάζοντος Σακὴρ Βέη πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ μάρτυρος, συνοικεσίου γενομένου μετὰ 15 ὅλους μῆνας δι' ἀπλῆς μνηστείας, μὴ τελεσθέντος ἐτι γάμου.

Ἐπειδὴ ἀρνούμεθα καὶ ἀποκρούομεν πᾶσαν ἔνστασιν καὶ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου.

Διὰ ταῦτα

Αἰτούμεθα

Τὴν παραδοχὴν τῶν προτάσεων μας τούτων Τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὸν χωρισμὸν τῆς δίκης ὡς πρὸς τοὺς ἐξ ἡμῶν ἐνηλικους Τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς μας καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἀντιδίκου, καταδικαζομένου εἰς τὰ ἐξοδα ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν.

Χανία 21 Ἰανουαρίου 1912

Οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν Προτεινόντων.

Κυριάκος Κ. Μητσοτάκης
Χαράλαμπος Πωλογεώργης
Ἰωάννης Α. Ἀντωνακάκης
Κλέαρχος Σ. Μαρκαντωνάκης

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΗΣ ΚΑΤ ΕΦΕΣΙΝ ΔΙΚΗΣ

Ἐπὲρ τῶν μόνων κληρονόμων ΣΑΚΙΡ ΒΕΗ ΑΓΑΖΑΔΕ

ΚΑΤΑ

Ἰμβραΐμ υιοῦ Φεϊζή δῆθεν Σακίρ Βέη Ἀγαζαδὲ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΧΑΝΙΩΝ

ἦ τ ο ι

- 1ον) ΦΕΤΒΑΔΕΣ ἀποφάνσεις νομολογικαὶ τῆς Α. Ὑψηλότιμος τοῦ Σείχουλ-
ισλάμη Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἱεροδικῶν Μενφτήδων καὶ Καδήδων.
- 2ον) ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ Νομοδιδασκάλων.
- 3ον) ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ περὶ Μουσοσλμανισμοῦ κλη-
ρονομικοῦ δικαίου.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΙΕΡΟΔΙΚΑΣΤΩΝ

(Φ Ε Τ Φ Α Δ Ε Σ)

Γ.)

Μετάρρασις τοῦ ἐρωτήματος.

Δόξα καὶ αἶνος τῷ Ὑψίστῳ. Παράκλησις καὶ χαιρετισμὸς τῷ Προφήτῃ τοῦ Θεοῦ. Ὡ σοφοὶ Ἰεροφάνται καὶ Λαμπτήρες τῶν μυστηρίων, οἵτινες εἰσθε ἐρχηγοὶ ἡμῶν, ὁ Θεὸς νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπερβὴν ὑμῶν χάριν οἴκτου εἰς πάντας! Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ ὑμᾶς καὶ νὰ σᾶς ἰκανοποιῇ! Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, ἣν περ διατυπώνω; — Ἐὰν τις ἀποθάνῃ καὶ ἐγκαταλείψῃ ἕνα υἱὸν μικρὸν, κατόπιν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐὰν πρόσωπον τι ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως ἰσχυρισθῇ, ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ νεκροῦ, ὑπάρχει μοῖρα δι' αὐτὸν ἐκ τῆς ἐγκαταλειφθείσης περιουσίας τοῦ θανόντος ἢ ὄχι;

Παρακαλῶ ἀπάντησιν σας σφρῆ, ὅπως ἀνταμείψῃ καὶ ἐλεήσει ὑμᾶς ὁ Θεός.

Ἀριθμὸς 3006

Δόξα καὶ αἶνος τῷ Ὑψίστῳ. Παράκλησις καὶ χαιρετισμὸς τῷ ἀπειταλμένῳ τοῦ Θεοῦ, τῇ οἰκογενεῖᾳ, τοῖς οἰκειοῖς καὶ τοῖς φίλοις αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο ἐσκέφθη ὠρίμως τὴν ἐξακρίβωσιν. Ὁ Θεὸς ἠδὴ πρὸς τὴν εὐθείαν διὰ τὸ ἀνωτέρω ἐρώτημα.

Ἀπάντησις

Ὁ νόθος υἱὸς δὲν ἔχει βεβαίως μοῖραν ἐκ τῆς ἐγκαταλειφθείσης περιουσίας τοῦ γεννήτορος τ.υ., ἀλλὰ γίνεται κληρονόμος μόνον πρὸς τὸ μέρος τῆς μητρός του.

Περικοπή ἐκ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου πρὸς διαφώτισιν. «Ὄνομα βιβλίου. Κληρὸς τέκνου ἐκ κλεψιγαμίας καὶ μοιχείας πρὸς τὸ μέρος τῆς μητρός μόνον» ἦτοι τὸ ἐκ κλεψιγαμίας καὶ μοιχείας τέκνον γίνεται κληρονόμος μόνον πρὸς τὸ μέρος τῆς μητρός του. Καὶ αἰτιολογῶν τοῦτο ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου εἶπεν, ὅτι δι' αὐτὰ (τὰ ἐκ κλεψιγαμίας καὶ μοιχείας τέκνα) δὲν ὑπόρχει πατήρ, δηλαδὴ κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον. Διότι ὁ Νομοθέτης δὲν ἐθεώρησε πατέρα τὸν μοιχὸν (μὴ νόμιμον) πατέρα. Ὁ λόγος αὐτὸς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδαφίου (ἔπεται ἀραβιστὶ τὸ ἐδάφιον) οὗτινος τὸ τὸ νόημα εἶναι: «Τὸ τέκνον συσχετίζεται πρὸς τὴν σύζυγον, διὰ τὸν κάμνοντα ἀθέμιτον σχέσιν ὑπάρχει ἀπαγόρευσις» Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ γνωρίζω, καὶ μὲ τοῦτο ἔδωκα ἐρμηνείαν (φετβάν) εἰς τὸν ἐρωτῶντα.

Ταῦτα ἔγραψεν ὁ Χασάν τὸ γένος Καδῆ, Μου-

φθῆς ἐν Τύνιδι τῆς Ἰσλαμικῆς αἰρέσεως. Χανιῶν φθῆ, δούλος ἔχων ἀνάγκη τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῆ 24 Ρετζέπ 1329 καὶ 20 Ἰουλίου 1911 καὶ ἐσφράγισεν αὐθημερῶν.

(Τ. Σ.) Ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Χασάν τὸ γένος Καδῆ

Δοξάζω τὸν ὕψιστον. Τολαίτη εἶναι ἡ ἀπάντησις. Τὴν ἔγραψεν ὁ ἐν Τύνιδι Σεῖχουλ Ἰτλάμης καὶ δούλος τοῦ Κυρίου Ἀχμέτ Μπαϊραμπῆ 25 Ρετζέπ 1329

(Τ. Σ.) Ἀχμέτ Μπαϊράμ

Μετάρρασις ἐπὶ τῆς Ἀραβικῆς εἰς τὴν Τουρκικὴν γλώσσῃ τὴν 10 Σεββάτ 1329 καὶ 20 Σεπτεμβρίου 1911.

Ὁ ἀναπληρῶν τὸν Ἰεροδίκην Μεχμέτ Σεμσεδδίν

(Τ. Σ.) Τοῦ Ἰεροδικείου Χανίων Ἀριθμ. μεταφρ. 8285

Ὅτι ἀκριβῆς μετάρρασις Ἐν Χανίοις 28 Σεπτεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Κεντρ. Μεταφρ. Γραφείου

Ἀβραὰμ Λευκόχειρ

2)

Γνωμοδότησις (φετβά), ζητηθεῖσα διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1327 καὶ 26 Ἀδεμαζιούλ Ἐββέλ 1329 αἰτήσεως ὑποβληθείσης εἰς τὸν Μουφτήν Χανίων μὲ πὴν ὑπογραφήν Ἀλῆς Τσιουζαδὸς

Ἐὰν τὸ τέκνον τὸ ὅποτον ὁ (Α) καὶ ἡ ἐλευθερία (Β) παρήγαγον δι' ἀθεμίτου σχέσεως, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν νόμιμῶν γάμος, ἐπίσηρη ἀξιώσεις περὶ γενεᾶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ (Α), ἀποδεικνύεται ἡ γενεὰ τοῦ τέκνου τούτου κατὰ τὸν ἱερὸν Νόμον; καὶ εἰσέρχεται αὐτὸ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ (Α);

Ἀπάντησις. Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει.

Ὅχι.

(Σημ. Μεταφρ.) Ἐπονται ἀραβιστὶ ἐρμηνεῖαι τινές σχετικαί, εἰλημμέναι ἐκ τῶν συγγραμμάτων Τζεβχερέ καὶ Μούντζιτουλ—Μουφτή

Τῆ 26 Τζεμαζιέλ Ἐββέλ 1329

Ὁ Μουφτής Χανίων Μεχμέτ Σεμσεδδίν

(Τ. Σ.) Τοῦ Ἰεροδικείου Χανίων Ἀριθμ. Μεταφρ. 8219

Ὅτι ἀκριβῆς μετάρρασις Ἐν Χανίοις τῆ 2 Ἰουνίου 1911

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Κεντρ. Μεταφρ. Γραφείου

Ἀβραὰμ Λευκόχειρ Μετάρρασις

των πηγών των διαλαμβανομένων αραβιστί παρά πένδας του υπ' αριθμ. 23 και χρονολογίαν 26 Τζεμαζιούλ 1329 φετβά του Μουφτῆ Χανίων Μεχμέτ Σεμσεδδίν Εφένδη, ὅστις ἔχει μεταφρασθῆ προλαβόντως υπ' αριθμ. 8219.

Ἡ ἀπόδειξις γενεᾶς στηρίζεται ἀσφαλῶς ἐπὶ νομίμου σχέσεως ἀποδεικνυομένης διὰ τοῦ συνοικεσίου.

Ἡ νόμιμος σχέσις εἶναι τεσσάρων εἰδῶν: ἀνίσχυρος μὲν διὰ τὴν δούλην, σχεδὸν δὲ ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἰδίαν, ὅταν αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς μήτηρ τέκνου, ἰσχυρὰ δὲ διὰ τὴν νόμιμον σύζυγον, πανίσχυρος δὲ διὰ τὴν διεζευγμένην σύζυγον, καθ' ὃν χρόνον δὲν ἐπιτρέπεται αὕτῃ νὰ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον.

Ἐάν τιν εἴπῃ. «Τοῦτο τὸ παιδίον εἶναι τέκνον μου ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως» δὲν ἀποδεικνύεται ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου ἐκείνου καὶ δὲν δύναται τοῦτο νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ κληρονομίαν. (Ἐκ τοῦ κεφαλαίου Ἰδδὲ τοῦ συγγράμματος Τζεβχερέ).

Ἡ γενεὰ τοῦ ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως παραχθέντος τέκνου ἀποδεικνύεται μόνον ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ (Μουνγετουλ μουφτῆ).

Ἐάν τις ὁμολογήσῃ, ὅτι ἦλθεν εἰς ἀθεμίτον σχέσιν μετὰ γυναικὸς ἐλευθέρου καὶ εἴπῃ «Τοῦτο τὸ παιδίον ἐγεννήθη ἐξ ἀθεμίτου σχέσεως», ἐπιβεβαιώσῃ δὲ τοῦτο καὶ ἡ γυνή, ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου ἐκείνου ἐξ οὐδενὸς αὐτῶν ἀποδεικνύεται. (Ἐκ τοῦ κεφαλαίου Δακαβετουλβελέτ Μινεζζινά τοῦ κεφαλαίου Μαμπτσούτουςσίρ.)

Ρητὸν τοῦ Προφήτου Μωάμεθ διαλαμβανομένου ἐν τῷ Μπουχαρή.

Τέκνον ἐκ νομίμου σχέσεως ἐστὶ γνήσιον, τὸ δὲ ἐκ μὴ νομίμου οὐκ ἔστιν.

Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου.

Τῆ 9 Ραμαζάν 1329
Ὁ Μουφτῆς Χανίων
Μεχμέτ Σεμσεδδίν

Ἀριθμ. μεταφρ. 8274
Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις
Ἐν Χανίοις τῆ 3 Σεπτεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου καὶ ἀ. αὐ. κωλυομένου.
Ὁ Μεταφραστῆς
Τζ. Χασιμζαδὲς

3)
Πρὸς τὸν Σεδαστὸν Μουφτῆν Χανίων
Τὸ Ἱεροδικεῖον Ρεθύμνης ἐξέδωκε τὴν υπ' ἀριθμὸν 186 τοῦ 1904 ἀπόφασιν. Κατὰ τῆς ἀ-

ποφάσεως ταύτης ἠγγέθη ἀγωγή ἀπὸ 6 Μαρτίου 1908 περὶ ἀνακλήσεως. Διὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς τὴν ἀγωγήν ταύτην καὶ εἰς τὴν ἀναφεύσκον ἐξ αὐτῆς δίκην, ὑποβάλλω ὑμῖν εὐσεβάτως γνωμοδότησιν (φετβάν) καὶ αἰτιῶμαι ὅπως εὐκρεστοθήτε νὰ ἐπικυρώσητε αὕτην.

Τῆ 15 Μαρτίου 1908
Ὁ αἰτῶν
Μεχμέτ Δζεβδὲτ Μαυροματάκης, δικηγόρος

Παρά Θεοῦ ἡ ἐπιτυχία
Ἐξ ἰδίας ὁμολογίας τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φατμάς, ἐνηλίκων ἀμφοτέρων εἰς ἀθεμίτους σχέσεις εὐρεθέντων, ἀποδεικνύεται ὅτι δεσμὸς νομίμου γάμου οὐδαμῶς ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν. Εἰς τὴν ἀπόδειξιν δὲ ταύτην προστίθενται καὶ αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων τῶν προσαχθέντων καὶ ἐξετασθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου. Τούτων λοιπὸν οὕτως ἐχόντων, ἐάν ἀποκρούσῃ ὁ Ἀλῆς καὶ ἀρνηθῆ, ὅτι τὸ τέκνον, ὀνόματι Σακῆρ, τὸ ὅποιον συνεπέια τῶν ἐν λόγῳ σχέσεων συλλαβοῦσα ἔτεκεν ἡ Φατμά, εἶναι ἐκ τῆς οὐκ ἑαυτοῦ, εἴτε μετὰ τὴν ὁμολογίαν του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε νόμιμος συζυγία, ἰσχυρισθῆ οὗτος ὅτι εἶναι ἰδικὸν του τὸ τέκνον, παραχθὲν μόνον ἐκ μοιχείας, ἀποδεικνύεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅτι ὁ Σακῆρ εἶναι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἀλῆ καὶ ὅτι εἶναι νόμιμον τέκνον αὐτοῦ;

Ἀριθμ. 5
Ἀπάντησις. — Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. Ὁχι.
Ἡ ἀπόδειξις τῆς γενεᾶς ἀπαιτεῖ ἀπόδειξιν νομίμου γάμου.

(Σημ. Μεταφρ.) ἔπονται ἀραβιστί αἱ πηγαὶ ἐξ ὧν ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις καὶ εἶτα προστίθενται Τουρκιστί τὰ ἐξῆς.

Ὅταν γίνῃ κατάδηλον οὕτω πως τὸ σφάλμα τοῦ δικαστοῦ τοῦ ἀποφθέντος περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς γενεᾶς τοῦ Σακῆρ, καθίσταται ἔγκυρος καὶ ἀναγκαία ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως του ταύτης;

Ἀπάντησις. — Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. — Ναι.
(Σημ. Μεταφρ.) Ἐπεταῖ Ἀραβιστί ἡ σχετικὴ πηγή, ἐξ ἧς ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις.

Τῆ 28 Σαφὲρ 1326
Ὁ Μουφτῆς Χανίων
Μεχμέτ Σεμσεδδίν
Ὅτι ἀκριβῆς ἀντίγραφον
Τῆ 11 Δζεμαζιούλ — Ἀχῆρ 1329
Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἱεροδικείου
Ἰμβρατμ Χιλμῆς Σιροπιδάκης

(Τ.Σ.) Τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων

Ἀριθμ. Μεταφρ. 8224

Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 4 Ἰουνίου 1911

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου

Ἀβραάμ Λευκόχειρ

4)

Ἀντίγραφον ἀποφάσεως

Ἀριθμ. 429.

Ἡ Δημογεροντία Χανίων

Συγκειμένη ἐκ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Χουσεῖν Ραχμῆ Βήη Μπαλτζητζαδὲ, ἐκ τῶν μελῶν Ἀβδθαγαζαδὲ Μεχμέτ Ἀτᾶ καὶ Δαουστηζαδὲ Χασάν Δζεβδέτ Βήδων καὶ ἐκ τοῦ ἀναπληρωματικοῦ μέλους Μπορλουζαδὲ Ἰβραήμ Ἰσμὲτ Ἐφένδη, παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως Ἀμζικάκη Ἀζίζ Ἐφένδη,

Συνεδριάσαμε ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ δωματίῳ τοῦ καταστήματος τοῦ Ἐδικαίου Χανίων τὴν 22αν Μαρτίου τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1319 (1903) ἡμέραν Σάββατον π.μ.,

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν Ὀρθοκεντρικῶν Ἰδρυμάτων ὑποβληθὲν εἰς αὐτὴν ὑπ' ἀριθμ. 200 καὶ σημερινὴν χρονολογίαν ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου προτείνεται ἡ παῦσις τοῦ Μολλᾶ Μεχμέτ Τζέντογλου, πρώτου μουεζίν τοῦ Ἱεροῦ Τεμένους Χασεκῆ Μεχμέτ Ἀγᾶ, ἐνεκα τῆς παρατηρουμένης ἐνίοτε ἀναρμόστου διαγωγῆς τουκαὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ διορισμὸς τοῦ Σεῖχ Μουσαδάκη Μολλᾶ Ἰβραήμ, ὡς καὶ ἡ παῦσις ὡταύτως τοῦ Μουσταφᾶ Ἐφένδη Γεροφαλάκη, μουεζίνη καὶ νεωκόρου τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς παραλίας Ἱεροῦ Τεμένους μικροῦ Χασάν Πασσᾶ διὰ τὸν λόγον ὅτι φάλλει οὗτος τὸ ἐξάνει ὅτε μὲν ἐγκαίρως, ὅτε δὲ παρακαίρως, καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ τοῦ Μολλᾶ Ἐμὶν Τροδάκη, καί,

Σκεφθεῖσα

Ἐπειδὴ αἱ ἀνωτέρω πράξεις τῶν εἰρημένων Μολλᾶ Μεχμέτ καὶ Μουσταφᾶ Ἐφένδη εἰσι λόγοι συνεπαγόμενοι τὴν παῦσιν αὐτῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἀποφαίνεται παμφηφεί

Δέχεται τὴν προκειμένην πρότασιν τῆς ρηθείσης Διευθύνσεως καὶ παύουσα τεὺς εἰρημένους Μολλᾶ Μεχμέτ καὶ Μουσταφᾶ Ἐφένδη διορίζει ἀπὸ σήμερον εἰς μὲν τὴν θέσιν τοῦ πρώτου μουεζίνη τοῦ Ἱεροῦ Τεμένους Χασεκῆ Μεχμέτ Ἀγᾶ τὸν Μολλᾶ Ἰβραήμ Σεῖχ Μουσαδάκη, εἰς δὲ τὴν θέσιν τοῦ μουεζίνη καὶ νεωκόρου τοῦ ἐπὶ

τῆς παραλίας Ἱεροῦ Τεμένους, τὸν Μολλᾶ Ἐμὶν Τροδάκη.

Ὁ Πρόεδρος

Χουσεῖν Ραχμῆς Μπαλτζητζαδὲς

Τὰ μέλη

Χασάν Δζεβδέτ Δαουστηζαδὲς

Μεχμέτ Ἀτᾶς Ἀβδθαγαζαδὲς

Ἰβραήμ Ἰσμὲτ Μπορλουζαδὲς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀζίζ Ἀμειτζικάκης

Ὅτι ἀκριβῆς ἀντίγραφον

τῆ 26 Μαΐου 1327

Ὁ τρίτος γραμματεὺς

Ἀζίζ Ἀμειτζικάκης

(Τ. Σ.) Τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογεροντίας Χανίων.

Ἀριθμ. μεταφρ. 8225

Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 4ῃ Ἰουνίου 1911

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου

Ἀβραάμ Λευκόχειρ

5)

Πρὸς δῆλωσιν τοῦ ζητήματος τούτου παρὰ τοῖς Χανιωτικοῖς Ἰμάμικις ἢ ἀπάντησις οὕτως ἔχει.

Ἐὰν ὁ Ζεῖτ συνευρεθῆ ἀθεμίτως μετὰ τῆς Χιντί ἐλευθέρως καὶ γεννηθῆ τέκνον ἐκ τῆς ἀθεμίτου σχέσεως τῆς Χιντί, ὁμολογήσῃ δὲ ὁ Ζεῖτ ὅτι τὸ τέκνον μου ἐκείνο ἐκ τῆς ἀθεμίτου ταύτης σχέσεως παρήχθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποθάνῃ, τὸ τέκνον ἐκείνο γίνεται κληρονόμος τοῦ Ζεῖτ ;

Εὐαρεστηθῆτε νὰ δηλώσῃτε τούτο.

Ὁ Θεὸς ὁ Ὑψίστος, γινώσκει καλλίστα.

Ἡ Ἀπάντησις

Δὲν γίνεταί.

Ἐγράψε τούτο ὁ ταπεινὸς

Μουσαῖ Κιαζήμ

Ὁ Θεὸς συγχωρήσοι αὐτῷ.

Ἀριθμ. Πρωτοκ. 9914

» Ἡμερολ. 8205

Δι' ἐπικύρωσιν ἐπογραφῆς

50 γρ.

Ἐν γρόσιον μακτοῦ

1 »

» » Χατζάτζης

1 »

52

Ἀντιπαρεβλήθη

Ἡ κάτωθι τοῦ Ἱεροῦ Φετβᾶ τεθειμένη ὑπογραφή ἐπικυροῦται ὅτι εἶναι τοῦ νῦν Σοφολογιωτάτου Σεῖχου Ἰλάμη Μουσαῖ Κιαζήμ

Τῆ 7 Νοεμβρίου 1911

Συμβουλευτογράφειν

Σταμπούλ

Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις τῆς κάτωθι (Φετβᾶ) Νομολογικῆς ἀποφάνσεως τῆς Α. Γ. τοῦ Σεῖχου Ἰσλα-

μη Μουσα Κιαζήμ και της επικυρώσεως του Συμβολαιογράφου Σταμπούλ.

Περὶ τῆ 10 Νοεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὸς
Ἡλίας Ἀ. Πηγιῶν

Ἐπικυροῦτε τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς Ἡλίας Ἀ. Πηγιῶν.

Ὁ Πρόξενος και ἄ. κ.β.
(Τ.Σ.) Δαλμουζός

Ἐκ τῶν ζητημάτων τῆς αἰρέσεως Χανερῆ.

Ἐὰν ὁ (Α) συνουσιασθῇ ἀθεμίτως μετὰ τὴν ἐλευθέραν (Β), ἀφοῦ δὲ τέξῃ ἢ (Β) ἐκ τῆς συνουσίας ταύτης, εἰὰν ὁμολογήσῃ ὁ (Α) «Τὸ προῖον τῆς συνουσίας ἐκείνης εἶναι υἱὸς μου» καὶ ἀποβιώσῃ κατόπι, κληρονομεῖ τότε τὸ νόθον ἐκεῖνο τέκνον τὸν (Α). — Εὐαρεστηθῆτε νὰ δηλώσητε τοῦτο.

Ἀπάντησις. — Ὅχι
Μουσα Κιαζήμ

Ἡ ἐν τῷ παρόντι φετῶν ὑπογραφή εἶναι τοῦ Σείχ—Οὐλ—Ἰσλαμ Μουσα Κιαζήμ Ἐφείδη.

Ὁ Μουφτῆς Χανίων Μιχμέτ Σαμσεδδίν
(Τ.Σ.) τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων

Ἀριθμὸς μεταφρ. 8308

Ὅτι ἀκριβὲς μεταφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὸς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου

Ἄβρ. Λευκόχειρ
ΖΗΤΗΜΑ

Ἀριθμ. 25

Ἐὰν ὁ (Α) συνουσιασθῇ ἀθεμίτως μετὰ τὴν ἐλευθέραν (Β) καὶ ἀποκτήσῃ ἢ (Β) τέκνον ἀπ' αὐτὸν, ἀφοῦ δὲ ὁμολογήσῃ ὁ (Α) ἐνώπιον μαρτύρων ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο εἶναι νόθον καὶ δὲν τὸ παραδέχεται καὶ ἀφοῦ παρουσιάσῃ μάρτυρας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης ὁμολογίας του, εἰὰν μετὰ πάροδον χρόνου πινὸς συζευχθεῖ τὴν (Β) ἀποβιώσῃ μετέπειτα, θεωρεῖται τότε ἀποδεδαιγμένη ἢ γενεὰ τοῦ τέκνου τούτου; καὶ κληρονομεῖ αὐτὸ τὸν (Α) διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι μετὰ τὴν γέννησίν του συνεζεύχθη ἢ μήτηρ του Β;

Ἀπάντησις. — Ὅχι

Ὁ Μουφτῆς Χανίων
Μιχμέτ Σαμσεδδίν

(Τ.Σ.) τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων
(Πηγαί, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀνωτέρω γνωμοδότησις).

Ἀφοῦ εἶπη τις: «Τὸ παιδίον τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας,» εἶτα δὲ «ἀπὸ ἐμὲ εἶναι αὐτὸ» δὲν ἀποδεικνύεται ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου.

Ἐκ τοῦ συγγράμματος Μο. Ἰνέλ—Μουφτῆ.

Ἐὰν εἶπη τις «τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι υἱὸς τῆς γυναικὸς ταύτης,» εἶπειτα δὲ: «εἶναι ἰδικὸς μου υἱός.»

Ἐκ τοῦ «Μπεζαζιγὲ» ἐρκανισθέτος ἐκ τοῦ συγγράμματος «Δζαμίν».

Ἐὰν ἀνὴρ τις συνουσιασθῇ ἀθεμίτως μετὰ τινος γυναικὸς καὶ, ἀφοῦ μείνῃ ἐγκυὸς αὐτῆ, εἰὰν τὴν συζευχθῇ, μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συζεύξεως τέξῃ ἢ γυνὴ αὐτῆ, ἀποδεικνύεται, τότε ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου.

Ἐὰν ὅμως τέξῃ πρὸ ἐξ μηνῶν, δὲν ἀποδεικνύεται.

Ἐν τούτῳ ὑπάρχει ὁ ὅρος, ὅπως μὴ ὁμολογήσῃ ὁ ἀνὴρ, ὅτι τὸ παιδίον εἶναι νόθον· εἰὰν ὅμως ὁμολογήσῃ ὅτι τοῦτο εἶναι τέκνον ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας, δὲν ἀποδεικνύεται τότε ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου καὶ δὲν εἰσέρχεται τὸ παιδίον εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου.

Ἐκ τοῦ κεφαλαίου «Ἰδδὲ» τοῦ συγγράμματος «Δζιβχερί».

Ἐὰν ἀνὴρ τις συνουσιασθῇ ἀθεμίτως μετὰ τινος γυναικὸς καὶ παρουσιασθῶσι τὰ συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, μετὰ δὲ ταῦτα συζευχθῇ νομίμως τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ εἰὰν μετὰ παρέλευσιν ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς συζεύξεως, τέξῃ ἢ γυνὴ, ἀποδεικνύεται τότε ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου ὅπερ ἔτεκεν αὐτῆ καὶ κληρονομεῖ τοῦτο τὸν πατέρα της, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ γέννησις του ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν σύναψιν τοῦ νομίμου γάμου ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ χρόνου τῆς ἐγκυμοσύνης. Ἐὰν δὲ τέξῃ ἢ γυνὴ πρὸ ἐξ μηνῶν, δὲν ἀποδεικνύεται τότε ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου καὶ δὲν κληρονομεῖ τοῦτο τὸν πατέρα του, διότι τὸ γεγονός τῆς γέννησεως δὲν ἔλαβε χώραν ἐν χρονικῷ διαστήματι ἐγκυμοσύνης συμπεπληρωμένῳ.

Ἐκ τοῦ συγγράμματος «Νικιάχουδ—Δελβαζι—

Ἀριθμ. μεταφρ. 8310

Ὅτι ἀκριβὲς μεταφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὸς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου.

Ἄβραμ Λευκόχειρ
ΖΗΤΗΜΑ

Ἐὰν ὁμολογήσῃ ὁ (Α) λέγων ὅτι «εἶναι υἱὸς μου ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας τὸ τέκνον τὸ τεχθὲν ὑπὸ τῆς ἐμμοῦταῖρας (Β), ἀποδεικνύεται ἡ γενεὰ τοῦ τέκνου τούτου ἀπὸ τὸν (Α); καὶ ὅταν ἀποθῆνῃ ὁ (Α), γίνεται κληρονόμος αὐτοῦ τὸ τέκνον;

Ἀπάντησις. — Ὅχι

Ὅταν ἀνὴρ τις συνουσιασθῇ ἀθεμίτως μετὰ τινος γυναικὸς, εἰὰν τέξῃ αὐτῆ, δὲν δύναται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ μοιχοῦ νὰ ἀποδείξῃ ἀφ' ἐκμοῦταῖρας τὴν γενεὰν τοῦ τέκνου τούτου, διότι δὲν ὀφίσταται συζυγία.

(Ἐξήχθη ἐκ τοῦ περὶ ὁμολογίας κεφαλαίου τοῦ συγγράμματος «Μπεδα!—Οὐζζαὶ Δζιβχερί»)

Ὁ Μουφτῆς Χανίων
Μιχμέτ Σαμσεδδίν

(Τ.Σ.) τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων

Ἀριθμ. μεταφρ. 8312

Ὅτι ἀκριβὲς μεταφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1911.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστ. Γραφείου
(Τ.Σ.) Ἄδρ Λευκόχειρ

10)

Ἐκ τῶν ζητημάτων τῶν Ἰμαμῶν Χανιῶν.
Ἐάν ὁ (Α) συνουσιασθῆ ἀθεμίτως μετὰ τῆς (Β), ἥτις οὐδενὸς εἶναι νόμιμος σύζυγος καὶ δὲν διανύει τὸ μετὰ τὴν διάλειψιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς χρονικὸν διάστημα, διαρκούντος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν ὁ Ἰερὸς νόμος νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον γάμον, καὶ ἐάν φέρῃ εἰς τὸν κόσμον ἢ (Β) τέκνον ἐκ τῆς ἀθεμίτου συνουσίας, ἀφοῦ δὲ ὁμολογήσῃ ὁ (Α) ὅτι τὸ τέκνον τὸ παραχθέν ἐκ τῆς ἀθεμίτου συνουσίας εἶναι τέκνον ἰδικόν του, ἀποδύσῃ, τότε δύναται νὰ εἴπῃ τὸ τέκνον ἐκεῖνο:»

Ἄν καὶ εἶμαι νόθον παρήχθη ὅμως ἐκ τῆς σπορᾶς τοῦ (Α) καὶ διὰ τοῦτο ἡ γενεὰ μου ἀπαδεικνύεται ἀπὸ τοῦτον καὶ γίνουμαι κληρονόμος αὐτοῦ;

Εὐαρεστήθητε νὰ δηλώσητε τοῦτο.—

Ἀπάντησις—Ὅχι.

Ἐάν τις εἴπῃ τὸ ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας παιδίον τοῦτο εἶναι υἱὸς μου δὲν ἀποδεικνύεται μετὰ αὐτὸ ἡ γενεὰ τοῦ παιδίου καὶ δὲν τὸν κληρονομεῖ τὸ παιδίον.—

(Ἐξήχθη ἐκ φου Δ.Λεοχαρῆ Ἐπαιδ. Μεχμέτ)

Ἡ παρὰ πόδας τοῦ παρόντος φρεθὰ ὑπογραφή εἶναι τοῦ μακαρίτου Μεχμέτ Ἐρένδη Μουρτῆ Σμύρνης.

Ὁ Μουρτῆ Χανίων

Μεχμέτ Σεμσεδδίν

(Τ.Σ.) Τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων

Ἀριθμ. Μεταφρ. 8309

Ὅτι ἀκριδῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρ. Μεταφραστικοῦ Γραφείου
(Τ.Σ.) Ἄδρ Λευκόχειρ

11).

Πρὸς τὸν Μουρτῆν Ρεθύμνης
Αἰτοῦμαι τὴν ἐκδοσιν γνωμοδότησεως ἀποχρώσεως ἐπὶ τοῦ παρὰ πόδας ζητήματος —

Τῆ 26 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ αἰτῶν εὐπειθέστατος
Χουσίμ Χουσή Σελιμεφενδηζαδῆς

Ζήτημα

Ἐάν τὸ τέκνον, ὅπερ ἀπέκτησαν ἐκ παρανόμου σχέσεως ὁ (Α) καὶ ἡ ἐλευθέρη (Β) χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν νόμιμος γάμος, ἐγείρῃ ἀξιιώσεις περὶ γενεᾶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ (Α) ἀποδεικνύεται τότε ἡ γενεὰ τοῦ τέκνου τοῦτου καὶ εἰσέρχεται αὐτὸ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ (Α) κατὰ τὸν ἱερὸν νόμον;

Ἀριθμ. 18.

Ἀπάντησις

Ἐπειὸς δὲν ὑρίστανται μετὰ τῶν νόμιμος γάμος δὲν ἀποδεικνύεται ἡ ἐκ τοῦ (Α) καταγωγή τοῦ ἐν λόγῳ τέκνου καὶ δὲν εἰσέρχεται τοῦτο εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ (Α).

Τῆ 27 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Μουρτῆς Ρεθύμνης

Ἰβραήμ Φεδζής

(Τ.Σ.) Τοῦ Ἱεροδικείου Ρεθύμνης

Σημ. μεταφραστοῦ Ἐπὶ ἐνταῦθα Ἀραβιστὶ περίληπται τινὲς σχετικαὶ ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων, ἔχουσαι ὡς ἐξῆς ἐκ μεταφράσεως

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γενεᾶς ἀπαιτεῖται συζυγία ἐξηκριτωμένη. Ἡ δὲ συζυγία ἀποδεικνύεται ὅταν συμβαδίσῃ μετὰ γάμον νόμιμον. Ταῦτα ἀναφέρονται ἐν ἀρχῇ τοῦ περὶ ἀποδείξεως τῆς γενεᾶς κεφαλαίου τοῦ συγγραμματος τοῦ ἐπιγραφομένου «Χινταγιέ Οὐλερινέ Ρέχτ — Οὐλκαδέρ»

Γίνεται τις δικαιοῦχος ἐπὶ κληρονομίας, ἐάν ὑπάρχῃ εἰς ἐκ τῶν ἐπομένων τριῶν λόγων, τοῦτέστι: 1ον ἐάν εἶναι ὁμομήτριος ἐν τῇ γενεᾷ, 2ον ἐάν ὑρίσταντο νόμιμος γάμος πραγματικῶς ἔστω καὶ ἄνευ συνουσίας καὶ συνεντεύξεως κατ' ἰδίαν ὅπως γνωμοδοτοῦν ὁμοφώνως οἱ Ἰμάμα καὶ 3ον ἐάν ἔχῃ ἀπελευθερώσει δούλον ἢ δούλην, ὅποτε γίνεται κληρονόμος, ὡς ἐπίτροπος αὐτῶν, καὶ ἐάν εἶναι ὁ κύριος τοῦ δούλου ἢ τῆς δούλης, ὅποτε γίνεται κληρονόμος λόγῳ ἐπιτροπείας, γίνονται δὲ κληρονόμοι ἐξ ἄρρενογονίας συγγενεῖς αὐτοῦ.— Ἐκ τοῦ συγγραμματος «ὁ μακαρίτης τοῦ Μουρτῆ ἐν τῷ κληρονομικῷ δικαίῳ κατὰ περίληψιν».

Ἀριθμ. μεταφρ. 8327

Ὅτι ἀκριδῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 16 Νοεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφρ. Γραφείου

(Τ.Σ.) Ἄδρ. Λευκόχειρ

12)

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μουρτῆν καὶ Τοποτηρητὴν τοῦ Ἱεροδίκου Ἡρακλείου

Ἐάν τὸ τέκνον, ὅπερ ὁ (Α) καὶ ἡ ἐλευθέρη (Β) ἀπέκτησαν ἐκ παρανόμου σχέσεως, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῶν νόμιμος γάμος, ἐγείρῃ ἀξιιώσεις περὶ γενεᾶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ (Α) ἀποδεικνύεται τότε ἡ γενεὰ τοῦ τέκνου καὶ εἰσέρχεται αὐτὸ κληρονομίαν τοῦ (Α) κατὰ τὸν Ἱερὸν Νόμον; Εὐαρεστήθητε νὰ δηλώσητε τοῦτο, ἵνα ἀνταμειφθῆτε παρὰ τοῦ Θεοῦ

Τῆ 26 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Αἰτῶν Εὐπειθέστατος

Ἀχμέτ Φαζήλ Μπαμπαδάκης

Ἀριθμ. Πρωτ. 173

Φεβρῶ 18

Ἀπάντησις

Ἴνα ἀποδειχθῆ ἡ γενεά, ἀπαιτεῖται νόμιμος γάμος. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδειχθῆ διὰ τῆς ἀθεμίτου συνουσίας γενεά. Ἐπομένως τὸ τέκνον, τὸ προερχόμενον ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας, δὲν δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὸν πατέρα του. Τὸ τέκνον εἶναι τοῦ ἔχοντος γαρετὴν διὰ τοῦτο σαρρεῖται οὐτοῦ ὁ πόρνος.

(Σημ. Μεταφραστοῦ) Ἐπονται ἐνταῦθα ρητὰ τινὰ τοῦ Προφήτου Μωάμεθ Ἀραβιστί, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀνωτέρω γνωμοδότησις καὶ τὰ ὅποια ἔχουν ληφθῆ ἐκ τοῦ βιβλίου «Φεζιγιέ» ἐρανισθέντος αὐτὰ ἐκ τοῦ συγγράμματος «Μεσσούτ—Ούσσεραχί».

Τῆ 18 Ζιλχαδέ 1329 καὶ 27 Ὀκτωβρίου 1327(1911) Ὁ Μουρτής καὶ Τοποτηρητής τοῦ Ἱεροδικίου Ἡρακλείου.

Ἐσσεῖδ Χαφῆζ Μεχμέτ Κιαζήμ.

(Τ. Σ.) τοῦ Ἱεροδικίου Ἡρακλείου

Ἀριθμ. μεταφρ. 8328

Ὅτι ἀκριθῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 16 Νοεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντής τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου

Ἀβραάμ Λευκόχειρ

13)

Πρὸς τὸ Σεβασιὸν Σεΐχολ-Ἰσλαμίων

Σεβασμιώτατε

Διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς γενεᾶς ἐν τινι κληρονομικῇ δίκῃ ἀναρυσίση μεταξὺ ἡμῶν καὶ δικαζομένη εἰς τὰ Πολιτικά Δικαστήρια Κρήτης ἄγομαι νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς εὐσεβῶς, ὅπως διατάξῃτε νὰ ζητηθῆ ἐξαχθῆ καὶ ἀποσταλῆ εἰς τὸ Ἱεροδικεῖον Χανίων τὸ ἐν τῷ ἐλέγχῳ τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἐγγεγραμμένον ὑπ' ἀριθμ. 5053 καὶ φυλασσόμενον μητρώον τοῦ Κρητῆς Ἰβραήμ Ἐφένδη, λοχαγοῦ, μηχανικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ, εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη τὴν σήμερον ἐν Πρεβέζῃ κλητήριος μηχανή.

Τῆ 8 Ζιλχιτζέ 1329 καὶ 16 Νοεμβρίου 1327.

Ὁ ἐν Σερκετζί ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νοπατχανέ διαμένων Κρηὲς μηχανικός τῆς Γεωργίας.

Εὐπειθέστατος

Χασάν Σιακίρ Ἀγαζαδές

Ἀριθμ. αἰτήσ. 5888.

Νὰ σταλῆ ἐντὸς φακέλλου εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὅπως ἐνεργηθῶσι τὰ δεόντα συμφώνως πρὸς τὴν αἴτησιν καὶ ἐπιστραφῆ αὐτή.

Τῆ 7 Ζιλχιτζέ 1329

Ἀριθμ. 119

Παραπέμπεται εἰς τὸ δ' Τμήμα τοῦ Λογιστηρίου.

Τῆ 17 Νοεμβρίου 1327

Ἰβραήμ, τὸ γένος Φεζζή Λοχαγὸς μηχανικός υἱὸς τοῦ ἀποδιδώσαντος Φεζζή Ἀγᾶ κατοικοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 34 μαγαζεῖῳ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀσμὰ Ἀλι Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν συνοικίαν Δζάλ—Ὀγλοῦ Ἀλαεδήν πλησίον τοῦ Ἀλατζᾶ Χαμάμ, Ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1295. Εἰσήχθη εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῆ 18 Ἀπριλίου 1312 Διωρίσθη τῆ 26 Ἰουλίου 1322 Ἀριθμ. μητρώου Ἀξιωματικῶν 5053.

Τοῦ μητρώου τοῦ εἰρημένου Ἰβραήμ Ἐφένδη ἐξαχθέντος, ὡς ἀνωτέρω, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεΐχούλ Ἰσλαμάτου, ἐπιστρέφεται τὸ παρὸν ἐγγράφον ἐντὸς φακέλλου.

Τῆ 17 Νοεμβρίου 1327

(ὕποχ.) Μπεγτζέτ

(Τ. Σ.) τοῦ δ' Τμήματος τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ν' ἀποσταλῆ ἐντὸς φακέλλου εἰς τὸν Μουρτήν Χανίων, ὅπως γίνῃ πράξις συμφώνως πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐπίσημον περιθώριον.

Τῆ 17 Ζιλχιτζέ 1329

Ὅπως γίνῃ πράξις ὑπεβλήθη εἰς τὸ Ἱεροδικεῖον Χανίων.

Τῆ 27 Ζιλχιτζέ 1329 καὶ 6 Δεκεμβρίου 1327

Ὁ Μουρτής Χανίων

Ὁμῆρ Βεγπής

Παραδίδεται τὸ παρὸν ἐγγράφον εἰς τὸν αἰτούντα σὺν τῇ βεβαιώσει, ὅτι εἶναι ἐπίσημον τὸ ἀνωτέρω μητρώον τὸ ὁποῖον ἐξαχθὲν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπισήμου ἀρχῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Σεΐχούλ—Ἰσλαμάτου ἐστάλη εἰς τὸ Ἱεροδικεῖον Χανίων.

Τῆ 28 Ζιλχιτζέ 1329 καὶ 6 Δεκεμβρίου 1327

Ὁ Ἱεροδίκης Μεχμέτ Σεμσεδδέν.

(Τ.Σ.) τοῦ Ἱεροκείου Χανίων

Ἀριθμ. Μεταφρ. 8351

Ὅτι ἀκριθῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆ 23 Δεκεμβρίου 1911

Ὁ Διευθυντής τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστικοῦ Γραφείου Ἄβρ Λευκόχειρ

14)

ΕΡΩΤΗΜΑ

Ἀριθμ. 26

Ἐὰν ὁ (Α) συνουσιασθῆ ἀθεμίτως μετὰ τῆς (Β) καὶ ἀφροῦ τέξῃ αὐτὴ ἀπὸ τὸν (Α) ἐὰν ὁμολογήσῃ οὗτος, ὅτι τὸ ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας τέκνον τοῦτο εἶναι ἰδικὸν του καὶ ἐπαναλάβῃ κατόπιν πολλῶν τὴν ὁμολογίαν του περὶ τοῦ ὅτι εἶναι ἰδικὸν τοῦ τέκνον, Ἀλλ' ἐὰν ἡ πρώτη ὁμολογία του ἔχει διαλευκάνει καὶ καθαρῶσι, ὅτι εἶναι ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας τέκνον του, τότε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Α θεωρεῖται ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι τοῦτου εἶναι γόνος τοῦ πατρὸς ἐκεῖνο καὶ ὅτι κατέστη κληρονόμος αὐτοῦ;

Ἀπάντησις—Ὁχι.

Ἀλλ' ἐάνειπῃ ἀνὴρ τις: «Τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ἰδικόν μου ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας» δὲν ἀποδεικνύεται ἡ γενεά τοῦ παιδίου καὶ δὲν γίνεται τὸ παιδίον κληρονόμος ἐκεῖνου.

Ἐξήχθη ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου Ἰδέττ τοῦ Συγγράμματος Δζέδχερὶ σχολείων τοῦ Κουδουρῆ). Ἀφῶ ἀνὴρ τις: Τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ἐξ ἀθεμίτου συνουσίας,» ἐὰν εἴπῃ κατόπιν «εἶναι ἰδικόν μου» δὲν ἀποδεικνύεται ἡ γενεά τοῦ παιδίου καὶ δὲν εἰσέρχεται τοῦτο εἰς τὴν κλη-

ρονουίαν.
(Ἐξήχθη ἐκ τοῦ συγγράμματος Μουίκαλ Μουρρά)

Ὁ Μουρράς Χανίων

Μεχμέτ Σεμσεδδὴν

(Τ.Σ.) Τοῦ Ἱεροδικείου Χανίων.

Ἀριθμ. μεταφρ. 8311

Ὅτι ἀκριβῆς μετάφρασις

Ἐν Χανίοις τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1911

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Μεταφραστ. Γραφείου

Ἀβράμ Δευκόχειν

13)

Université d' Alger
Faculté de Droit
Cabinet de Doyen

Paris le 19 Juillet 1911

40—rue du Louvre.

Monsieur,

(Chakir Bey Agzadé),

Voici les réponses qu' à mon avis com-
portent les trois questions que vous me po-
sez:

I. — L' enfant né, en dehors du mariage,
des relations qui ont existe entre un Musul-
man et une femme Musulmane libre, ne peut
être reconnue par son père.

II. — La loi Musulmane n' admet pas qu'
un enfant puisse faire juger qu' il n' est né en-
dehors du mariage, des relations d' un Mu-
sulman et d' une femme Musulmane libre.

En conséquence, la filiation d' un enfant,
né d' a telle relations, ne eausait rtre établie
à l' égard de son père en sorte que cet enfant
ne peut, en qualité d' enfant, révéndiquer la
succession de son père naturel.

III. — La reconnaissance d' enfant n' est
point un acte solenel; elle n' implique
même point une déclaration verbale; elle
peut être tacite et rasulter notmmant de ce
fait que pa' le mais soins qu' il n' a cessé de
donner à l' enfant. le père avoué la pa-
ternitné! Mais encore faut—il, pour que la
reconnaissance soit opérante, qu' ell soit
légalement possible; or tel n' est pas lem'
cas dans l' espèce que vous avez soumiscn
puis u s' alit d' un enfant né d' uge
femme libre, à la quelle le père n' a pas été
marie.

Veillez agreser, Monsieur l' assurance de
mes sentimente le meilleurs]

M. Mornd,

Vu et certifiée véritable la signature de
M. Morand apposée ci dessus.

Alger le 21 Juillet 1911

p. le Maire d' l' Adjoint délégué
Lalarer

République Française — Mairie d' Alger
Dép. d' Alger

16)

Gouvernement Général
de l' Algérie
Conseil

de Gouvernement

République Française

Alger le 15 Septembre 1911

Monsieur, (Chakir Bey Agzadé),

Je réponds un peu tard à vos questions.

Les exigences du service dont je suis char-
gé um ont pas ed'rmis de le faire plus tôt.

Vous me demandez abord si un enfant, issu
d' un Musulmān et d' une Musulmane non
mariés légitimement, peut réclamer à la
mort de son père une part de la succession
de celui—ci.

La réponse à cette questiou est indiquée
e dans mon traité des successions musul-
manes, page 105.—L' enfant naturel, c' est
à dire l' enfant né hors mariage, est ell-
ludela euccession de son père.

Vous demandez ensuite, si le droit mu-
sulman autorise la recherche de la pater-
ité, apres la mort du père, et alors que
le fils déjà atteint l' âge de 30ans,
sans avoir été reconnu par le père pen-
dant sa vie.

Je ne vois rien qui interdise la recher-
che de la paternité en droit musulman,
mais à la condition que celui—ci l' saurait
prouver non seulement sa filiation, mais en-
core le mariage légitime de son auteur.

Enfin vous demandez si la reconnais-
ce d' un enfant naturel musulman doit
être fait devant l' autorité, c' est à dire
par acte arthentique, ou si elle peut résul-
ter du témoignage de personnes qui n' au-
rain ent pas reçu du père decédé la mis-
sion d' affirmer cette reconnaissance.

Je ne connais dans le droit musulman
aucun texte qui exige l' établissement d' un
acte écrit pour une reconnaissance ou
aveu de paternité. A mon avis cette récon-
naissance peut être prouvée par témoins,
même si le père n' a pas chargé explicite-
ment un témoin de l' attester; mais c'
est toujours à la condition que les témoi-
gnages établissent non seulement la filiation

de l'enfant reconnu, mais encore l'union lé gale de son auteur.

Veillez agréer, monsieur, l'expression de mes sentiments distingués.

Lucianié

21).

Γνωμοδότησις Ἀγγλιστί συντεταγμένη. Ὁξφόρδῃ 1 Σεπτεμβρίου 1911.

Ἀγαπητὴ Κύριε, (Σακίρ Βέη Ἀγαζαδέ).

Λυπούμαι, διότι συνειπία ἀπουσίας μου ἐκ τῆς Ὁξφόρδης ἢ ἐπιστολὴ σας μοι περιῆλθε μόνον σήμερον τὴν πρώτην.

Δύναμαι εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐρωτημάτων σας νὰ σὰς εἶπω ὅτι κατὰ τὸν Μωαμεθανικὸν Νόμον τὸ μὴ νόμιμον τέκνον δὲν ἔχει δικαίωμα κληρονομίαις τοῦ ὑποτιθεμένου πατρὸς του.

(Γαλλιστί) Κατὰ τὸ Μουσουλμανικὸν δίκαιον τὸ φυσικὸν τέκνον οὐδέποτε κληρονομεῖ τὸν ὑποτιθέμενον πατέρα του.

Υμέτερος

E Trevelyan

Ἐπιστολὴ παρὰ πόδας τῆς γνωμοδοτήσεως Ἀγγλιστί συντεταγμένη

Πανεπιστήμιον Ὁξφόρδης

4 Αὐγούστου 1911

: Ἀγαπητὴ Κύριε (Σακίρ Βέη Ἀγαζαδέ).

Ἐἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς σας τῆς 2 Αὐγούστου σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει Καθηγητὴς ἢ ὑφηγητὴς τοῦ Μωαμεθανικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τούτῳ, καίτοι ὑπάρχει ὑφηγητὴς τοῦ Ἰνδικοῦ Δικαίου, τοῦ ὁποίου ἐσωκλείω ἀπόσπασμα ἐκ τῶν παραδόσεών του.

Ἐπίσης ὑπάρχει Καθηγητὴς τῆς Ἀραβικῆς καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἀραβικῆς (ὁ Καθηγητὴς Margoliouth καὶ ὁ Σείχ Μωχάμεδ Ἀχμέτ Γὰδ Ἀλ—Μασούλα)

Ὁ Σίρ Emert Trevelyan ὁ ὑφηγητὴς ἐνταῦθα τοῦ Ἰνδικοῦ Δικαίου εἶναι πασίγνωστος αὐθεντία εἰς τὸ Μωαμεθανικὸν δίκαιον καὶ κατέχει τὴν θέσιν Καθηγητοῦ τοῦ Ὄθωμανικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Νομικῆς Tricativorus.

Υμέτερος κ.λ.π.

Et. Iguaias (ὑπογραφή δυσανάγνωστος)

22).

Paris 27 Avril 1911

11, avenue de Versailles.

Monsieur, (Tiscozadé Ali Bey)

En droit Musulman l'enfant issu d'un Musulmane avec une Musulmane de condition libre en dehors du mariage ou des relations autorisées par la loi, n'a aucun droit à la succession de son père. Il est toujours attribué à la mère et il hérite de celle-ci.

L'avven de paternité, qui d'ailleurs ne

saurait être fait que par le père, ne peut se produire que dans le cas ou il y a incertitude sur l'existence légale du mariage au moment de la conception de l'enfant; le cas se produit parexemple, quand il ny a doute sur la date de l'expiration de l'idda, sur la nature du divorce ou de la répudiation, ou encore en cas de gestation, d'une durée anprumale à la rigueur l, adoption permettrai à un père de reconaitre jindirectement un fils naturel, mais il nei lui avouerait pas l' aucun droit à sa succession.

Comme vous le voyez la solution des trois questions que vous m' adressez est purement négative, à moins que vous n' ayez pas formulé les choses avec assez de précision. Du moins telle est mon opinion imimédiate, car je n' ai pas eu le loisir ici de faire de recherches à ce sujet étant à peine de retour à Paris.

Agrééz, Monsieur, les assurances de umes meilleurs sentiments

Moudos Monday

T.S. Ecole des langues orientales vivantes.

Χαρτόσημον νόμιμον γρoσ. διατ. 6

Πρὸς

Τὴν Αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητα τὸν Νομοδιδάσκαλον (Μουφτὴν Ἐφένδη) πάσης γῆς Αἰγύπτου.

Ὅποια εἶναι ἡ γνώμη ὑμῶν ὡς πρὸς τ' ἀκόλουθα ἐρωτήματα

α.) Ἐὰν τις ἰδιοποιούμενος τὴν υἰότητα ἀποβιάσαντος προσώπου κτήσῃ τὴν νόμιμον αὐτοῦ μερίδα ἐπὶ τῆς κληρονομίας ἐκείνου συμφώνως πρὸς τὸν Μουσουλμανικὸν Νόμον ὁμολογήσας ἐν τῇ ἀγωγῇ του ὅτι εἶναι φυσικὸς υἱὸς τοῦ ἀποβιάσαντος καὶ οὐχὶ νόμιμος, οἱ δὲ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ ἀποβιάσαντος ἀρνηθῶσι τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τοῦ ἐνάγοντος ἀράγε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ ὀψιν ἢ ἐρολογία σούτου καὶ ἀποκληροῦται;

β.) Ἀράγε ἐπιτρέπεται ὁ Μουσουλμανικὸς Νόμος εἰς τὸ φυσικὸν καὶ μὴ νόμιμον τέκνον ν' ἀναζητήσῃ τὴν πατρότητα αὐτοῦ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἰδιοποιεῖται τὴν πατρότητα, ἐν ᾧ ὁ μνησθεὶς ἀποβιάσας οὐδέποτε ὡμολόγησε τὴν υἰότητα τοῦ φυσικοῦ τέκνου του, οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι οἱ κληρονόμοι;

γ.) Ἀράγε ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ βασισθῇ τις ἐπὶ ὁμολογίας προσηχομένης καθ' ὑπόθεσιν παρὰ τινος ἀποβιάσαντος, ἐὰν αὕτη δὲν εἶχε διατυπωθῇ ἐνώπιον νομίμου τινος Ἀρχῆς;

δ.) Ἐὰν ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἀόριστος, θεωρεῖται ἔγκυρος;

ε.) Ἐὰν μαρτυρήσασί τινες ὅτι δὴθεν ἤκουσαν ἐν διαφόροις χρόνοις καὶ τόποις λόγους ἀόριστους καὶ ἀσαφεῖς παρὰ τοῦ ἀποβιάσαντος, οὕτινος ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι υἱὸς χωρὶς νὰ εἶχε καλέσῃ αὐτοῦς ὁ ἀποβιάσας, ἵνα μαρτυρήσασι περὶ αὐτοῦ, ἀράγε ἡ μαρτυρία αὐτῶν θεω-

ρεΐται ἔγκυρος καὶ νόμιμος;

Γ.) Ἀράγε ὁ Μουσουλμανικὸς Νόμος ἐπιτρέπει εἰς τὸν φυσικὸν υἱὸν ἡ ἀπαιτήση ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων τὸ μερίδιον του, ὅπερ νομίζει ὅτι κληρονομεῖ παρὰ τοῦ ἀποδιώσαντος, πρὶν εἶτι ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι κληρονόμος ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας περὶ κληρονομικότητος ἀρχῆς;

Δ.) Ποῖα εἶναι τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια πρὸς διαδίκασιν τῶν μεταξὺ Μωαμεθανῶν διαφορῶν, τὰ πολιτικὰ ἢ τὰ ἱεροδικεῖα (Μεχκεμετ);

Παρακαλῶ ὅπως εὐαρεστούμενος ἀπάντησθε εἰς τ' ἀνωτέρω ἐρωτήματα συμφώνως πρὸς τὸν Μωαμεθανικὸν Νόμον.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 23 Αὐγούστου 1911

Ὁ αἰτῶν

Ἀχμέτ Ναῖρ Ζαάδδα δικηγόρος
καὶ ἄ. αὐ.

Ἰωσήφ Σασάνα

Δόξα τῷ μόνῳ Θεῷ. Εὐχὴ δὲ καὶ εἰρήνη ἐπὶ τὸν κύριον ἡμῶν Μωχάμετ τῶν συγγενῶν του καὶ φίλων του

Ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι φυσικὸν καὶ οὐχὶ νόμιμον τέκνον, ἀλλ' ἐκ πορνείας καὶ παρὰ νόμου γάμου, δὲν κληρονομεῖ ἐκείνον τοῦ ὁποίου διατείνεται ὅτι εἶναι υἱός, εἰς τὸ Τανουῖρ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κληρονομιῶν ἀναφέρεται τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἐκ πορνείας καὶ κατὰρας υἱὸς κληρονομεῖ μόνον τὴν μητέρα αὐτοῦ» εἰς τὸ Ἀλχιντία ἐν τῷ 15 κεφ. περὶ βεβαιώσεως τῆς συγγενείας ἀναφέρεται, ὅτι «ἐὰν ἐκπορνεύῃ τις γυναῖκα καὶ καταστήσῃ ταύτην ἔγκυρον, μετὰ δὲ ταῦτα νυμφευθῇ αὐτὴν καὶ γεννήσῃ τέκνον, ἐὰν μὲν γεννηθῇ τοῦτο μετὰ ἕξι μηνῶν καὶ ἄνω ἢ συγγένεια αὐτοῦ βεβαιούται δὲ μὲν οὗτος γεννηθῇ πρὸ τῶν ἕξι μηνῶν ἢ συγγένεια αὐτοῦ δὲν βεβαιούται ἐκτὸς ἐὰν ὁ πατὴρ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι τέκνον του καὶ δὲν δηλώσῃ ὅτι προέρχεται ἐκ πορνείας Ἀλλ' ὅμως ἐὰν εἴπῃ «εἶναι ἀπ' ἐμοῦ» ἐκ πορνείας, τότε δὲν βεβαιούται ἡ συγγένεια αὐτοῦ οὐδὲ κληρονομεῖ. Ταῦτα ἀναφέρει καὶ τὸ σύγγραμμα Ἀλ. Γιανουμπία.

Ἐπομένως οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχομεν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὰ λοιπὰ ἐρωτήματα, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ἀρμόδια δικαστήρια πρὸς βεβαιώσιν τῆς συγγενείας, ὑπαρχούσης νομίμου καὶ πραγματικῆς διαφορᾶς, εἶναι τὰ ἱεροδικεῖα (Μεχκεμετ) καὶ οὐχὶ τὰ πολιτικὰ.

Ὁ Θεὸς οἶδε

Τῇ 9 Σεουάτ 1329

Ἰγπογραφή

Ἀριθμ. ἐιδλ. 163

Ὁ Πτωχὸς

39

Μπαρκὴ Μωχάμεθ Ἀσὺρ Ἐλ Σαδαφὴ Ἐλ Χαναφὴ Σφραγίς

(τύπος)

Σφραγίς τοῦ Δικαστηρίου (Γ.Σ)

Ὅτι πιστὴ καὶ ἀκριβὴς μετάφρασις

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 26 7)βρίου 1911.

Παρὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γεν. Προξενείου Ἰ. Θεοδώρου.

Γ Ν Ω Μ Ο Δ Ο Τ Η Σ Ι Σ

Ἐπὶ τοῦ τεθέντος ἡμῖν ζητήματος

«Ἄν κατὰ τὸ Μουσουλμανικὸν Δίκαιον τέκνον γεννηθὲν ἐκτὸς γάμου καὶ ἐφ' ὀλικληρον τριακονταετίαν μὴ ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ πατρὸς του, δικαιούται τούτου θανόντος νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ καὶ νὰ συντρέξῃ μετὰ τῶν νομίμων τέκνων του, καὶ ἂν κατὰ τὸ Μουσουλμανικὸν Δίκαιον ἐπιτρέπεται ἡ ἀναζήτησις πατρότητος».

Ἀποφαινόμεθα ὡδε

Ἴνα καταληπτότεροι γενώμεθα ἀνάγκη νὰ προτοχθῶσι τὰ κατωτέρω ὀλίγα ὡς εἰσαγωγή εἰς τὸ θέμα

Παρὰ τοῦς Μουσουλμάνους δέον πρὸ παντὸς νὰ σημειωθῇ ὅτι ζητήματα τοῦ «Statut personnel» καὶ τοῦ ὀρησκευτικοῦ εἶτι δόγματος καίτοι βάσις πάντων χρησιμεύει ἡ ἱερὰ βίβλος τοῦ Κορανίου, διαρρυθμίζονται συμφώνως πρὸς τὰς θεωρίας τῶν τεσσάρων μεγάλων Ἐρρηγνευτικῶν τούτου, Ἰμαμῶν καλουμένων Οἱ Ἰμάμαι οὗτοι εἰσὶν ὁ Ἐρμπού—Χανιφέ ἢ Ἰμάμι—Ἀζάμ, ὁ μέγας Ἰμάμης ἀκμάσας μετὰ τὸ 100—150 ἔτους ἐγείρας, ὁ Μαλίχ σχεδὸν σύγχρονος τοῦ πρώτου, ὁ Σαφὴ καὶ ὁ Χαμπὲλ κατὰ τι μεταγενέστεροι τῶν δύο πρώτων, οἱ τέσσαρες οὗτοι Ἰμάμαι σὺν τῇ διαρρυθμίσει τοῦ δογματικοῦ μέρους ἐθέσπισαν καὶ ἄρχας καὶ διατάξεις νομικὰς, ἐφ' ὧν διακανονίζονται καὶ ἀστικὰ ἀκόμη δίκαια τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι ἀπεδέχθησαν τὰς θεωρίας τοῦ Μεγάλου Ἰμάμου Χανιφέ, ἐξ οὗ καὶ Χανιφίται καλοῦνται, ἐπομένως πᾶν ζήτημα γεννώμενον ἐν Τουρκίᾳ καὶ σχετιζόμενον πρὸς τὸν Ἰερὸν Νόμον (Σεριάτ) διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν καθορισθεῶν ὑπὸ τοῦ Ἰμάμου τούτου, ἐνῶ ἐν Σουδᾶν, Αἰγύπτῳ, Μαρόκῳ, Τριπολίτιδι καὶ Περσίᾳ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν λοιπῶν ἢ ἀναφέρομεν προλαβόντως. (Ἴδε Sava Pacha Theoirir du deoit Musulman Σελ 131).

Τὸν δραστὴν τούτον πρόλογον ἠναγκάσθημεν νὰ προτάξωμεν ἵνα μὴ τυχὸν προκειμένου περὶ Ἰερῶν Νόμων ἦτοι περὶ Μουσουλμανικοῦ Δικαίου νομισθῇ ὅτι πρόκειται περὶ ἐνόος καὶ μόνου ὀμοιομορφου συστήματος.

Ἢδὴ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ θέμα.

Παρὰ Μουσουλμάνους (Τούρκοις) τέκνον γεννώμενον ἐκτὸς γάμου ἦτοι φυσικὸν πορνογέννητον ἢ μοιχογέννητον ἀδιαιόρωτος, ἀποκλείεται καὶ τῆς ἀναζητήσεως πατρότητος καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωρίσεως καὶ συνεπῶς οὐδὲ κληρονομικὸν δικαίωμα δύναται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς πατρικῆς κληρονομίας τοῦ φυσικοῦ πατρὸς τούτέστιν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει λαμβάνει σχεδὸν χώραν ὅτι ἰσχύει ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ περὶ μοιχογεννητῶν, ν' ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ νομιμοποίησις ἀπαγορεύεται. Ἢ ἀπαγορεύεται στηρίζεται κυρίως εἰς τὴν τιμωρίαν ἣτις διὰ ταύτης δίδεται εἰς τὴν μητέρα τοῦ φυσικοῦ τέκνου, δεῖξασαν τὸ πρόσωπον καὶ πέραν τοῦ προσώπου εἰς ἄρρενα πρὸς ὃν ἀπαγορεύεται νὰ παρυσιασθῇ ἄσκεπής, τούτέστι διότι παρεβίασε τὸ μαχρέμ—τὸ κάλυμμα.

Ἢ παρεκτὸς γάμου συνουσία παρὰ τοῦς Μουσουλμάνους ἐν γένει ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται ἐν ἑκ τῶν ἐπτά βαρυτῶν ἐγκλημάτων, δι' ἃ αὐτὴ αὐτὴ ἢ ἱερὰ βίβλος καθώρισε ποινικὰς διατάξεις ἐχούσας ὡς ἐξῆς:

«Ez Zaniyouu vé—z—zaniyetou fed sli-dou Kulu min Khouma miyeté djildetin καὶ Ech Cheikhou ve Chei khoukhatou iza zénéyé berdjemou, ἦτοι κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ οἱ ἐκτελοῦντες τὸ ἐγκλημα Zina (λέξις καθιερωμένη διὰ τε τὴν πορνείαν καὶ τὴν μοιχείαν) τιμωροῦνται κατὰ πρῶτον βαθμὸν δι' ἑκατὸν μαστιγώσεων, κατὰ δεύτερον δὲ βαθμὸν διὰ λιθοβολισμῶν (Ἴδε Κοράνιον κεφαλαίου 26 ἐδάφιον β.' καὶ Tribunal Musulman Sava Pacha σελίς 40 καὶ ὑποσημείωσις (I)).

Ἐν ταῖς πηγαῖς ἀναφέρεται καὶ τρίτος βαθμὸς ποινῆς

της του φόνου (κἀτλ) εκείνου, ὅστις ἤθελεν ἔλθῃ εἰς σχέσεις ἀθεμίτους πρὸς γυναῖκα, μεθ' ἧς ἀπαγορεύεται γάμος, ἦτοι πρὸς τὴν μητέρα, τὴν θυγατέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ αὐτὴ ποινὴ καταγιγνώσκεται καὶ κατὰ μὴ Μουσουλμάνου συνάπτοντος σχέσεις πρὸς Μουσουλμανίδα (I ornauf metáφρασις Σακοπούλου β. τόμος σελίς 87.)

Τούτων οὕτως ἐχόντων πρόδηλον τυγχάνει ὅτι τὰ ἐκ τοιούτων ἐπιμιξιών τέκνα, ἀδύνατον νὰ τύχῃσι οἰασθῆποτε συγγνώμης καὶ προστασίας ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Νόμου μαινομένου κυριολεκτικῶς κατὰ τῶν προσώπων τῶν ἐπιμιγνυομένων ἐκτὸς γαμικῆς κλίνης "Οθεν καὶ δικαίως κατόπιν ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν τὰ φυσικὰ τέκνα τὰ προερχόμενα ἐκ zina: πορνείας ἢ μοιχείας, ἀπεκλείσθησαν τῆς κληρονομίας τοῦ φυσικοῦ πατρὸς τῶν ἔστω καὶ γνωστοῦ, διὰ τῆς καθιερωσέως ὡς ἐξῆς τοῦ δόγματος «Haml firaci—i—sahi hten olmayoupta bir emraihourei zinan oloursa nessev ive hakkı verassiti hochyour. Veledi zinanin nessebi antzak validessidan sabit oloup pascassidan olmaz» = ἂν τὸ ἔμβρυον προέρχεται ἐκ νομίμου κλίνης ἀλλ' ἐκ σχέσεων μενὰ πρόνης δὲν ἔχει γένεσιν ἦτοι καταγωγὴν—πατρότητα, οὔτε κληρονομικὰ δικαιώματα Ἡ καταγωγὴ τοῦ πορνογενήτου μόνον ἐκ τῆς μητρός του πιστοποιεῖται καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλου προσώπου (Μαχμουδ Ἐσαδ Κιταπ—οὐλ—φρασί = Κληρον. Δίκαιον σελίς 28 § 45).

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τὸ ἐξῆς θεμελιώδες δόγμα ἀπαντᾷ ἐν τῷ Κιτάπ—οὐλ—Νικιάχ—Δικαίου Γάμου τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆως σελίς 225. Zina—ilé nessep sabit olmaz» ἦτοι ἢ ἐκ πορνείας προερχομένη γένεσις δὲν ἀποδεικνύεται, ὅ ἐστὶ ἢ τῶν τοιούτων πατρότης δὲν δύναται ν' ἀναζητηθῇ ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῶν ἐπιτρέπεται διὰ λόγους δημοσίας τάξεως, ὡς ἀνεφάραμεν, καὶ συμπύκτοντος ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὴν ἠθικὴν ἔσθιν τοῖς λόγοις τοῖς ἰσχύουσιν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ ἐπὶ τῶν μοιχογενήτων.

Ἡ περίπτωσις ὁμοῦς αὕτη δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς ἐτέραν ὅπως ἐξαιρετικὴν, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται τῷ φυσικῷ τέκνῳ νὰ κληρονομήσῃ τὸν πατέρα καὶ συνεπῶς πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ δικαιώματος του τούτου νὰ ἀναζητηθῇ τὴν πατριότητα.

Παρὰ Μουσουλμάνοις ὑπάρχει ὁ θεσμὸς τῆς djariée ἀργυρωμένου ὀδαλίσκου Ταύτην ἀγοράζει ὁ Μουσουλμάνος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μετ' αὐτῆς συνευρέσεως Ὁ θεσμὸς οὗτος στηρίζεται ἐπὶ διατάξεως τοῦ Κορανίου (Σελ. 81 § 20) καθ' ἣν ἐντέλλεται τοῖς Μουσουλμάνοις νὰ λαμβάνωσιν ἀντὶ συζύγου ἀργυρωμένον, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ λάβωσι τοιαύτην διακεκριμένην. Ὁ Πάτρων τῆς dzariée δικαιούται νὰ συνέλθῃ μετ' αὐτῆς ὅποτεδῆποτε θελήσῃ ἀνευ γάμου, (διότι διὰ τοῦ γάμου ἀπελευθεροῦται ἀμέσως καὶ ἀποκτᾷ δικαιώματα νομίμου συζύγου). Εἰς τὰ ἐκ τῆς ἐπιμιξίας ταύτης προερχόμενα φυσικὰ τέκνα καὶ μόνον ἐπετρέπη ἢ ἀναζητήσῃ πατρότητος καὶ ἢ ἐντεῦθεν ὑπεισελεύσεσι αὐτῶν εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Μόλα ταῦτα μόνη ἢ ἀποδείξις τῆς πατρότητος εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ καίτοι ἢ dzariée (ὀδαλίσκη) διατελεῖ ἐγκλεισμένη καὶ αὐττηρῶς ἐπιβλεπομένη ἐντὸς τῶν τοιχῶν τοῦ Χαρεμίου τοῦ Πάτρωνος τῆς καὶ συνεπῶς οὐδεμία ὑπόνοια δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅτι αὕτη ἦλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ μετ' ἄλλου προσώπου. Ὁ Νομοθέτης ἐν τούτοις ἐκτὸς τῆς πατρότητος ἀπήνησε καὶ ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ πατρωνος ἐνώπιον σοδαρῶν καὶ ἐντίμων μαρτύρων.

Πρὸς ἐπισφράγισιν τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν αὐτολεξεῖ τὸ κείμενον τῆς σχετικῆς περικοπῆς ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ διαπρεποῦς νομοραθοῦς καὶ μόνου Μαχμουδ Ἐσαδ ἔχον ὡς ἐξῆς:

«Milk yeminindir yani tacht temeljou»

Kindé boulounmayan dja Kei istiftra che idmekdir. Liou Kim bounda maliKin (bouvet pendendir) deyt idia idmessi lajimdir idia idersse nessebi anmaliKdem sabit olour. Boylié idia vé i liraf idmedi ktze sabit olmass»

=Σκοπὸς τοῦ θεσμοῦ τῆς djariée εἶναι ὁ συγκοιτωνσμός μετὰ τοῦ πατρωνος τῆς Ἐν ὅσω ὁ πατρων τῆς dzariée δὲν ἰσχυρισθῇ καὶ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ τέκνον τούτο εἶναι ἰδικόν ἢ εἶναι προϊόν τῶν μετὰ ταύτης σχέσεων μου τοῦτο δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς νόμιμον. Κατ' ἀκολουθίαν ὅταν ἢ dzariée ἢ ἀνήκουσα εἰς τινα φέρῃ εἰς φῶς τέκνον λαμβάνοντα ὑπ' ὄψει τὰ ἐξῆς: Ἐάν ὁ πατρων αὐτῆς ἀποῦ ἰσχυρισθῇ καὶ ὁμολογήσῃ αὐτὸ τέκνον τοῦτο εἶναι ἰδικόν μου ἢ τὸ ἔμβρυον τοῦτο εἶναι προϊόν τῶν μετ' αὐτῆς σχέσεσόν μου, ἀποδιώσῃ κατόπιν, τοῦ τε τεχθέντος ἢ τοῦ τεχθησομένου ἢ καταγωγὴ ἀναγνωρίζεται ἐξ ἐκείνου (δηλ. τοῦ πατρωνος) καὶ ὑπεισέρχεται εἰς τὴν εἰς τὴν κληρονομίαν του. Ταύτοχρόνως καὶ ἢ πρώην dzariée μήτηρ ἀποκτᾷ νομίμου συζύγου δικαιώματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποδιώσαντος πατρωνος τῆς ὑπὸ τινος μικροῦς περιορισμούς —

Ἐπὶ τούτοις καὶ ὡς ἐκ τῶν παρατιθεμένων κειμένων καταφαίνεται, μετὰ τὰ ἐκ νομίμου γάμου τέκνα μόνον τὰ ἐκ τῆς περιπτώσεως τῆς dzariée προερχόμενα φυσικὰ τέκνα δύναται νὰ ἀναζητήσωσιν πατρότητα καὶ νὰ καρπωθῶσι τῶν ἐκ ταύτης ὠφελειῶν δηλ. τῆς ἀπαιτήσεως διατροφῆς παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ὑπεισελεύσεως εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, δικαιούμενα νὰ συντρέξωσι καὶ μετὰ λοιπῶν νομίμων κληρονόμων μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἐκ νομίμου γάμου τέκνων.—

Παρεκτός τῆς ἀνωτέρω εἰς τὸ Μουσουλμανικόν δίκαιον παρουσιάζεται καὶ ἐτέρα περίπτωσις καθ' ἣν τέκνον ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ἀποκτᾷ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ δικαιώματα τοῦ νομίμου καὶ ὑπεισέρχεται ἀνευ ἐπιφυλάξεως εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ συντρέχον καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκ νομίμου γάμου τέκνων τοῦ ἀποδιώσαντος πατρὸς του.

Ἡ περίπτωσις αὕτη εἶσαι ἢ ἐξῆς:

Ὅταν Μουσουλμάνος ἐνώπιον ὀμηγύρευς ὁμολογήσῃ ὑπὲρ τινος δυναμένου καὶ λόγω τῆς ἀναλογίας τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ λόγω τῆς ἡλικίας του νὰ παρουσιάξῃ σχέσιν υἱοῦ πρὸς πατέρα (δηλ. εἶναι νεώτερος τοῦ ποιούντος τὴν ὁμολογίαν κατὰ 15—20 ἔτη) ὅτι ὁ Α. εἶναι υἱὸς του ἢ θυγατὴρ του, ἢ δὲ ὁμολογία του αὕτη εἶναι ἀπόλυτος, τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδίδει πιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς σχέσεως υἱοῦ ἢ θυγατρὸς πρὸς πατέρα. Τούτῃσιν ἢ τοιαύτη ὁμολογία ἰσοδυναμεῖ με ἀναγνώρισιν νομίμου σχέσεως, ἐξισουμένης πρὸς τὴν ἀπὸ θεμιτῆς σαρκικῆς ἐπικοινωνίας, ἦτοι ὡς ἀπὸ νομίμου γάμου προερχομένης, καθ' ἧς οὐδεμία ἐνστάσις χωρεῖ.

Ὁ Θεσμὸς οὗτος παρήχθη ἐκ τοῦ ἐξῆς γεγονότος:

Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι παρὰ Μουσουλμάνοις ἐνεκεν τῆς παραδοχῆς τῆς πολυγαμίας ὁ ἄρρην ἔχει δικαίωμα νὰ νυμφεθῇ τέσσαρας συζύγους ἐν ζωῇ. Τὰς συζύγους ταύτας δύναται νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῶν κέντρων τῶν ἐμπορικῶν ἢ κτηματικῶν ἐργασιῶν του. Ταύτας ἐγκαθιστᾷ κατὰ βούλησιν ἢ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ κυριωτέρου κέντρου τῶν ἐργασιῶν καὶ ἀσχολιῶν του ἢ ἀνὰ μίαν χωριστὰ εἰς τέσσαρας διαφόρους τόπους. Τούτων οὕτως ἐχόντων τὰ τέκνα τῆς συζύγου ἐν τῇ Α. πόλει δὲν εἰσὶ γνωστὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Β. πόλεως, Συνεπῶς παρουσιάζων τὰ τέκνα του τῆς Α. πόλεως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Β' καὶ ὁμολογῶν ἀπολύτως ὅτι τούτο εἶναι τέκνον μου ἢ ὁμολογία αὐτῆ εἶναι ἰσχυρὰ καὶ τὸ τέκνον τοῦτο θεωρεῖται νόμιμον ἐκ θεμιτοῦ γάμου. Ἐρευνα τῆς ὁμολογίας ταύτης δὲν ἐπιτρέπεται καθ' ὅσον ὁ ἀκούων τὴν ὁμολογίαν ἀποδέχεται

Δεπτομερής κατάλογος τῶν ἐπισημῶν ἐγγράφων, γνωμοδοτήσεων (Φετῶν) συγγραμμάτων καὶ περικοπῶν συγγραμμάτων ἅτινα ἐπικαλοῦνται οἱ κληρονόμοι Φερίτ Ἀζαζοδὲ εἰς τὴν κατὰ Ἰβραήμ δῆθεν Φερίτ Ἀζαζοδὲ ὑφισταμένην πολιτικὴν δίκην καὶ ἅτινα κατατίθενται.

"Ἐγγραφα Ἰρωτόδικα

- 1 Ἀντίγραφον ἀγωγῆς ἀντιδίκου.
- 2 Ἀντίγραφον ἀπολογίας.
- 3 Ἀντίγραφον προτάσεων μας ὑπὸ χρονολογίαν 21 Ὀκτωβρίου 1908.
- 4 Ἀντίγραφον προτάσεων ἀντιδίκου ὑπὸ χρονολογίας 18 καὶ 27 Ὀκτωβρίου 1908.
- 5 Ἀντίγραφον προτάσεων μας ἀπὸ χρονολογίαν 5 Νοεμβρίου 1908.
- 6 Ἀντίγραφον τῶν ὑπὸ 5 Νοεμβρίου 1908 προτάσεων τοῦ ἀντιδίκου.
- 7 Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1620 ἀποφάσεως
- 8 " " " " 454 "
- 9 Ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1909 ἐκθέσεως εἰσηγήσεως.
- 10 Ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 887) 1908 καὶ χρονολογίαν 11 Μαρτίου 1909 ἐκθέσεως εἰσηγήσεως.
- 11 Ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1909 ἐκθέσεως εἰσηγήσεως.
- 12 Ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1909 ἐκθέσεως εἰσηγήσεως.
- 13 Ἀντίγραφον τῶν ἀπὸ 15 Μαρτίου 1911 προτάσεων μας.
- 14 Ἀντίγραφον τῶν ἀπὸ 15 Μαρτίου 1911 προτάσεων τοῦ ἀντιδίκου.
- 15 Ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 592 τοῦ 1911 ἀποφάσεως.

"Ἄλλα Ἐγγραφα

Δεπτομερὴς πίναξ τῶν κατατιθεμένων ἐγγράφων τῶν ἐν τῷ ὑπὸ χρονολογίαν 19 Ἰανουαρίου 1912 πίνακι μνημονευομένων.

- 1 Ὑπὸ στοιχεῖον Α'. (πρωτότυπον τῆς ἀπὸ 25 Ρετζὲλ 1329 γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐν Τύνιδι Σαῖχ Οὐλ Ἰσλαμάτου μετ' ἐπισήμου μεταφράσεως ὑπ' ἀριθμὸν 8285.
- 2 Ὑπὸ στοιχεῖον Β'. πρωτότυπα 1 τῆς ἀπὸ 26 Τζαμάζελ Ἐβέλ 1329 τοῦ Μουφτῆ Χανίων καὶ 2) τῆς ἀπὸ 9 Ρεμαζάν 1329 τοῦ αὐτοῦ Μουφτῆ Χανίων γνωμοδοτήσεων μετὰ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 8219 καὶ 8274 μεταφράσεων τῶν.
- 3 Ὑπὸ στοιχεῖον Γ'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Χανίων μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 8224 μεταφράσεως.

4 Ὑπὸ στοιχεῖον Δ'. ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθμ. 429 ἀποφάσεως τῆς Μουσουλμανικῆς Δημογεροντίας Χανίων μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 8225 μεταφράσεως.

5 Ὑπὸ στοιχεῖον Ε'. γνωμοδοτήσεις τοῦ ἐν Κων πόλει Σείχ Οὐλ Ἰσλαμάτου ἐπικεκυρωμένην καὶ μεταφρασμένην ὑπὸ τῆν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.

6 Ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σείχ Οὐλ Ἰσλάμη μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8308 μεταφράσεως.

7 Ὑπὸ στοιχεῖον Ζ'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Χανίων μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8310 μεταφράσεως.

8 Ὑπὸ στοιχεῖον Η'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Χανίων μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8312 μεταφράσεως.

9 Ὑπὸ στοιχεῖον Ι'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Σμύρνης μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 8309 μεταφράσεως.

10 Ὑπὸ στοιχεῖον ΙΑ'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Ρεθύμνης μετὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 8327 μεταφράσεως.

11 Ὑπὸ στοιχεῖον ΙΒ'. πρωτότυπον γνωμοδοτήσεως τοῦ Μουφτῆ Ἡρακλείου μετὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 8328 μεταφράσεως.

12 Ὑπὸ στοιχεῖον ΙΓ'. ἀπόσπασμα τοῦ Μητροῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν τῆς Τουρκίας μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8351 μεταφράσεως (περὶ τῆς ἡλικίας, τῆς γεννήσεως, τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ ἀντιδίκου καὶ τῆς κατατάξεώς του εἰς τὸ Ναυτικόν).

13 Ὑπὸ στοιχεῖον Α1 γνωμοδοτήσεις τοῦ κοσμητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Ἀλγερία Πανεπιστημίου κ. Morund.

14 Ὑπὸ στοιχεῖον Α2 γνωμοδοτήσεις τοῦ ἐν Ἀλγερία Νομοδιδασκάλου, Συγγραφέως καὶ Ὑποδιοικητοῦ Ἀλγερίας Luciani.

15 Ὑπὸ στοιχεῖον Α3 γνωμοδοτήσεις τοῦ ἐν Ὁξφόρδῃ τῆς Ἀγγλίας Ὑψηλοῦ τοῦ Ἰνδικοῦ Δικαίου (Μουσουλμανικοῦ Δικαίου) Trevelyan D.C.S. μετὰ μεταφράσεως.

16 Ὑπὸ στοιχεῖον Α4 γνωμοδοτήσεις τοῦ ἐν Σμύρνη τῆς Τουρκίας διακεκριμένου Νομομαθοῦς καὶ Δικηγόρου Λαζάρου Σταματιάδου ὑπὸ χρονολογίαν 29 Σεπτεμβρίου 1911 νομίμως ἐπικεκυρωμένη ὑπὸ τῶν ἐν Σμύρνη Ἑλληνικῶν Προξενικῶν Ἀρχῶν.

17 Ὑπὸ στοιχεῖον Α5 γνωμοδοτήσεις τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Νομικῆς Σχολῆς καὶ Μέλους τῆς Τουρκικῆς Γερουσίας Ἰσμαήμ Χακῆ νομίμως ἐπικεκυρωμένη μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 8360 μεταφράσεως.

18 Ὑπὸ στοιχεῖον Α6 γνωμοδοτήσεις τοῦ αὐτοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Νομικῆς Σχολῆς καὶ Μέλους τῆς Τουρκικῆς Γερουσίας Ἰσμαήμ

Χακῆ νομίμως ἐπικεκρωμένη μετὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8361 μεταφράσεως.

19 Ὑπὸ στοιχεῖον Α7 γνωμοδότησις τοῦ ἐν Παρισίοις Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς κ. Houdaj.

20 Γνωμοδότησις (Φειβᾶς) ὑπὸ στοιχεῖον Α8 τοῦ Μουφτῆ Ἀλεξανδρείας μεταφρασθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς Πρεξενικῆς Ἀρχῆς.

21 Ὑπὸ στοιχεῖον Α9 γνωμοδότησις τοῦ Μουφτῆ Χανίων μετ' ἐπισήμου μεταφράσεως ὑπ' ἀριθμὸν 8311.

Συγγράματα

- 1) Droit Musulman—par Eug Clavel Tome I.
- 2) Droit Musulman—par Eug Clavel Tome II.
- 3) Traité des successions Musulmanes par I. D. Luciani
- 4) Manuale di diritto publico privato ottomano—compilato dal dottore Domenico Gatteschie.
- 5) Droit Musulman par Savvas pachá 1er partie
- 6) Ἱερὸν Κιόριον—Μετάφρασις Γερασίμου Ι. Πεντάκη.
- 7) Βιβλίον παραδόσεων τοῦ Καθηγητοῦ Ἰμπνι

Ἐμὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κωνσταντινουπόλεως 1326—1910

8) Βιβλίον παραδόσεων τοῦ Καθηγητοῦ Ἰμπνι Ἐμὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Κτηματολόγιον 1326—1328—1910—1912.

9) Μ. Ἐσσὰδ Φεραιῖς Δ. Ν. Δ.

10) Concordance entre les codes civils étrangers et le code Napoleon par M. Antoine Sait Joseph Tome quatrième.

11) Le Tribunal Musulman.

12) Βιβλίον (Φειβᾶ) Ἀλῆ Ἐφένδη.

13) Βιβλίον Ἱεροῦ Δικαίου περιέχον γνωμοδοτήσεις, καὶ ῥητὰ τοῦ Προφήτου.

Περικοπαὶ Συγγραμμάτων ἐπισημοποιημένα

α') Précis de jurisprudence Musulmane par Khalil—ibn—Jshah—Traduit par M. Perron.

β') journal Asiatique par M. Eugene.

γ') Code Civil—Tome III—Livre I.

Ἐν Χανίοις τῇ 20 Ἰανουαρίου 1912

Ἰωάννης Ἀ. Ἀντωνάκης

14 Droit musulman par Leiss Tome 1er
15 " " " " " " " " " " " "
16 Droit " " " " " " " " " " " "
par Hosson

